

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

Κατ' ἐγκρισιν τῆς Κυβερνήσεως

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ Β'. ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἀναθεωρηθεῖσα καὶ ἐπανξηθεῖσα.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Σ. Κ. ΒΑΣΤΟΥ.

(Κατὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ἀριθ. 212.)

•••••

1859.

Ἀριθ. Πρωτ. 1870.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣ.
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Πρὸς τοὺς Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας καὶ Διδασκάλους
τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων.

Τὴν ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς Γλώσσης ἐν τῷ
ἐνταῦθα Β'. Γυμνασίῳ Κυρίου Ἰωάννου Καρασούτσα συντα-
χθεῖσαν Γαλλικὴν Γραμματικὴν ἐξετάσασα ἡ ἐπὶ τῶν διδακτι-
κῶν βιβλίων Ἐπιτροπὴ, ἐγνωμοδότησεν ὅτι εἶναι αὕτη ἀξία
συστάσεως εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα καὶ Γυμνάσια ὡς διδα-
κτικὸν βιβλίον, καθὼς συντεταγμένη καὶ ἀκριθέστερον καὶ μεθ-
οδικώτερον παρὰ πολλὰς ἄλλας μέχρι τοῦδε ἐκδεδομένας.

Ταῦτα λοιπὸν ὑπ' ὅψιν ἔχοντες συνιστῶμεν αὐτὴν πρὸς
ὑμᾶς, ἵνα τὴν μεταχειρίζησθε εἰς τὴν διδασκαλίαν.

Ὁ Ὑπουργός

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ιδιόχειρον ὑπογραφήν τοῦ
συγγραφέως προέρχεται ἐκ τυποκλοπίας.

Κ. Καρασούτσης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

 ΛΙΝΕΤΑΙ ὅτι κατὰ πάντα καιρὸν οἱ ἄνθρωποι ἡσθάν-
θησαν τὴν ἀνάγκην κοινῆς τινὸς, εἰς πάντας καταλη-
πτῆς γλώσσης, συνδεούσης νοερῶς εἰς ἓν ὅλα τὰ ἐπὶ
γῆς πολύτροπα καὶ πολύθροα ἔθνη. Τὸ προνόμιον τοῦτο
εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἡ γλῶσσα ἡ ἐλληνικὴ,
κατὰ δὲ τοὺς μέσους αἰῶνας ἡ λατινικὴ, σήμερον δὲ ἡ
γαλλικὴ. Καὶ τὰ μὲν σκῆπτρα τῆς φιλοσοφίας ἤρπασαν
ἤδη ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Γάλλων ἀκραιότεροι κατὰ
τοῦτο ἄλλοι ἀθληταί· ὁ κόσμος ὁ φιλολογικὸς δὲν ἀνα-
μένει ὡς κατὰ τὸν ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰῶνα τὸν ἄρτον
αὐτοῦ τὸν ἐπιούσιον ἐκ μόνης σχεδὸν τῆς Γαλλίας· καὶ
ὅμως τοῦτο κατ' οὐδὲν ἡλάττωσε τὴν πρὸς τὴν γλῶσ-
σαν τοῦ Ξακίνα, τοῦ Βοσσουέτου, τοῦ Βολταίρου, τοῦ
Βεραγγέρου, τοῦ Σατωβριάνδου ἀγάπην τῆς Εὐρώπης·
τί λέγω; ἄνευ τῆς γλώσσης ταύτης δὲν ἤθελον ἴσως
γίνειν πάγκοινοι οὕτω καὶ γνωσταί αἱ τῶν ἄλλων ἐθνῶν
βιωφελεῖς ἀνακαλύψεις, ἐπιστημονικαί, πολιτικαί ἢ φι-
λοσοφικαί. Ὁ Προμηθεὺς οὗτος τοῦ πολιτισμοῦ παρα-
λαμβάνων ὅ,τι καλὸν ἢ λόγου ἄξιον γεννᾶται εἰς τὸ
σπουδαστήριον τοῦ καρτερικοῦ Γερμανοῦ, τοῦ ἐμβριθοῦς
Ἀγγλου, καὶ μεταπλάττων αὐτὸ καὶ μετουσιῶν δι' ἰδίας
τέχνης, προσάγει τροφὴν εὐπεπτον καὶ ἐπαγωγὸν εἰς
τὰ χεῖλη τῶν εὐγνωμονούντων λαῶν. Σημειῶ δὲ χάριν
τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας ὅτι ἐκεῖνοι ἐκ τῶν νεωτέρων
διέπρεψαν μάλιστα καὶ ἐδοξάσθησαν ἐπὶ μεγαλοφυῶς,
ὅσοι βαθύτερον ἐνέκυψαν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀθανάτων

προγόνων ἡμῶν, πηγὴν αἰωνίαν πάσης ἐντελείας. Ὁ Ῥακίνας ἀπεστήθιζε καὶ ἐμιμεῖτο τὸν Εὐριπίδην. Οἱ Φενελῶνες, οἱ Πασχάλοι κ.λ. ἦσαν σύγχρονοι περίπου τῶν Κασσαβῶνων, τῶν Σκαλιγήρων, τῶν Στεφάνων, καθὼς ἐν Γερμανίᾳ οἱ Γέται καὶ Σίλλεροι εἶναι σύγχρονοι τῶν Οὐολφίων καὶ Βοικίων. Ἀμα ἡ Γαλλία ἐθεώρησεν ὥς ἐπουσιώδη τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων, ἤρχισε νὰ τρέχῃ μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὴν παρακμὴν.

Ἄν λοιπὸν εἰς τοὺς ξένους ἀποβαίνη οὕτω λυσιτελῆς ἡ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους συμβουλὴ τοῦ Ὁρατίου.

vos exemplaria græca

Nocturna versate manu, versate diurna,

τί ἄρα πρέπει νὰ εἴπῃ τις περὶ ἡμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους πρόκειται ἄθλος ἡ ἀνάστασις τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης καὶ τέχνης! τὸν μὲν τύπον τοῦ ὥραίου ἀλλαχοῦ δὲν πρέπει νὰ τὸν ζητήσωμεν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὀφείλομεν νὰ παρακολουθῶμεν καὶ τὴν πρόοδον τῶν αἰώνων, ἂν θέλωμεν νὰ ἡμεθα τέλειοι, αἱ νεώτεροι γλῶσσαι, καὶ ἐν αὐταῖς μάλιστα ἡ γαλλικὴ, εἶναι αἱ κλειδὲς δι' ὧν ὁ νέος Ἕλλην θέλει ἀνοίξει τὰ ταμεῖα, ἐνθα κεῖνται ἀποτεθησαυρισμέναι αἱ παντοδαπαὶ τῆς ἀνθρωπότητος γνώσεις.

Καλὴ εἶναι καὶ ἡ εἰδησις τῆς ἀγγλικῆς, ὠφελιμωτάτη καὶ ἡ τῆς γερμανικῆς. Ἀλλὰ δὲν ἔχουσι πάντες τὰ μέσα καὶ τὸν καιρὸν νὰ γείνωσιν ὅλων τούτων κάτοχοι. Ἐκτὸς τούτου δὲν εἶναι σύγγραμμα ὀνομαστὸν ὁπωσοῦν εἰς οἵανδὴποτε γλῶσσαν τοῦ κόσμου, οὗτινος δὲν ὑπάρχουσιν ὅχι μία ἀλλὰ πολλαὶ εἰς τὸ γαλλικὸν μεταφράσεις. Ἄν πρὸς τούτοις θεωρήσῃ τις ὅτι ἡ γαλλικὴ διὰ τὴν σαφήνειαν καὶ τὸ ἀρτιεπὲς εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς πολιτικῆς, ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἄνω καὶ κάτω ἡμισφαίριον ἰδιώτης ἢ βασιλεὺς, μέτοχος ἐλευθερίου ἢ

νατροφῆς, μὴ λαλῶν καὶ γράφων μετρίως τὴν γαλλικὴν, θέλει δικαιώσῃ τὸν περὶ ταύτην ζῆλον τῶν Ἑλλήνων.

Ἄλλ' ἐνῷ ἡ γαλλικὴ γλῶσσα πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου κατέστη κοινὸν καὶ περισπούδαστον μάθημα εἰς τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων, ἐνῷ διδάσκεται εἰς τὰ γυμνάσια, εἰς τὰ σχολεῖα, εἰς τὰ παρθεναγωγεῖα, εἰς τοὺς οἴκους, γραμματικὴ τῆς γλώσσης ταύτης εὐμέθοδος καὶ συντεταγμένη ιδίως δι' Ἑλλήνας γνωρίζοντας ἤδη τὴν γενικὴν γραμματικὴν, δὲν ὑπάρχει. Οἱ πλεῖστοι μετέφρασαν κατὰ λέξιν (καὶ ὁποῖαι μεταφράσεις!) γαλλικὰς γραμματικὰς δι' ὧν ἐπεχείρησαν νὰ διδάξωσιν ἐν ἐκτάσει τὸν μαθητὴν τῶν ἑλλ: γυμνασίων τί ἐστὶν οὐσιαστικὸν καὶ τί ἐπίθετον καὶ τί μετοχή, πράγματα γνωστὰ ἤδη ἐκ τοῦ ἀλληλοδιδακτικοῦ σχολείου, παραλείποντες τὸ οὐσιωδέστατον, ἥτοι τὸ συγκριτικὸν τῶν δύο γλωσσῶν μέρος. Τινὲς ἀνέμιξαν σποράδην καὶ παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὴν συμφωνίαν ἢ διαφορὰν τῆς ἑλληνικῆς καὶ γαλλικῆς, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ δὲν ἦσαν ἀρκούντως παρεσκευασμένοι πρὸς τοιοῦτον ἔργον, ἢ ἀμελῶς καὶ παρέργως ἐπελάβοντο αὐτοῦ. Ἐν γένει δὲ τὸ λεκτικὸν τῶν γραμματικῶν αὐτῶν εἶναι ἀδόκιμον, εἰς δὲ τὰς χεῖρας τῆς νεολαίας τῶν γυμνασίων δὲν πρέπει νὰ παραδίδωνται ἄλλα εἰμὴ βιβλία ὅσον ἐνεστὶν ἀκριβῆ περὶ τὴν γλῶσσαν, διότι ἄλλως ὁ κίνδυνος προφανής· πᾶσα λέξις καὶ φράσις ἐναπομάσσεται εἰς τὴν μνήμην τοῦ μαθητοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ φιλοπόνου, καὶ οὕτω μολύνεται καὶ διαφθείρεται εἰς αὐτὰς τὰς πηγὰς τῆς ἑλληνικῆς παιδείας.

Ὁ Ἕλλην ὁ ἀναγινώσκων ἢ μεταφράζων τοὺς Γάλλους τρέχει ἄγνωστον κίνδυνον εἰς τὰ λοιπὰ ἔθνη, τὸν Ἀγγλόν λ. χ. ἢ τὸν Ἰταλόν· διότι ἡ μὲν ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα ἐμορφώθησαν ἤδη πρὸ πολλοῦ, λα-

βοῦσαι τὸν τελειωτικὸν αὐτῶν τύπον, καὶ ὁ ξένος ἰδιωτισμὸς δὲν εὐρίσκει πάροδον εἰς αὐτάς, ἀλλ' ἀποκρούεται ἀμέσως διακρινόμενος ἐκ τοῦ ξενικοῦ σχήματός του. Ἡ δὲ νεωτέρα ἑλληνικὴ, διὰ τὸ ἔτι ἀκατασκευάστον καὶ ἀσχημάτιστον ἐν πολλοῖς, ὁμοιάζει τὰ εἰς τὴν χοάνην τοῦ τεχνίτου χωνευόμενα μέταλλα, ὅπου καὶ ἀλλότριά οὐσίαι δύναντ' εὐκόλως νὰ συμφυρῶσι. Διὰ τοῦτο βλέπομεν πολλοὺς καὶ αὐτῶν δὴ τῶν οἰομένων εἶναι νομοθετῶν τῆς γλώσσης, προσπταίοντας συνεχῶς καὶ βαρβαρίζοντας, οὐ μόνον κατὰ τὴν φρασεολογίαν, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνταξιν, ὅπερ ἐλέγχει δεινὴν ἀμάθειαν τῆς προγονικῆς γλώσσης. Ὅθεν ὁ καθηγητὴς ὅστις ἐνῶ διδάσκει τὴν γαλλικὴν, ὑποδεικνύει ἐκάστοτε εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τὰς τοιαύτας κακοζήλους μιμήσεις, πράττει ἔργον διττῶς ὠφέλιμον, καὶ τὴν ξένην γλῶσσαν τοὺς διδάσκει, καὶ τὴν τῆς ἰδίας αὐτῶν διαφθορὰν ἐγκαίρως προλαμβάνει.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων γίνεται, νομίζω, φανερόν ὁποῖον πνεῦμα ὑπηγόρευσε τὴν σύνταξιν τῆς παρούσης Γραμματικῆς· ἂν δὲ ὁμοιάζῃ τὰς μέχρι τοῦδε ἐκδοθείσας ἢ διαφέρῃ αὐτῶν, καὶ κατὰ τί διαφέρει, τοῦτο θέλει διηγηθῇ αὐτὸ τὸ βιβλίον εἰς τὸν ἀναγνωσόμενον, ὥστε περιττὴ ἢ περὶ τούτων ἐν τῷ προλόγῳ ἀκριβολογία. Σημειῶ δὲ μόνον ὅτι ὡς βάσιν ἔλαβον τὰς νεωτέρας γαλλικὰς γραμματικὰς, μὴ παραβλέψας μηδὲ τὰς ἀρχαιοτέρας αὐτάς, οἷον τὴν τοῦ Vailly, τὴν τοῦ Restaut, τὴν τοῦ Condillac, καὶ ἄλλων. Παρετήρησα δὲ ὅτι οἱ Γάλλοι τεχνογράφοι καταχρώμενοι τὴν ἰδίαν τῆς γλώσσης αὐτῶν ἀρετὴν, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου θέλοντες νὰ γείνωσι καταληπτοί, ἐκπίπτουσι συχνὰ εἰς πολυλογίαν ἣτις φέρει τὸ ἐναντίον ἀποτέλεσμα, ἥτοι σύγχυσιν ἀντὶ σαφη-

νείας. Συμβαίνει δὲ τοῦτο εἰς αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν ἔλλειψιν ἢ ἀποφυγὴν τῶν τεχνικῶν ὅρων ὅθεν πολλαχοῦ λαβὼν τὴν ἔννοιαν τοῦ Γάλλου ἐνέδυσα αὐτὴν τύπον οὕτως εἰπεῖν ἑλληνικόν, ἀλλαχοῦ μὲν συντεμῶν, σπανιώτατα δὲ καὶ ἐκτείνας. Καὶ ὥς πρὸς τὴν ὅλην δὲ διάταξιν τῶν κεφαλαίων ἠκολούθησα τρόπον ἴδιον, ὅστις μοὶ ἐφάνη καταλληλότερος ὥς πρὸς τὴν ἀλληλουχίαν τῶν κανόνων καὶ τὸ εὐμέθοδον. Τὸ τεχνολογικόν μου δὲν εἶναι ἀπλοῦς σκελετὸς τύπων, ἀλλὰ τοὺς τύπους τῶν ἄρθρων, τῶν ἀντωνυμιῶν, τῶν ῥημάτων συνώδευσα ἐκάστοτε μὲ σαφεῖς καὶ συντόμους ἐπεξηγήσεις, οἷον τί διαφέρει ἡ δεικτικὴ *ce* τῆς συνθέτου *celui*, ἡ κτητικὴ *mon* τῆς *le mien* καὶ πρὸς τίνας τῶν ἑλληνικῶν ἀντιστοιχοῦσι τοῦτο ζητεῖν μάθῃ ὁ Ἑλλήν ὁ σπουδάζων τὴν Γαλλικὴν, ὅχι τί ἐστὶ δεικτικὴ ἢ κτητικὴ ἀντωνυμία. Τὸν κατάλογον τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων κατέστησα ὥς οἷόν τε τέλειον, συμπληρώσας τὸν τοῦ Νοέλου καὶ Σαφάλου ἐκ τῆς Γραμματικῆς Γραμματικῶν (*grammaire des grammaires*) τοῦ Δουβιτιέρου, καὶ τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἀκαδημίας. Πρὶν δὲ μεταβῶ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ῥημάτων προέταξα ἀμέσως σύντομον ἀλλ' ἀκριβῆ ἐρμηνεῖαν τῶν διαφόρων χρόνων καὶ ἐγκλίσεων κατ' ἀντιπαράθεσιν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐν γένει δὲ ὥς ὅρον συγκρίσεως ἔχω τὴν ἑλληνικὴν, τὴν μητρικὴν γλῶσσαν τοῦ μαθητοῦ μου, σημειῶν πάντοτε τὰ ὅμοια καὶ τὰ διαφέροντα, καὶ μάλιστα τοὺς γαλλισμοὺς ἐκείνους οἵτινες ἀντίκεινται εἰς τὴν φύσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ τοὺς ὁποίους πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν ὥς λύμην αὐτῆς.

ΕΠΙΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ.

Ἐκδίδων ἤδη καὶ δεύτερον τὴν γαλλικὴν Γραμματικὴν μου, ὑπέλαβον ὅτι δὲν ἡδυνάμην κάλλιον ν' ἀποκριθῶ πρὸς τὸν εὐμενῆ ζῆλον, μεθ' οὗ τὸ φιλόκαλον κοινὸν καὶ οἱ φιλομουσότεροι ἐκ τῶν διδασκάλων ὑπεδέχθησαν τὸ βιβλίον, εἰμὴ φροντίζων νὰ καταστήσω τὴν νέαν ταύτην ἔκδοσιν τελειοτέραν καὶ πληρεστέραν τῆς πρώτης. Πλεῖστοι κανόνες, παρατηρήσεις νέαι, καὶ ὁλόκληρα κεφάλαια προσετέθησαν πρώτῃν ἤδη φορὰν. Οὐδὲν τῶν ὁπωσοῦν σπουδαίων ζητημάτων τῆς γαλλικῆς Γραμματικῆς ἔμεινεν ἄψαυστον οὐδ' ἀνεπίλυτον. Ὅθεν δύναμαι μετὰ θάρρους νὰ εἶπω ὅτι ἀνεπλήρωσα ἀνάγκην πρὸ πολλοῦ γενομένην ἐπαισθητὴν ἐν Ἑλλάδι, δοὺς εἰς τοὺς νέους γραμματικὴν τὴν ὁποίαν ἐννοοῦσιν, ἀπηλλαγμένην πάσης περιττῆς τερθρείας, καὶ περιέχουσαν πᾶν ὅ,τι χρήσιμον εἰς Ἑλληνας ὀργῶντας πρὸς ἐκμάθησιν τῆς τόσο ἀναγκαίας γαλλικῆς γλώσσης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ.

Ἐξαντληθείσης ἐντὸς δύο μόλις ἐτῶν τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τῆς παρούσης γραμματικῆς, συγκειμένης, ὡς καὶ ἡ πρώτη, ἐκ δισχιλίων ἀντιτύπων, ἐκδίδω ἤδη καὶ τρίτον αὐτήν. Δὲν εἶναι δὲ οὐδ' ἡ παροῦσα τρίτη ἔκδοσις ἀπλὴ ἐπανατύπωσις, ἀλλὰ πολλαχοῦ ἐπήνεγκα βελτιώσεις ἱκανὰς καὶ παρατηρήσεις νέας, ὅσας ἡ καθ' ἡμέραν πείρα μὲ διδάσκει, καθιστῶν οὕτω τὸ βιβλίον αἰεὶ τελειότερον καὶ χρησιμώτερον τοῖς χρωμένοις.

GRAMMATIKH
ΤΗΣ
ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς προφορᾶς αὐτῶν.

ΤΑ γράμματα τῆς Γαλλικῆς γλώσσης εἶναι εἰκοσιπέντε· a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, n, o, p, q, r, s, t, u, v, x, y, z.

Τούτων φωνήεντα μὲν ἔξ, a, e, i, o, u, y, σύμφωνα δὲ τὰ λοιπὰ δεκαεννέα.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ μὲν ἔξ αὐτῶν ἔχουσιν ἀντίστοιχον φωνὴν καὶ γράμμα εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν, τὰ δὲ ὅχι· καὶ ἄλλα μὲν προφέρονται κατὰ τὸν αὐτὸν πάντοτε τρόπον, ἄλλα δὲ μεταβάλλουσι φθόγγον ὡς ἐκ τῆς θέσεως καὶ τοῦ εἶδους τῆς συλλαβῆς, καὶ τινες ἐνίοτε οὐδὲ προφέρονται ὅλως· διὰ ταῦτα ἐρμηνεύομεν ἐφεξῆς τοὺς κανόνας τῆς ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν προφορᾶς, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν φωνηέντων.

Περὶ προφορᾶς τῶν φωνηέντων.

Τὸ a (α) προφέρεται ὡς τὸ ἐλληνικὸν ἄλφα· τὸ i (ι) ὡς τὸ ἰῶτα, τὸ o (ὀ) ὡς τὸ ὀμικρόν· οἶον, *Laconisme*.

Τὸ a δὲν προφέρεται εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις, *Saône* (Ἄραρ, πο-
(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

ταυρός), taon (οἷστρος, έντομον) καὶ août (Αὐγουστος μῆν). Οὐδὲ τὸ ο εἰς ταύτας, paon (ταῶς), faon (νεβρός) καὶ Laon (ὄνομα Γαλλικῆς πόλεως).

Τὸ ε (ε) μὴδένᾳ μὲν ἔχον τόνον προφέρεται μὲ φωνὴν πολλὰ ἀσθενῆ καὶ σχεδὸν ἀνεπαίσθητον, διὸ καὶ καλεῖται τότε ἄφω-
νον (e muet)· καὶ ἐν τέλει μὲν λέξεως οὐδὲν ὡς ἀκούεται·
οἷον forme, φόρμ', larme, λάρμ'. ἐν μέσῳ δὲ λέξεως ἡ φωνὴ
ἐπιτρέχει ταχέως ἐπὶ τῆς ἐχούσης τὸ ε συλλαβῆς καὶ γίνεται
οἷονε συγκοπὴ τις, ὡς εἰς τὰς λέξεις rareté, amener, κ.τ.λ.

Εἰς τὰς μονοσυλλάβους δὲ λέξεις, οἷον, je, le, me, te, se
τὸ ε προφέρεται ἐξ ἀνάγκης, ἀλλὰ καὶ τότε ὑποκώφως πως
καὶ ἀποκλίνον μᾶλλον εἰς τὴν γαλλικὴν προφορὰν τῆς δι-
φθόγγου eu.

Τὸ δὲ ὄζυτονοῦμενον ἔ καλεῖται ὑπὸ τῶν Γάλλων κλειστὸν
ἢ μεμυκὸς (é fermé), διότι προφέρεται μικρὸν διαστελλομέ-
νων τῶν χειλέων, καὶ τοῦ πνεύματος ἐξερχομένου λεπτοῦ, ὡς
εἰς τὰς λέξεις bonté, vérité. Εἶναι δὲ δυσχερὲς νὰ ἐρμηνεύσῃ
τις διὰ τοῦ καλάμου φθόγγους ξένους, οἵτινες δι' αὐτηκοίας
καὶ διὰ ζώσης μόνον φωνῆς διδάσκονται.

Τὸ δὲ βαρύτονον ἔ καλεῖται ἀνοικτὸν (é ouvert) ἀντιθέ-
τως πρὸς τὸ κλειστὸν, διότι κατὰ τὴν ἐκφώνησιν αὐτοῦ τὸ
ἀνοιγμα τοῦ στόματος εἶναι μείζον, καὶ ἡ ἔντασις τῆς φω-
νῆς. Οὕτως εἰς τὴν λέξιν sévère τῆς πρώτης συλλαβῆς sé τὸ
e εἶναι κλειστὸν, τῆς μεσαίας vé ἀνοικτὸν, τῆς δὲ τελευταίας
re ἄφωνον.

Καὶ πάλιν τοῦ ἔ ἀνοικτοῦ διακρίνουσιν οἱ Γάλλοι τεχνο-
γράφοι διαφόρους βαθμοὺς, ὡς πῇ μὲν ἦττον βαρυτόνου ὄντος,
πῇ δὲ μᾶλλον, πῇ δὲ μάλιστα· ἦττον μὲν ὡς εἰς τὴν λέξιν
père, μᾶλλον δὲ ὡς εἰς τὴν nelle, μάλιστα δὲ ὡς εἰς τὰς
procès, accès. Ἀλλ', ὡς ἔφημεν ἀνωτέρω, ἡ τῶν τοιούτων
ἐξακρίβωσις εἶναι ἔργον προφορικῆς μᾶλλον διδασκαλίας ἢ
γραπτῆς ἐρμηνείας.

Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα ὅτι ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ἔχει ὡς ἡ

ἑλληνικὴ τρεῖς τόνους, βαρεῖαν (accent grave), ὀξεῖαν (accent aigu), περισπωμένην (accent circonflexe)· ἀλλ' ἡ χρῆσις καὶ δύνამις αὐτῶν δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ, διότι παρὰ Γάλλοις, ἡ μὲν ὀξεῖα χρησιμεύει εἰς δεῖξιν τοῦ ἑ κλειστοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ μόνου τοῦ φωνήεντος τίθεται· ἡ βαρεῖα εἰς δεῖξιν τοῦ ἑ ἀνοικτοῦ καὶ ἀντιδιαστολὴν τινῶν λέξεων ἀπὸ ἄλλων ὁμῶνύμων, ἥτοι διὰ τῆς βαρεῖας ἡ πρόθεσις ἀ διαστέλλεται ἐκ τοῦ ῥήματος *il a*, τὸ ἐπὶ ῥῆμα οὐ (ὅπου) ἐκ τοῦ συνδέσμου *ou* (ή), κ.τ.λ. ἡ δὲ περισπωμένη ἐπ' ἄλλων μὲν λέξεων σημαίνει τὴν μακρότητα τῶν φωνηέντων, ἐπ' ἄλλων δὲ, καὶ συγκοπὴν τινος γράμματος, ὡς εἰς τὸ *même* τὸ γραφόμενον πρότερον *mesme*, *ile*=*isle* (λατ. *insula*) κτλ.

Τοῦ φωνήεντος *u* ἡ προφορὰ δὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ δι' ἑλληνικοῦ γράμματος. Κατὰ τὴν ἐκφώνησιν αὐτοῦ τὸ στόμα σχηματίζεται ὡς εἰς τὴν ἐκφώνησιν τῆς διφθόγγου *ou*, ἀλλὰ μὲ πλειοτέραν συστολὴν περὶ τὰ χεῖλη· ἥτοι εἶναι λεπτότερόν τι *ou*, καὶ οὐκ ὑποτίθεται ὑπὸ τινων ἡ προφορὰ τοῦ ὑψιλοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Τοῦ *y grec* τὸ ὄνομα σημαίνει Ἑλληνικόν· διότι δι' αὐτοῦ γράφουσι τὰς ἐχούσας τὸ *u* ἑλληνικὰς λέξεις, ὡς *type*, τύπος· *hypocrite*, ὑποκριτής· κ.τ.λ.

Τὸ γράμμα τοῦτο εὐρισκόμενον μὲν καθ' ἑαυτὸ ἢ μετὰ συμφώνου προφέρεται ὡς *i*, οἶον, *il y a*· *myrte*, μύρτ'· κείμενον δὲ μεταξὺ φωνηέντων προφέρεται ὡς δῶν *ii*, οἶον, *payer*=*paier*, *employer*=*emploier*.

Περὶ διφθόγγων.

Διφθόγγους, ὅπως οἱ Ἕλληνες τὰς ἐννοοῦμεν, ἥτοι δῶν φωνήεντα μίαν συναποτελοῦντα φωνήν, ἔχουσιν οἱ Γάλλοι τὰς ἑξῆς:

Αἱ προφέρεται ὡς ἡ ἑλληνικὴ *ai*, οἶον, *aimer*· ἐπομένου δὲ τοῦ *i* προφέρεται ὡς *a*, τὸ δὲ *i* γίνεται ὑγρὸν, οἶον, *travail*, *caillou* (ἴδε κατωτέρω περὶ τοῦ *i*). Ὡς *a* προφέρεται καὶ

εἰς τὴν λέξιν douairière (ἐπίκληρος) καὶ εἰς τὸ κύριον ὄνομα Montaigne· εἰς δὲ τὴν μετοχὴν καὶ τὸν παρατατικὸν τοῦ ῥήματος faire ὡς e ἄφωνον· faisant, je faisais.

Au· προφέρεται ο, pauvre. Ὡσαύτως προφέρεται καὶ ἡ ἐκ τριῶν συγκειμένη φωνηέντων eau· οἶον, l'eau, bateau, peau.

Ei· προφέρεται ε, καθιστᾷ δὲ ὑγρὸν τὸ μετ' αὐτὴν l, conseil, treille.

Eu· ἀντίστοιχον τῆς διφθόγγου ταύτης φωνὴν δὲν ἔχει ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, σαλεύει δὲ μεταξὺ τοῦ ε καὶ ου, οἶον, feu, bonheur. Τὸν αὐτὸν ἔχει φθόγγον καὶ ἡ τρισύνθετος oeu· οἶον coeur, oeuf.

Εἰς τὴν παθ. μετοχὴν, τὸν ἀόριστον καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν παραγωγούς χρόνους τοῦ ῥήματος avoir ἡ δίφθογγος eu προφέρεται ὡς u· j'eus, tu eus il eut· j'ai eu κ.τ.λ.

Oe· προφέρεται ὡς ε, διὰ ταύτης γράφουσι τὸ οἱ εἰς τὰς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς λέξεις· Oedipe, Οἰδίπους, oesophage, οἰσοφάγος. Ὡσαύτως προφέρεται καὶ ἡ oei, ἥτις καθιστᾷ ὑγρὸν τὸ κατόπιν l· οἶον œil.

Oi· προφέρεται οα· moi, loi, boire. Εἰς δὲ τὰς λέξεις oignon, moignon, poignant, poignard, poignée προφέρεται μόνον τὸ φωνῆεν ο.

Οἱ παλαιοὶ ἔγραφον διὰ τῆς οἱ πολλὰς λέξεις γραφομένας σήμερον διὰ τῆς αἱ. Πρῶτοι οἱ περὶ τὸν Βολταῖρον ἐκαινοτόμησαν καὶ τοῦτο καὶ ἄλλα τινὰ τῆς γαλλικῆς ὀρθογραφίας. Ἦδη δὲ ἀπὸ τοῦ 1835 καὶ ἡ Ἀκαδημία παρεδέχθη τὴν τοιαύτην γραφὴν. Ἐπειδὴ δὲ πολλαὶ ἐκδόσεις φέρουσι τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν, σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὰς λέξεις ἐν αἷς ἡ δίφθογγος οἱ ἐπροφέρετο ὡς αἱ· ἦσαν δὲ αὗται.

α'. Οἱ παρατατικοὶ καὶ ὑποθετικοὶ χρόνοι τῶν ῥημάτων· j'aimois, j'aimerois κ.τ.λ. γραφόμενοι σήμερον j'aimais, j'aimerais.

β'. Ἐθνικά τινα ὀνόματα· οἶον, Anglois, François, Hollandois, κ.τ.λ. γραφόμενα σήμερον Anglais, Français κ.τ.λ.

Εἰς ὅσα δὲ τῶν ἐθνικῶν ἢ οἱ ἐπρόφερετο οα, ἐφυλάχθη· οἶον, Danois, Bavaois, Chinois κ.τ.λ. Διὰ τῆς οἱ γράφεται τὸ κύριον ὄνομα François, Φραγκίσκος.

γ'. Τὰ ῥήματα connoître, paroître, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα connoissance, κ.τ.λ. γραφόμενα νῦν connaître κτλ. καὶ τὸ ἐπίθετον foible, μετὰ τῶν παραγῶγων faiblesse, affoiblir, νῦν faible, faiblesse κτλ.

Ou' προφέρεται ὡς ἡ ἐλληνικὴ ου' courir, mourir, tour.

Εἰθίσται δὲ παρὰ Γάλλοις τὸ προφέρειν ἐν ταῖς πλείσταις τῶν λέξεων διὰ μιᾶς, ἥτοι κατὰ συνίτησιν, πάντα τὰ μὴ ὑπὸ συμφώνου τινὸς χωριζόμενα ἀλλεπάλληλα φωνήεντα, ἥτοι, fiacre, φιᾶκρ' pied, πῖε κ.τ.λ. καὶ εἶναι τινες τῶν γραμματικῶν οἱ ταύτας κυρίως ἀποκαλοῦντες διφθόγγους, ὡς δῆθεν ἀκουομένων ἐν μιᾷ συλλαβῇ δύο φθόγγων· τὰς δ' ἄλλας ὀνομάζουσι καταχρηστικὰς διφθόγγους ἢ καὶ παντάπασιν ἐξοστρακίζουσιν ἐκ τῆς τάξεως τῶν διφθόγγων, ὡς οὔσας ἀπλᾶς μόνον φωνὰς καὶ στοιχεῖα.

Περὶ τῆς προφορᾶς τῶν συμφώνων καὶ πρῶτον περὶ τοῦ B.

Τὸ b ἐπέχει τόπον τοῦ ἐλληνικοῦ β· προφέρεται δὲ παχυστομώτερον ἢ ἐκεῖνο ὡς εἰς τὴν πεποιημένην λέξιν μπε, δι' ἧς μιμούμεθα τὰ βληχήματα τῶν ἀρνίων.

Ἐν τέλει τῶν λέξεων plomb καὶ aplomb τὸ b δὲν ἐκφωνεῖται· ἐκφωνεῖται δὲ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα Moab, Job, Jacob.

Περὶ τοῦ C.

Τὸ c (σὲ ἢ κὲ) μετὰ μὲν τῶν φωνηέντων e, i, y, προφέρεται ὡς σ, cerbère, citoyen, cypres· μετὰ δὲ τοῦ a, o, u, ὡς κ, cabane, colère, curé. Ἐκτὸς ἂν φέρῃ ὑπογεγραμμένον τὸ σημεῖον la cédille, διότι τότε προφέρεται ὡς σ, οἶον, façade, arçon, aperçu. Ὡς κ προφέρεται καὶ μετὰ παντὸς συμφώνου, οἶον, acteur, cratère, Clio· καὶ ἐν τέλει δὲ λέξεως, οἶον, avec.

Τὸ τελικὸν *c* ἀκούεται εἰς τὰς λέξεις *bec, échee* (ἀποτυχία), *estoc, aqueduc, syndie, trictrac, avec*, καὶ εἰς τὸ κύριον ὄνομα *Marc*.

Μένει δὲ ἄφωνον εἰς τὰς ἐξῆς *estomac, échees* (οἱ κύβοι), *tabac, jone, laes* (ἄρκυς), *arsenic, tronc, clerc, pore, blanc, franc*. Εἰς τινὰς ὅμως ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς ὀρισμένας φράσεις προφέρεται, ἂν ἡ ἐπομένη λέξις ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν· οἶον, *franc-étourdi, du blanc au noir, clerc-à-maitre, porc-épic*.

Τὸ *c* τοῦ *donec* (λοιπὸν) προφέρεται ἐν ἀρχῇ τῆς φράσεως· οἶον, *je pense, donc je suis*· ἐν μέσῳ δὲ αὐτῆς δὲν προφέρεται· *allons donc nous promener*· ἐκτὸς ἂν ἔπεται προσεχῶς φωνῆεν· *votre frere est donc arrivé*.

Ὅταν μετὰ τὸ διπλοῦν *cc* ἀκολουθῇ *e* ἢ *i*, τὸ πρῶτον *c* προφέρεται ὡς *κ*, τὸ δεύτερον ὡς *σ*, ὥστε ἀμφοτέρω συνάμα ἀποτελοῦσι τὸν ἥχον τοῦ *ξ*· *accepter, accident* κτλ. Εἰς τὴν λέξιν *second* καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς παραγομένας *seconder, secondaire* τὸ *c* ἔχει ὡς *γγ*, σεγγόν, κ.τ.λ. Ὡσαύτως δὲ καὶ εἰς τὸ *secrétaire*.

Τὸ *c* προσλαβὼν τὸ *h, ch*, ἀποτελεῖ ἰδιαίτερον φθόγγον κατέχοντα τὸ μεταξὺ τοῦ *σ* καὶ *χ* καὶ διὰ μόνον ζώσης φωνῆς διδασκόμενον, ὡς εἰς τὴν λέξιν *chameau*, κ.τ.λ.

Διὰ τοῦ *ch* γράφουσι καὶ τὸ *χ* εἰς τὰς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς εἰλημμένας λέξεις. Τότε δὲ ἐπομένου μὲν συμφώνου προφέρουσιν αὐτὸ ὡς *κ*· οἶον, *Christ, chrétien, chronologie*, ἐπομένου δὲ φωνήεντος πῇ μὲν ὡς *κ*, πῇ δὲ ὡς εἰς τὸ *chameau*. Ὡς *κ* προφέρεται εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις *Achéloüs, archétype, archonte, archange, Chalcédoine, Chaldéen, catéchumène, chaos, Chéronée, Chersonèse, chœur, choriste, chorus, chorographie, choléra morbus, écho, orchestre*. Τὴν γαλλικὴν δὲ προφοράν τοῦ *ch* ἔχουσιν αἱ ἐξῆς· *archidiacre, architecte, archiduc, chimie, chirurgien, chérubin, tachygraphie, Achille, Achéron, Machiavel*,

Ezéchias. Ὡσαύτως καὶ αἱ λέξεις *Michel*, archevêque, patriarche, ἐνῶ αἱ *Michel-Ange*, archiépiscopal, patriarchal ἔχουσι τὴν φωνὴν τοῦ *κ*.

Εἰς τὴν λέξιν *almanach* (ἡμερολόγιον) τὸ *ch* δὲν προφέρεται.

Περὶ τοῦ D.

Τὸ *d* προφέρεται δασύτερον τοῦ ἑλληνικοῦ δέλτα· *donner* ντονέ.

Ἐν τέλει λέξεως δὲν ἀκούεται ἐπομένου προσεχῶς συμφώνου· οἶον, *grand médecin*· πλὴν εἰς τὰ κύρια ὀνόματα *David*, *Joad* καὶ εἰς τὴν λέξιν *Sud* (νότος), ἔνθα τὸ *d* πάντοτε προφέρεται.

Ἐπομένου δὲ προσεχῶς φωνήεντος τὸ τελικὸν *d* ἐξακούεται, ὅχι ὅμως ὡς *d* ἀλλ' ὡς *t*, οἶον, *grand homme*=*grant homme*, *profond abîme*=*profont abîme*.

Περὶ τοῦ F.

Τὸ *f* (ἔφ ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους φέ) προφέρεται ἐν τέλει λέξεως, εἴτε φωνῆεν ἀκολουθῇ προσεχῶς, εἴτε σύμφωνον, *vif désir*, *soif brûlante*. Ἐξαιροῦνται αἱ οἶοναι σύνθετοι καὶ μίαν μόνην λέξιν ἀποτελοῦσαι φράσεις *œuf frais*, *œuf dur*, *nerf-de-bœuf*, *cerf-volant*, *cerf-dix-cors*, *chef-d'œuvre*, *bœuf salé*, ἔνθα τὸ *f* παρασιωπᾶται. Εἰς τὴν λέξιν *clef* (κλειδίον) τὸ *f* οὐδὲν ἀκούεται· εἰς δὲ τὸ ἀριθμητικὸν ὄνομα *neuf* προφέρεται ὡς *v* (βέ) ἐπομένου φωνήεντος, οἶον, *neuf ans*=*neuv ans*.

Περὶ τοῦ G.

Τὸ *g* (ζιέ ἢ γγέ) λαμβανόμενον ἐν συλλαβῇ μετὰ τῶν φωνέντων *e*, *i*, προφέρεται διὰ τῆς γλώσσης καὶ ἔχει φωνὴν ὁμοιάζουσαν τὴν τοῦ *ζ*, δασυτέρην ὅμως τούτου· *gémir*, *gîte*· μετὰ δὲ τοῦ *a*, *o*, *u*, καὶ τῶν συμφώνων *l*, *r*, *m*, προφέρεται διὰ τοῦ οὐρανίσκου ὡς γγ ἢ γκ· οἶον, *galon*, *gosier*, *guttural*, *gloire*, *agréable*, *augmenter*.

Τὸ διὰ τοῦ οὐρανίσκου *g* μεταβάλλεται εἰς τὸ διὰ γλώσ-

σης παρεννειρομένου μεταξὺ τοῦ e ἀφώνου, οἶον, George=Jorge, il mangea=il manja.

Πάλιν τὸ διὰ τῆς γλώσσης g προφέρεται διὰ τοῦ οὐρανίσκου, παρεννειρομένου μεταξὺ τοῦ e ἀφώνου, οἶον, guérir=γγερίρ· guide=γγίδ. Τὸ u τότε δὲν ἀκούεται.

Ἀλλ' εἰς τὰς ἐπομένους λέξεις τὸ u ἀκούεται διακριδόν· ἥτοι, aiguille, aiguillon, aiguiser, arguer, inextinguible, sanguinaire, ὡς καὶ εἰς τὰ κύρια ταῦτα le Guide, de Guise.

Ἄν τὸ e τῆς εἰς gue ληγούσης λέξεως φέρῃ τὸ διαιρετικὸν σημεῖον, τὸ u ἀκούεται, οἶον, ciguë, contiguë, ambiguë· ἄλλως μένει ἄφωνον, οἶον, figue φίγγ, ligue, λίγγ.

Τὸ g μετὰ τοῦ n ἀποτελεῖ ἰδίαν φωνήν, ὑγρὰν τινα καὶ λείαν νιᾶ, νιέ· ὡς εἰς τὰς λέξεις magnanime, gagner, agneau, magnétisme, incognito. Ἀλλ' ἐν ἀρχῇ λέξεως φυλάττει τὴν λαρυγγώδη προφοράν· gnome, Gnide, gnostique, gnomon, ὡς καὶ εἰς τὰς ἐξῆς agnat, diagnostic, stagnation, cognat, régnicole, inexpugnable, igné, Progné.

Εἰς δὲ τὸ κύριον ὄνομα Regnard καὶ εἰς τὴν λέξιν signet (σελιδοδείκτης) τὸ g εἶναι ἄφωνον.

Τὸ τελικὸν g συμφώνου μὲν ἐπομένου προσεχῶς δὲν προφέρεται, οἶον, long chemin· ἐπομένου δὲ φωνήεντος προφέρεται ὡς κ' οἶον, suer sang et eau, un long accès, rang honorable, ὡς εἰ ἦν γεγραμμένον sank et eau, lonk accès κ.τ.λ.

Ἀλλ' εἰς τὰς ἐξῆς παρασιωπᾶται ὅλως· bourg, faubourg, étang, poing, coing, hareng, seing· δὲν ἀκούεται δὲ οὐδὲ εἰς τὸ vingt, legs, καὶ doigt.

Τὸ ἀρκτικὸν g τῆς λέξεως gangrène ἔχει ἐπίσης τὴν τοῦ κ φωνήν· kangrène.

Περὶ τοῦ H.

Τὸ h συγκαταλέγεται μὲν μετὰ τῶν συμφώνων, ἀλλ' ὀρ-
θότερον ἡδύνατο νὰ ὀνομασθῇ πνεῦμα ἢ γράμμα. Διακρίνεται
δὲ εἰς δασὺ (h aspirée) καὶ ψιλὸν (h muette). Αἱ τὸ δασὺ

h φέρουσαι λέξεις προφέρονται μετὰ δασέος πνεύματος παρεμφεροῦς τῇ τοῦ χ προφορᾷ, λεπτοτέρου ὅμως καὶ οἷα ὑποτίθεται ἢ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς δασείας· τὸ δὲ ψιλὸν h ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα τὴν ψιλὴν, οὐδόλως ἀκουόμενον οὐδὲ φέρον τροποποιήσιν τινα εἰς τὴν τῶν φωνηέντων προφοράν. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν πᾶσα λέξις ἀπὸ φωνηέντος ἀρχομένη δασύνεται ἢ ψιλοῦται· παρὰ Γάλλοις δὲ ὀλίγαι μὲν τινες φέρουσι τὸ δασύ, ὀλίγαι δὲ τὸ ψιλὸν h, αἱ δὲ πλείους οὐδέτερον.

Δασὺ εἶναι τὸ h εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις.

Ha! hâbler, hache (καὶ εἰς τὰς παραγώγους αὐτῆς), hagar, haha, haie, haillon, haine, haire, haireux, halage, halbran, hâle, halener, haler, haleter, hallage, halle, hal-lebarde, hallier, haloir, halot, halotechnie, halte, halter, hamac, hameau, hampe, han, hanap, hanche, hangar, hanneton, hanscrit, hanse, hanséatique, hansièrè, hanter, happe, happe lourde, harangne, haras, harasser, harceler, harde, hardes, hardi (καὶ τὰ παράγωγα), hardilliers, harem, hareng, hargneux, haricot, haridelle, harnois, harpagon, harpe, harpeau, harper, barpie, harpin, harpon, hart, hasard (καὶ τὰ παράγωγα), hase, hâte, (καὶ τὰ παράγωγα), hâtereau, hâtier, hâtille, hâtiveau, haubaner, haubans, haubert, hausse, haut (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα), hàve, havre, hé! hem! hennir (καὶ τὰ παράγωγα), Henri, Henriade, héraut, hère, hérissèr, hê-ton, hernie, héron, héros, herpes-marines, herse, hê-tre, heurter, hibou, hic, hideux, hiérarchie, hie, hisser, hobereau, hoc, hoca, hoche, hochement, hochepot, hoche-queue, hocher, hochet, Hollande, Hollandais, hoho! hola! homard, hongre, honnir, honte (καὶ τὰ παράγωγα), hoquet, hoqueton, horde, hors, hotte, hottée, Hottentot, houblon, houe, houhou, houille, houle, houlette, houppe, houppe-lande, hourailler, hource, hourdage, hourder,

Houri, hourvari, houspiller, housse, houssine, houssoir, houx, huchet, huée, huet, Huguenot, huit, humer, hune, huppe, hure, hurler, hussard, hutte.

Δασὺ ὡσεπιτοπλεῖστον εἶναι προσέτι ἐν μέσῳ λέξεως μεταξὺ φωνηέντων, cohue, ahan κ.τ.λ.

Ἡ δασεῖα εἰς τὰς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς εἰλημμένας λέξεις ἀντικαθιστᾶται διὰ τοῦ φιλοῦ h, οἶον, Hélène, Herculo, his-toire, πλὴν τοῦ σημειωθέντος héroes ἔνθα τὸ h εἶναι δασὺ, ἀλλ' οὗ τινος τὰ παράγωγα héroïne, héroïque, héroïsme, (χαρχκτῆρ ἢ πρᾶξις ἥρωος) ἔχουσιν αὐτὸ φιλὸν, καὶ πλὴν τοῦ hiérarchie.

Ὡσχύτως τίθεται τὸ h μετὰ τοῦ r εἰς τὰς ἀπὸ ῥ ἀρχομένας ἑλληνικὰς λέξεις· οἶον, rhétorique, rhinocéros, κ. τ. λ. ἢ μετὰ δύο ῥῥ, οἶον diarrhée.

Τὸ h μετὰ τοῦ c ἀναπληροῖ τὸ δασὺ χ, οἶον Chéronée· μετὰ τοῦ p τὸ φ, οἶον philosophie, καὶ μετὰ τοῦ t τὸ θ, οἶον théologie.

Περὶ τοῦ J.

Τὸ j (ζι ἢ ζε) προφέρεται ὡς τὸ διὰ γλώσσης g· jalousie, jeter. Δι' αὐτοῦ γράφεται πολλάκις τὸ ἑλληνικὸν ἰῶτα· οἶον, Jean Ἰωάννης, Jésus Ἰησοῦς, Jérémie Ἰερემίας.

Περὶ τοῦ K.

Διὰ τοῦ k (κα) γράφονται ξενικαί τινες καὶ ὅχι γνησίως γαλλικαὶ λέξεις οἶον, kyrielle, kan, kilomètre, kiosque, κτλ.

Περὶ τοῦ L.

Τὸ l (ἐλ ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους λὲ) ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν λ. laurier, livre.

Τὸ τελικὸν l προφέρεται εἰς ὅλας πλὴν τῶν ἐπομένων λέξεων, baril, chenil, coutil, fusil, gril, nombril, outil, persil, sourcil καὶ τοῦ fils, (υἱός).

Τὸ l καίμενον μετὰ τὸ φωνῆεν i λαμβάνει λεῖτόν τινα καὶ

υγρόν ἤχον λιλᾶ λιλᾶ, ἢ κοινότερον γιλᾶ γιλᾶ, διὸ καὶ υγρόν I (mouillé) τότε καλεῖται· οἷον avril, babill, mil (κεγχρίον), péril, bail, écueil, travail, fille, κτλ.

Δὲν προφέρεται δὲ υγρῶς καὶ περ ἔχον προηγούμενον τὸ i εἰς τὰ ἐξῆς ὀνόματα, cil, fil, Nil, ville, mille, mil, (χίλιοι). καὶ εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ ill ἀρχομένας λέξεις illustre, illusion.

Περὶ τοῦ M.

Τὸ m (ἔμ ἢ μέ) εἶναι τὸ ἐλληνικὸν μ· ἐν τέλει δὲ συλλαβῆς δὲν ἀκούεται εὐκρινῶς ὡς μ, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἤχον τινα καὶ μυγμὸν διὰ τῶν ῥωθίωνων· τοῦτ' αὐτὸ ὕπερ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ n· καὶ τὸ μὲν προηγούμενον e ἔχει μᾶλλον ὡς a, τὸ δὲ i ὡς e οἷον empire, impie τὸ δὲ u ὡς ἡ δίφθογγος eu, un.

Ἐξαιροῦνται αἱ ἀπὸ τοῦ imm ἀρχόμεναι λέξεις· οἷον, immobile, immédiatement κ.τ.λ. εἰς ταύτας τὸ m δὲν προφέρεται διὰ τῆς ῥινός· ὁμοίως καὶ ὅταν μετὰ τὸ m ἀκολουθῇ n οἷον amnistie, Agamemnon· πλὴν τοῦ damner, condamner ἔνθα τὸ m ἔχει τὸν διὰ τῆς ῥινός ἤχον· εἰς δὲ τὴν λέξιν automne (φθινόπωρον) τὸ m παρασιωπᾶται ὅλως.

Περὶ τοῦ N.

Τὸ n (έν ἢ νέ) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐλληνικὸν ν· ἐν τέλει δὲ λέξεως ἢ συλλαβῆς ἔχει διὰ τῶν μυκτῆρων· οἷον, ancre, engraver, ingrédient.

Προφέρεται δὲ ὡς ἔχει φύσεως καὶ οὐχὶ διὰ τῶν μυκτῆρων εἰς τὰς διπλοῦν ἐχούσας nn λέξεις· οἷον innocence, année, anneau κ.τ.λ. πλὴν τοῦ ennui, ennoblir καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν παραγῶγων, καὶ πλὴν τῶν δύο τούτων enivrer, enorgueillir προφερομένων ὡς εἰ ἐγράφοντο μὲ δύο n τὸ μὲν ἐπιρρίνον, τὸ δὲ οὐ· αἱ δὲ λέξεις solennel, hennir, hennissement προφέρονται solanel, hanir, hanissement.

Τελικὸν λέξεως ὃν δὲν προφέρεται ἐπιρρίνως εἰς τὰ ἐξῆς ὀνόματα, abdomen, amen, Eden, gramen, hymen καὶ examen.

Περὶ τοῦ *P*.

Τὸ *p* (πέ) ἔχει ἀντίστοιχον ἐν τῷ ἐλληνικῷ ἀλφαβῆτῳ τὸ π.

Εἰς τὰς λέξεις baptême, baptiser, Baptiste, cheptel, indomptable, dompter, prompt, exempt, compte, sept, corps, temps, τὸ *p* δὲν προφέρεται.

Ἐπίσης δὲν προφέρεται ἐν τέλει λέξεως, camp, champ^ς drap, sirop, cep· εἰς δὲ τὰ ἐπιρρήματα beaucoup καὶ trop ἐξακούεται ἐπομένου προσεχῶς φωνήεντος οἶον, il a beaucoup étudié, il est trop entêté. Εἰς μόνα δὲ τὰ ὀνόματα Alep, jalap, cap, ἐξακούεται πάντοτε, εἴτε ἀκολουθεῖ φωνήεν εἴτε μὴ.

Εἵπομεν δὲ ἤδη ὅτι τὸ *ph* ἀντικαθίστησι τὸ ἐλληνικὸν δασὺ φ, καὶ προφέρεται δὲ ὡς φ· οἶον philosophe.

Περὶ τοῦ *Q*.

Τὸ *q* (κιού) ἐν ἀρχῇ καὶ μέσῳ λέξεως συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ τοῦ φωνήεντος *u* ὅπερ δὲν ἔχει τότε ἴδιον φθόγγον· οἶον qualité· καλιτέ· quitter κιτέ· κ.τ.λ.

Εἰς τὴν λέξιν coq (ἀλεκτρυών) τὸ *q* προφέρεται, ἀλλ' εἰς τὸ coq d'inde εἶναι ἄφωνον· εἰς τὸ ἀριθμητικὸν ὄνομα cinq ἐπίσης προφέρεται, ἐκτὸς ἂν ἀκολουθεῖ προσεχῶς σύμφωνον, ὡς cinq garçons.

Τὸ *u* τὸ προσγραφόμενον τῷ *q* καὶ συνήθως μὴ προφερόμενον, εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις προφέρεται κατ' ἐξάίρεσιν, οὐχὶ δὲ ὡς ἔχει φύσεως, ἀλλ' ὡς ἡ δίφθογγος *ou*· ἤτοι, aquatile, aquatique, équateur, équation, quadragénaire, quadragésime, quadrupède, quadruple, in-quarto, αἵτινες ἀναγιγνώσκονται οὕτω ἀκουατίλ, κ.τ.λ. ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν λέξιν quaker ἥτις προφέρεται οὕτωςι κουάκρ.

Ἐν δὲ ταῖς ἐπομέναις προφέρεται μὲν ἐπίσης κατ' ἐξάίρεσιν τὸ *u*, ἀλλὰ μὲ τὸν φθόγγον *u* ἔχει συνήθως παρὰ Γάλλοις· ἤτοι, équestre, équilatéral, quintuple, questure,

ubiquiste, équitation, à quia, Quinte-Curce, Quintilien, αἵτινες ἀναγινώσκονται ἐκυέστρ', ἐκυίλατεράλ. κ.τ.λ.

Περὶ τοῦ R.

Τὸ r (ῥ ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους ῥέ) προφέρεται δει ὡσαύτως, καὶ ἐν τέλει λέξεως or, désir, finir. κ.τ.λ.

Δὲν ἀκούεται δὲ μόνον ἐν τέλει τῶν εἰς er ληγουσῶν λέξεων, οἷον danger, berger, aimer κ.τ.λ. πλὴν ἂν ἀκολουθῇ προσεχῶς φωνήεν, ὅτε προφέρεται εἰς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας.

Ἐξαιροῦνται αἱ εἰς er μονοσύλλαβοι λέξεις· οἷον, fer, mer, cher, καὶ αἱ ἐξῆς πολυσύλλαβοι belvédér, mâchefer, cancer, cuiller, enfer, éther, fier, hier, hiver, ἔτι δὲ τὰ κύρια ὀνόματα ὡς Jupiter, Lucifer, Necker, Alger, Esther, κ.τ.λ. Εἰς ὅλα ταῦτα τὸ τελικὸν r προφέρεται.

Τὸ διπλοῦν rr διακρίνεται εἰς τὴν ἐκφώνησιν α. τῶν ἀπὸ τοῦ irr ἀρχομένων λέξεων οἷον irritation, irrévocable, κ.τ.λ. β'. εἰς τὰς λέξεις errer, abhorrer, concurrent, interrègne, narration, terreur, torrent γ'. εἰς τοὺς μέλονταις καὶ ὑποθετικοὺς χρόνους τῶν τριῶν τούτων ῥημάτων mourir, courir, acquérir· je mourrai, je courrais, j'acquerrai.

Περὶ τοῦ S.

Τὸ s (ῥ ἢ σέ) ἐπέχει τόπον τοῦ ἐλληνικοῦ σ Socrate· κείμενον δὲ μεταξὺ φωνηέντων προφέρεται ὡς ζ, misère, rose, μιζέρ, ῥόζ'· πλὴν τῶν ἐξῆς, ἔνθα φυλάττει τὴν τοῦ σ προφορὰν, désuétude, monosyllabe, parasol, préséance, présupposer, pusillanime, vraisemblance, καὶ τῶν εὐχρηστων χρόνων τοῦ ῥήματος gésir, nous gisons, il gisait, gisant.

Ὡς ζ προφέρεται καὶ εἰς τὰς λέξεις transiger, transaction, transit, transitif, transitoire, ἔτι δὲ εἰς τὸ Alsace, Alsacien, balsamine, balsamique, balsamite.

Τὸ τελικὸν *s* ἐπομένου μὲν προσεχῶς φωνήεντος προφέρεται ἐπίσης ὡς *z*, οἷον, *pas à pas*· ἐπομένου δὲ συμφώνου εἶναι ἄφωνον.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ τελικὸν *s* προφέρεται πάντοτε *aloès, as, atlas, blocus, foetus, iris, maïs, mars, choléramorbus, dervis, jadis, ours, prospectus, laps de temps, en sus, vis, fils, vasistas, chorus, gratis, rébus, sinus, Bacchus, Crésus, Délos, Pallas* καὶ τὰ λοιπὰ ξενικὰ κύρια. Εἰς τὸ *Jésus* (Ἰησοῦς) προφέρεται· οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ *Jésus Christ*.

Ἀκούεται δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπίρρημα *plus* ἐν ταῖς τοιαύταις φράσεσι, *je dis plus, il y a plus*· ὅχι δὲ καὶ ὅταν προτάσσεται τῶν ἐπιθέτων ἐπὶ συγκρίσεως· ἔτι δὲ εἰς τὸ *tous* (πάντες) λαμβανόμενον καθ' ἑαυτό· ὅταν δὲ κεῖται ἐπιθετικῶς μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ τὸ *s* παρασιωπᾶται· *tous les hommes*.

Εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν τὸ *s* τῶν δευτεροπροσώπων ῥημάτων παρασιωπᾶται συνήθως καὶ φωνῆεν ἂν ἀκολουθῇ· οἷον, *tu aimes à rire, tu joues avec prudence*, προφέρονται *tu aime a rire, tu joue avec prudence*.

Περὶ τοῦ *T*.

Τὸ *t* (τέ) εἶναι ἀντίστοιχον τοῦ ἑλληνικοῦ ταυ· *tyran*. Ἀλλ' ἡ συλλαβὴ *ti* ἐν πολλαῖς λέξεσι προφέρεται αἰ· τοιαῦται δὲ εἶναι αἱ ἑξῆς.

Α'. Αἱ λήγουσιν εἰς *tial, tiel, tion*, καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν παραγόμεναι· οἷον, *partial, essentiel, perfection, ration, rationnel, diction, dictionnaire*· ἐκτὸς ἂν προηγῇται *s* ἢ *x*· οἷον, *ixmtion, bastion, question, bestial*· καὶ εἰς τοὺς παρατατικούς δὲ τῶν ῥημάτων τὸ *ti* φυλλάττει τὴν κατὰ φύσιν φωνήν· *nous partions, nous portions*.

Β'. Τὰ εἰς *tien* κύρια καὶ ἔθνικα· οἷον, *Gratien, Dioclétien, Vénitien*, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς *tien* φυλλάττουσι τὴν τοῦ ταυ προφορὰν, *soutien, maintien*, κ.τ.λ.

γ'. Τινὰ τῶν ληγόντων εἰς tie, οἶον, ineptie, inertie, minutie, prophétie, καὶ τὰ εἰς atie, primatie, démocratie.

δ'. Τὸ ἐπίθετον patient καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα, τὸ satiété, insatiable καὶ τὰ ῥήματα initier καὶ balbutier.

Εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις, τὸ τελικὸν t προσφέρεται accessit, brut, dot, déficit, fat, granit, indult, lest, luth, net, subit, toast, transit, vivat, Zénith, abject, contact, correct, direct, exact, infect, suspect, strict, tact. Εἰς δὲ τὸ respect, aspect καὶ circonspect ἀπαγγέλλεται μόνον τὸ c.

Ἐπὶ πάσης δὲ ἄλλης λέξεως τὸ τελικὸν t προσφέρεται μὲν ἐπομένου φωνήεντος, παρασιωπᾶται δὲ πρὸ συμφώνου, un savant homme, je suis tout à vous. Εἰς δὲ τὸν σύνδεσμον et (καὶ) τὸ t δὲν ἀκούεται οὔτε πρὸ φωνήεντος οὔτε πρὸ συμφώνου.

Τὸ διπλοῦν tt διακρίνεται ἐν τῇ προφορᾷ τῶν λέξεων atticisme, attique, guttural καὶ pittoresque.

Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ t μετὰ τὸ n προσφέρεται ὑπὸ τῶν Γάλλων εὐκρινὲς τ, ἐνῶ παρ' ἡμῖν ὁ ἤχος τοῦ ν τροποποιεῖ τὸν τοῦ τχῦ, οὗ τινος ἡ προφορὰ ὁμοιάζει τότε τὴν τοῦ γαλλικοῦ d· οἶον, Ἀντώνιος = Ἀνδώνιος. Ὅθεν μὴ προσφέρεις τὸ γαλλικὸν Antoine κατὰ τὸν ἐλληνικὸν τρόπον ὡς εἰ ἦν Andoine μηδὲ τὸ antichambre andichambre, ἀλλ' ἀπάγγελλε ἐκάτερον τῶν στοιχείων n καὶ t καθαρῶς καὶ διακριδόν. Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ περὶ τοῦ μ. καὶ π. Ἡμεῖς μὲν προσφέρομεν τὴν λέξιν τύμπανον ὡς εἰ ἦν γεγραμμένη διὰ τοῦ b τύμβανον· ὁ δὲ Γάλλος δὲν πράττει οὐδὲν τοιοῦτον, ἀλλὰ προσφέρει τὸ μὲν m διὰ τοῦ μυκτῆρος, ὡς εἴρηται, τὸ δὲ p ὡς πὶ καθαρὸν tympan, campagne, tym=pan, cam=pagne.

Τὸ th τὸ ἀναπληροῦν τὸ ἐλληνικὸν θ προσφέρεται ὡς τ· οἶον, théologie.

Αἱ δύο αὗται λέξεις asthme (ἄσθμα) καὶ isthme (ἰσθμός) προσφέρονται ὡς εἰ ἦσαν γεγραμμέναι asme, isme.

Περὶ τοῦ X (ἰξ ἢ ξέ).

Τὸ γράμμα τοῦτο προφέρεται ὡς τὸ ἐλληνικὸν ξ, οἷον, *exprès* ἔχει δὲ καὶ ἄλλην τινὰ ὑγροτέραν φωνὴν ὡς εἰς τὴν λέξιν *examen* (ἐγγΐαμέν).

Τὴν ὑγρὰν ταύτην φωνὴν ἔχει τὸ X εἰς τὰς λέξεις αἵτινες ἄρχονται ἀπὸ τοῦ ex ἐπομένου μετὰ τὸ X φωνήεντος, οἷον, *exemple, examen, exhiber, exécré*, κ.τ.λ. ἔτι δὲ εἰς κύρια τινὰ ὀνόματα ὡς *Xavier, Xénophon, le Xanthe, Xanthippe* καὶ εἰς τὸ *Xerxès* ὅπερ προφέρεται *Gzercesse*.

Εἰς τὰς ἐφεξῆς δὲ λέξεις λαμβάνει τὸν φθόγγον τοῦ σ· *soixante, Bruxelles, Auxonne, Auxerre* αὗται ἀναγινώσκονται ὡς εἰ ἦσαν γεγραμμέναι *soissante, Bruxelles* κ.τ.λ.

Ἐπὶ πλῆθους δ' ἄλλης λέξεως προφέρεται ὡς ξ, οἷον, *maxime, luxe, sexe, Alexandre, extrême* κ.τ.λ.

Τὸ τελικὸν X ἀκούεται εἰς τὰς λέξεις *Styx, borax, lynx, index, sphinx* καὶ *prefix*.

Εἰς δὲ τὰς λοιπὰς λέξεις ἐπομένου μὲν προσεχῶς συμφώνου εἶναι ἄφωνον, ἐπομένου δὲ φωνήεντος προφέρεται ὡς ζ· *chevaux alertes, cheveux épars, travaux inutiles*. Ὡστε τὸ σύμφωνον τοῦτο ἔχει τέσσαρας φωνάς, τὴν τοῦ ζ, τὴν τοῦ σ, τὴν τοῦ ξ καὶ τὴν ἄλλην τὴν ὑγρὰν τοῦ *examen*.

Εἰς τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα *dix* καὶ *six* τὸ X προφέρεται μὲ τὸν ἦχον τοῦ σ· *diss, siss* ἐπομένου δὲ προσεχῶς φωνήεντος ὡς ζ· *six hommes*, ἐπομένου δὲ συμφώνου σιγᾶται ὅλως· *six pistoles, dix volumes*.

Περὶ τοῦ Z, (ζέ).

Προφέρεται ὡς τὸ ἐλληνικὸν ζ· *Zacharie, Zéphire*.

Ἐν τέλει λέξεως προφέρεται μὲν ἐπομένου προσεχῶς φωνήεντος, σιγᾶται δὲ ἐπομένου συμφώνου.

ΚΕΦΑΛ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ τῶν Μερῶν τοῦ Λόγου.

Τὰ Μέρη τοῦ Λόγου (les parties du discours) εἶναι κατὰ τοὺς Γάλλους γραμματικοὺς δέκα, ἡ Ἄρθρον, ἡ Substantif ἢ Nom (ὄνομα οὐσιαστικόν), ἡ Adjectif (ἐπίθετον), ἡ Pronom (ἀντωνυμία), ἡ Verbe (ῥῆμα), ἡ Participe (μετοχή), ἡ Adverbe (ἐπιρρήμα), ἡ Préposition (πρόθεσις), ἡ Conjonction (σύνδεσμος), ἡ Interjection (ἐπιφώνημα).

Χωρίζουσι λοιπὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος τὸ ἐπίθετον, ὀνόματα καλοῦντες μόνον τὰ οὐσιαστικά, καὶ ἐκ τοῦ ἐπιρρήματος τὸ ἐπιφώνημα, περιλαμβάνοντες εἰς τοῦτο ὅλα τὰ παρ' ἡμῖν καλούμενα θαυμαστικά, σχελιαστικά κ.λ.π. μόρια. Οὕτω δὲ τὰ μέρη τοῦ λόγου γίνονται δέκα, ἀντὶ τῶν ἑκτὼ τῆς Ἑλληνικῆς γραμματικῆς.

Παρέπονται δὲ εἰς τὸ Ἄρθρον, τὸ ὄνομα, τὴν ἀντωνυμίαν καὶ τὴν Μετοχὴν γένος (genre), ἀριθμὸς (nombre) πτώσις (cas).

Γένη εἶναι δύο, ἀρσενικὸν (masculin) καὶ θηλυκὸν (féminin).

Ἀριθμοὶ δύο, ἐνικὸς (singulier), καὶ πληθυντικὸς (pluriel).

Πτώσεις ἕξ, ὀνομαστικὴ (nominatif), γενικὴ (génitif), δοτικὴ (datif), αἰτιατικὴ (accusatif), κλητικὴ (vocatif), καὶ ἀφαιρετικὴ (ablatif).

Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ Γάλλοι πτώσεις κυρίως δὲν ἔχουσιν, ἐκφράζοντες διὰ τῶν προθέσεων τὰς διὰ τῶν πτώσεων ἐμφαινόμενας σχέσεις τοῦ λόγου. Ἀλλ' οὐχ ἥττον οἱ ἀρχαιότεροι γραμματικοὶ τῶν ἑσῶζον τὰς ὀνομασίας τῶν πτώσεων, παραλαβόντες ἐκ τῆς Λατινικῆς. Τούτους ἠκολουθήσαμεν καὶ ἡμεῖς, νομίζοντες τὸν τρόπον αὐτὸν ἐπιτηδείωτερον εἰς Ἕλληνας μαθητάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ Ἄρθρου καὶ Ὀνόματος.

Τὰ ἄρθρα τῆς Γαλλικῆς γλώσσης εἶναι le (ὁ) εἰς τὸ ἀρσενικόν, la (ἡ) εἰς τὸ θηλυκόν, les (οἱ, αἱ) εἰς τὸν πληθυντικόν (ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· οἶον, le père (ὁ πατήρ), les pères (οἱ πατέρες), la mère (ἡ μήτηρ), les mères (αἱ μητέρες).

Ὅταν τὸ ὄνομα ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος ἢ h ψιλοῦ, ἐκθλίβεται τὸ e τοῦ le καὶ τὸ a τοῦ la, οἶον, l'homme (ὁ ἄνθρωπος), l'âme (ἡ ψυχή).

Ἐπειδὴ δὲ, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, οἱ Γάλλοι πτώσεις κυρίως δὲν ἔχουσι, τῆς καταλήξεως τῶν τε ἄρθρων καὶ τῶν ὀνομάτων μενούσης ἀτρέπτου καὶ αἶτι τῆς αὐτῆς, ἀναπληροῦσιν αὐτάς διὰ τῶν προθέσεων de καὶ à, διὰ μὲν τῆς de προτασσομένης τοῦ ὀνόματος παριστῶντες τὴν ἰδέαν τῆς γενικῆς, διὰ δὲ τῆς à τὴν τῆς δοτικῆς· οἶον, la main ἡ χεὶρ, de la main τῆς χειρὸς, à la main, τῇ χειρί. Ἡ αἰτιατικὴ εἶναι πάντοτε ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ, ἡ δὲ ἀφαιρετικὴ τῇ γενικῇ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὰ ἀπὸ συμφώνου ἢ τοῦ δασέος h ἀρχόμενα ὀνόματα ἡ πρόθεσις de ἐνομένη κατὰ κρᾶσιν μετὰ τοῦ le ἀποτελεῖ τὸ μονοσύλλαβον du, ἡ πρόθεσις à μετὰ τοῦ le τὸ μονοσύλλαβον au. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει εἰς πάντα τὰ πληθυντικά, ἥτοι ἡ γενικὴ πληθυντικὴ des=de les, ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ aux=à les.

Παραδείγματα.

*Ὅρομα ἄρσερικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ φωνήεντος.

	Ἑνικὸς	Πληθυντικὸς
Ὄνομ.	l'arbre (τὸ δένδρον)	les arbres (τὰ δένδρα)
Γεν.	de l'arbre	des arbres
Δοτ.	à l'arbre	aux arbres
Αἷτ.	l'arbre	les arbres
Κλητ.	ὁ arbre	ὁ arbres
Ἀφ.	de l'arbre	des arbres

*Ὅρομα ἄρσερικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ συμφώνου.

	Ἑνικὸς	Πληθυντικὸς
Ὄν. καὶ Αἷτ.	le roi (ὁ βασιλεὺς)	les rois
Γεν. καὶ Ἀφ.	du roi	des rois
Δοτ.	au roi	aux rois
Κλητ.	ὁ roi	ὁ rois

**Oroμα θηλυκὸν ἀρχόμενον ἀπὸ φωνήεντος.*

	Ἐνικός	Πληθυντικός
Ὀν. καὶ Αἵτ.	l'âme (ἡ ψυχὴ)	les âmes
Γεν. καὶ Ἀφ.	de l'âme	des âmes
Δοτ.	à l'âme	aux âmes
Κλητ.	ὦ âme	ὦ âmes

**Oroμα θηλυκὸν ἀρχόμενον ἀπὸ συμφώνου.*

	Ἐνικός	Πληθυντικός
Ὀν. καὶ Αἵτ.	la maison (ἡ οἰκία)	les maisons
Γεν. καὶ Ἀφ.	de la maison	des maisons
Δοτ.	à la maison	aux maisons
Κλητ.	ὦ maison	ὦ maisons

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ Ἀφαιρετικὴ ἢ κατ' ἄλλους Ἀπενεκτικὴ εἶναι πτώσις ἀντίθετος τῇ Δοτικῇ· φανέρονει δὲ λῆψιν ἢ τὸ ἀπὸ μέρους, καὶ μεταφράζεται εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς παρὰ μετὰ γενικῆς ἢ τῆς ἀπὸ μετ' αἰτιατικῆς.

Τὰ δὲ λεγόμενα ἄρθρα μεριστικά (Articles partitifs) δὲν εἶναι διάφορα τῶν ἀνωτέρω. Ἀλλ' ὅπου ἡμεῖς ἐπὶ ἀορίστου ποσοῦ ἢ ἀτόμου ἐκφέρομεν τὰ ὀνόματα ἀνθρώπου, οἶον, οἶνος, βιβλίον, οἱ Γάλλοι ἐπὶ μὲν ἀορίστου ποσοῦ μεταχειρίζονται τὰς γενικὰς τῶν ἄρθρων, οἶον *donnez-moi du vin*, δός μοι οἶνον, ἥτοι *une partie du vin* (μέρος τοῦ οἶνου)· ἐπὶ δὲ ἀορίστου ἀτόμου μεταχειρίζονται τὴν ἀόριστον ἀντωνυμίαν *un* (τις), οἶον, *donnez-moi un livre*, δός μοι βιβλίον.

Τὴν δὲ ἀναρθρον γενικὴν τῶν Ἑλλήνων ἀνάρθρως καὶ αὐτοὶ ἐκφέρουσιν, ὡς φαίνεται εἰς τὸν ἐξῆς πίνακα.

**Oroμα ἀρσενικὸν ἐπιμεριζόμενον.*

du vin οἶνος ἢ οἶνον	des vins οἶνοι ἢ οἶνους
de vin οἶνου	de vins οἶνων
à du vin οἶνο	à des vins οἶνοις

**Oroμα θηλυκὸν ἐπιμεριζόμενον.*

de l'eau ὕδωρ	des eaux ὕδατα
d' eau ὕδατος	d' eaux ὕδάτων
à de l'eau ὕδατι	à des eaux ὕδασι

Ὅρομα ἀρσενικὸν ἀορίστως λαμβανόμενον.

un livre βιβλίον	des livres βιβλία
d' un livre βιβλίου	de livres βιβλίων
à un livre βιβλίου	à des livres βιβλίοις

Ὅρομα θηλυκὸν ἀορίστως λαμβανόμενον.

une table τράπεζα, τράπεζαν	des tables τράπεζαι, τραπέζας
d'une table τραπέζης	de tables τραπέζων
à une table τραπέζης	à des tables τραπέζαις

Τὰ κύρια ὀνόματα κλίνονται ἀνδρῶς· Platon de Platon, à Platon· Corinne, de Corinne, à Corinne.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

*Περὶ σχηματισμοῦ τοῦ Πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ
τῶν ὀνομάτων.*

Ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς γίνεται τῇ προσθέσει τοῦ συμφώνου s ἐν τέλει τοῦ ὀνόματος, οἷον, un homme (ἄνθρωπος) des hommes (ἄνθρωποι), une ville (πόλις), des villes (πόλεις).

ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ. α.) Τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς s, x, z, δὲν προσλαμβάνουσιν s εἰς τὸν πληθυντικόν, ἀλλὰ μένουσι τὰ αὐτὰ, οἷον, un héros (ἥρως), des héros· une voix (φωνή), des voix· une nez (ῥιν), des nez.

β.) Τὰ λήγοντα εἰς τὰς διφθόγγους eau, au, eu, προσλαμβάνουσιν x ἀντὶ τοῦ s οἷον, un tableau (εἰκὼν), des tableaux· un noyau (πυρῆν), des noyaux· un cheveu (θρίξ) des cheveux· καὶ τὰ ἐξῆς λήγοντα εἰς ou· bijou (κόσμημα), caillou (χάλιξ), chou (κράμβη), genou (γόνυ), hibou (γλαυῆς), καὶ pou (φθεῖρ).

Τὸ ἐπίθετον bleu (κυανοῦς) προσλαμβάνει ἐν τῷ πληθυντικῷ s.

γ.) Τὰ λήγοντα εἰς al τρέπουσι τὴν κατάληξιν ταύτην εἰς aux, οἷον, un cheval (ἵππος), des chevaux, un hôpital

(νοσοκομείον), des hôpitaux, πλὴν τοῦ bal (χορὸς) carna-
val (ἀπόκριες), régal (εὐωχία), pal (σκόλοψ), chacal (θῶς,
τσακάλι), καὶ τινων ἐπιθέτων, οἶον, fatal, (μόρσιμος), final
(τελικός), naval (ναυτικός), κ.τ.λ. ἅτινα προσλαμβάνουσιν
ἀπλῶς τὸ s κατὰ τὸν γενικώτερον κανόνα. Ἐκ δὲ τῶν ληγόν-
των εἰς ail τὰ ἐξῆς bail (ἐκμίσθωσις), émail (μίλτος), corail
(κοράλιον), soupirail (ἀναπνευστήριον), travail (ἐργασία),
τρέπουσιν ὁμοίως τὴν κατάληξιν ail εἰς aux, baux, coraux,
travaux κ.τ.λ. Τὸ δὲ ail (σκόροδον) ἔχει πληθυντικὸν aulx.
Τὰ λοιπὰ τῶν εἰς ail, οἶον, gouvernail (πηδάλιον), épou-
vantail (φόβητρον), ἀκολουθοῦσι τὸν γενικὸν κανόνα· gou-
vernails κ.τ.λ.

δ'. Τὰ ὀνόματα ciel (οὐρανός) καὶ oeil (ὀφθαλμός) ἔχουσι
διττὸν πληθυντικόν, ἥτοι les cieux, les yeux, ἐπὶ τῆς κυ-
ρίως σημασίας τῶν, οἱ οὐρανοί, οἱ ὀφθαλμοί· καὶ les ciels,
les oeils, ὅταν λαμβάνωνται μεταφορικῶς, ὡς des-oeils-de-
boeuf (ὀπαῖα, φεγγίται), des ciels de lit (ὄροφοι κλινῶν).
ὡσαύτως τὸ aïeul (πάππος) ἔχει διττὸν πληθυντικόν, aïeuls
ὅταν σημαίνη τοὺς πάππους, καὶ aïeux, ὅταν τοὺς προγόνους.

ε. Τὰ κύρια ὀνόματα μένουσιν ἀμετάβλητα εἰς τὸν πληθυν-
τικὸν οἶον, les deux Corneille, οἱ δύο Κορνήλιοι.

Πρὸς ὁρθὴν δὲ σχηματισμὸν τῶν ἐκ δύο ἢ τριῶν λέξεων
συνθέτων ὀνομάτων κατὰ τὸν γαλλικὸν τρόπον, ὅστις εἶναι
ὄχι κυρίως σύνθεσις ἀλλὰ παράθεσις παρ' ἀλλήλας τῶν λέξεων,
παρατηροῦμεν ὅτι τὸ σύνθετον ὄνομα ἢ σύγκειται ἐξ ἐπιθέτου
καὶ οὐσιαστικοῦ, καὶ τότε ἀμφότερα σχηματίζονται πληθυντι-
κῶς, οἶον une sage-femme (μαῖα), des sages-femmes· une
belle-mère, (πενθερά ἢ μητρυιά), des belles-mères· ἢ ἐκ
δύο οὐσιαστικῶν μὴ συνδεομένων διὰ προθέσεως, ὅπότε ὁμοίως
ἀμφότερα σχηματίζονται πληθυντικῶς, οἶον, un loup garou
(μορμῶ, καλικάντζαρος)· des loups garous· ἢ ἐκ δύο οὐσια-
στικῶν συνδεομένων διὰ προθέσεως, τότε δὲ τὸ πρῶτον σχη-
ματίζεται πληθυντικῶς, οἶον un arc-en-ciel (οὐράνιον τόξον)

des arcs-en-ciel, un chef-d'oeuvre (ἀριστούργημα) des chefs-d'oeuvre· ἡ ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος, ὅποτε οὐδέτερον μεταβάλλεται, οἷον un porte-drapeau (σημαιοφόρος) des porte-drapeau, un essuie-mains (χειρόμακτρον) des essuie-mains. Αἱ δὲ ἄκλιτοι λέξεις, οἷον ἐπιρρήματα, προθέσεις, ἀπαρέμματα δὴλον ὅτι δὲν μεταβάλλονται οὐδὲ ἐν τῇ συνθέσει, οἷον un avant-coureur (πρόδρομος), des avant-coureurs· le vice-président (ὁ ἀντιπρόεδρος), les vice-présidents· les pour-boire (φιλοδώρημα διδόμενον εἰς ἐργατικούς ἀνδρας, κοινῶς, κέρασμα), κ.τ.λ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Περὶ Γένους τῶν ὀνομάτων.

Μία τῶν μεγίστων δυσχερειῶν εἰς ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ γένους τῶν ὀνομάτων, καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἔχοντα γραμματικὸν οὐχὶ δὲ κατὰ φύσιν τὸ γένος. Ἡ ὁμοιότης, ἃν ἀπαντᾷται, εἶναι κατὰ σύμπτωσιν μόνον, ἡ δὲ διαφορὰ πολὺ συχνοτέρα, ὅπου καὶ πολλὰ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἀμέσως ληφθέντα ὀνόματα μετέβαλον γένος, οἷον, le Peloponnèse (ἡ Πελοπόννησος) καὶ la Morée (ὁ Μωρέας), καὶ τὰ ἐξῆς ἀρσενικά ἢ οὐδέτερα παρ' Ἑλλήσι καὶ Ῥωμαίοις, θηλυκά δὲ παρὰ Γάλλοις, une comète (κομήτης), une planète (πλανήτης), une énigme (αἴνιγμα), une épithète (ἐπίθετον), une idole (εἰδωλον), une cataracte (καταρβάκτης), une obole (ὀβολός), une épitaphe (ἐπιτύμβιον), une hymne (ὁ ἐκκλησιαστικὸς ὕμνος), une anecdote (ἀνέκδοτον), une horloge (ὥρολόγιον), une jacinthe (ὑάκινθος), une panthère (πάνθηρ), une scolie (σχόλιον), une idylle (εἰδύλλιον), la mandragore (ὁ μανδραγόρας), la manne (τὸ μάννα), la zizanie (τὸ ζιζάνιον), une sandale (σάνδαλον), les orgies (τὰ ὄργια), la panique (φόβος πανικὸς), les chroniques, les

mathématiques (τὰ χρονικά, τὰ μαθηματικά), une philippique (λόγος φιλιππικός), καὶ πάλιν un dialecte (διάλεκτος), un épitome (ἐπιτομή), un dièse (δίεσις), un diocèse (ἐπισκοπή), le Synode (ἡ Σύνοδος), le diathèse (ἡ διάθεσις), un écho (ἡ ἠχώ), un ibis (τὸ πτηνὸν ἡ ἱβίς), le diamètre (ἡ διάμετρος), un oasis (ἡ ὄασις), un orchestre (ἡ ὀρχήστρα), le Léthé (ἡ Λήθη), le Sphinx (ἡ Σφίγξ), le Styx (ἡ Στύξ), le Pnyx (ἡ Πνύξ), le Charybde et le Scylla (ἡ Σκύλλα καὶ Χάρυβδις), καὶ εἴτι ἕτερον. Οἱ ἐπόμενοι κανόνες καὶ τοὶ μὴ περιλαμβανόντες ἅπαντα τὰ ὀνόματα εἶναι ὅμως ἱκανὸν βοήθημα εἰς τὸν μαθητὴν· τὸ δὲ λοιπὸν θέλει ἀναπληρώσει ἡ προσοχὴ καὶ ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν τριβή.

Ὀνόματα γένους ἀρσενικοῦ εἶναι,

α. Τὰ λήγοντα εἰς ment, καὶ μάλιστα εἰς ὅσα ἡ κατάληξις αὕτη προέρχεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ λατινικοῦ mentum, ἢ κατ' ἀναλογίαν ἐκείνου, οἷον, monument (monumentum), instrument, jugement, testament, document, froment, firmament, élément, κ.τ.λ. ἐξαίρεται τὸ jument, (θήλειαι ἵπποις).

β'. Τὰ εἰς at, οἷον, état, combat, plat, rat, débat, attentat, consulat, κ.τ.λ.

γ'. Τὰ εἰς age, οἷον, âge, fromage, pâturage, orage, courage, partage, κτλ. πλὴν τοῦ image, page, rage, cage, καὶ plage.

δ'. Τὰ εἰς ir, οἷον, désir, plaisir.

ε. Τὰ εἰς au καὶ eau, οἷον, bateau, noyau, château, manteau, chapeau, couteau, κ.τ.λ. πλὴν τοῦ eau (ἐκ τοῦ Λατ. aqua) peau, chaux, καὶ faux (δρέπανον).

ς'. Τὰ εἰς ier, épervier, courier, dossier, pommier, grenadier, κ.τ.λ.

ζ'. Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ fice, artifice, sacrifice, bénéfice, κ.τ.λ.

η. Τὰ ὀνόματα τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος, τῶν μηνῶν,

καὶ ὥρῳ τοῦ ἐνιαυτοῦ, οἶον, lundi, mardi, Mars, Avril, le printemps.

θ'. Τὰ ὀνόματα τῶν μετάλλων, or, cuivre, étain, κ.τ.λ.

ι. Τὰ πλεῖστα ὀνόματα τῶν δένδρων καὶ φυτῶν, tilleul, chêne, noyer, κ.τ.λ. πλὴν τοῦ vigne, épine, ronce, yeuse, bourdaine, hièble.

Ὀνόματα θηλυκοῦ γένους εἶναι:

ά. Τὰ λήγοντα εἰς ion, οἶον, nation, action, ambition, opinion, soumission, élection, impression κ.τ.λ. φυλάττοντα τὸ γένος τῆς λατινικῆς καταλήξεως io, ambitio, onis, opinio, κ.τ.λ. Ἐξαίρουνται τὰ ἐκ τῆς Ἑλλην. ἢ Λατιν. παραγόμενα κύρια ὀνόματα, οἶον, Phocion, Scipion, Endymion, κτλ.

ε'. Τὰ εἰς ée, οἶον, idée, armée, fumée, épee, renommée, κ.τ.λ. Ἐξαίρουνται τὰ ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ εἰς αἰος κύρια, οἶον Alcée, Ἀλκαῖος, Tyrtée, Τυρταῖος, ἢ εἰς εἰον προσηγορικὰ, οἶον musée, μουσεῖον, prytanée, πρυτανεῖον, mausolée, μαυσωλεῖον κ.τ.λ.

γ'. Τὰ εἰς ie, οἶον, envie, jalousie, folie, κ.τ.λ. πλὴν τοῦ incendie, parapluie, amphibie καὶ génie.

δ'. Ἐν γένει τὰ εἰς φωνῆεν ἢ δίφθογγον καὶ ἐνταυτῷ εἰς e ἄφωνον λήγοντα ὀνόματα εἶναι θηλυκοῦ γένους· ὥς vue, statue, joie, soie, queue, roue, κ.τ.λ.

έ. Τὰ εἰς eur, οἶον, terreur, fureur, horreur, peur, πλὴν τῶν ἐξῆς πέντε bonheur, malheur, honneur, déshonneur καὶ labeur.

ς'. Τὰ εἰς ité, itude ἢ étude καὶ ure, οἶον, charité, égalité, fraternité, multitude, solitude, mansuétude, ceinture, parure, usure, πλὴν τοῦ murmure, augure.

ζ'. Τὰ εἰς esse, jeunesse, noblesse, délicatesse, κ.τ.λ.

ή. Τὰ πλεῖστα ὀνόματα τῶν καρπῶν, une pomme, une poire, κτλ.

θ'. Τὰ ὀνόματα τῶν χωρῶν καὶ ἐπαρχιῶν τὰ λήγοντα εἰς e, οἶον, la Grèce, la France, l'Italie, πλὴν τοῦ Pelopon-

nèse· τὰ δὲ εἰς σύμφωνον λήγοντα εἶναι γένους ἀρσενικοῦ, le Piemont, le Japon, le Brésil, κ.τ.λ.

† ε. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀρετῶν καὶ κακιῶν, πλὴν τοῦ courage καὶ mérite.

Παρατηρήσεις τινὲς περὶ τῶν ὀνομάτων.

Πολλὰ ὀνόματα παραγόμενα ἐκ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἢ τῆς λατινικῆς ἐφύλαξαν τὸν τύπον τῶν πλαγίων πτώσεων ἀντὶ τοῦ τῆς ὀνομαστικῆς· τὸ αὐτὸ δηλαδὴ ὕπερ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν νεωτέραν ἐλληνικὴν, οἷον la Troade, ἐκ τῆς γενικῆς Τρωάδος, l'Elide Ἠλῆς, Tirynthe Τίρυνς, Trébizonde Τραπεζοῦς, κ.τ.λ. (ἐκ τῆς γενικῆς Ἡλίδος, Τίρυνθος, Τραπεζοῦντος)· l'Iliade ἡ Ἰλιάς. Σημειῶ δὲ τοῦτο διότι εἰς πολλοὺς τῶν ἐκ τῆς γαλλικῆς μεταφραζόντων γίνεται ἀφορμὴ παραδόξων σφαλμάτων.

Συνήθεις καταλήξεις τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων εἶναι ἡ ien, οἷον Athénien, Ἀθηναῖος, ἥτις ἔγινε κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ λατινικοῦ ensis, Atheniensis, ἐπεκταθεῖσα καταχρηστικῶς καὶ εἰς πολλὰ ὀνόματα μὴ ἔχοντα τοιαύτην παρὰ Λατίνοις κατάληξιν, οἷον Arcadien, Lacédémonien, Corinthien, Italien. Ἔτι ἡ ois, οἷον, Crétois, Carthaginois, Danois, κτλ. ἔτι ἡ ais, οἷον, Anglais, Français, Hollandais, κ.τ.λ.

Δὲν σχηματίζουνσι δὲ ἐκ τῶν ἐθνικῶν ἰδιαιτέρα κτητικὰ, ἀλλὰ τὸ Grec σημαίνει Ἕλληνα καὶ ἐλληνικὸς, τὸ Français, Γάλλος, καὶ γαλλικὸς, οἷον la langue française, ἡ γαλλικὴ γλῶσσα· διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι τὰ μὲν ἐθνικὰ γράφονται διὰ κεφαλαίου γράμματος un Anglais, Ἄγγλος, τὰ δὲ κτητικὰ αὐτῶν διὰ μικροῦ, les mœurs anglaises, τὰ ἀγγλικὰ ἔθνη.

Ὄνόματά τινα στεροῦνται πληθυντικοῦ, ὅποια εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν μετὰλλων, τὰ ἀφηρημένα, οἷον la sagesse, l'avarice, la blancheur, κ.τ.λ.

Τὸ δὲ συχνὸν παρὰ Γάλλοις les libertés, ὕπερ κακῶς με-

ταφράζουσί τινες τῶν ἡμετέρων αἱ ἐλευθερίαι, σημαίνει τοὺς θεσμοὺς πολιτείας αὐτονόμου, ἢ τοὺς, ἄλλως, φιλελευθέρους θεσμούς. Ἡ λέξις sang (αἵμα) δὲν ἔχει ὡσαύτως πληθυντικόν.

Ἄλλα πάλιν ὀνόματα εἶν' εὐχρηστα μόνον πληθυντικῶς, οἷον, ancêtres, annales, appas, assistants, bestiaux, ciseaux, dépens, entrailles, épousailles, fiançailles, frais (ἔξοδα), funérailles, hardes, mânes, mœurs, pleurs, ténèbres, vèpres, κ.τ.λ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Περὶ ἐπιθέτου

Οἱ μὲν περὶ σχηματισμοῦ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιθέτων κανόνες εἶναι οἱ αὐτοὶ ὥς καὶ οἱ τῶν οὐσιαστικῶν· πλὴν μικρῶν τινῶν διαφορῶν αἵτινες ἐν τῷ δ'. Κεφ. ἐσημειώθησαν. Λέγεται ἄρα νὰ ἐρμηνεύσωμεν τοὺς κανόνας καθ' οὓς σχηματίζεται τὸ θηλυκὸν γένος τῶν ἐπιθέτων.

Κανόνες περὶ σχηματισμοῦ τοῦ θηλυκοῦ γένους.

α'. Τὸ θηλυκὸν γένος τῶν ἐπιθέτων γίνεται ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ τῇ προσθέσει τοῦ e ἄφωνου, οἷον grand (μέγας), grande (μεγάλη)· vrai (ὁ ἀληθής), vraie (ἡ ἀληθής)· ingrat (ὁ ἀγνώμων), ingrâte (ἡ ἀγνώμων).

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πρὸ τοῦ τελικοῦ συμφώνου e ἄφωνον μεταβάλλεται εἰς ὁ βρύτονον ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ, οἷον, fier (ὁ περήφανος), fière· amer (πικρὸς) amère.

Τὰ λήγοντα εἰς e ἄφωνον εἶναι γένους κοινοῦ, οἷον, aimable, ἐράσμιος καὶ ἐρασμία, fidèle, πιστὸς καὶ πιστή.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὰ δὲ εἰς e λήγοντα διγενῆ οὐσιαστικά σχηματίζουσιν ὡς ἐπιτοπλὸν τὸ θηλυκὸν προσλήψει τοῦ sse· οἷον, maître (δεσπότης), maîtresse· prince (ἡγεμὼν), princesse· prêtre (ιερεὺς), prêtresse· prophète (προφήτης), prophétesse· nègre (αἰθίοψ), négresse· tigre (τίγρις), tigresse· κτλ;

γ'. Τὸ ληκτικὸν f τρέπεται εἰς v, vif (ζωηρὸς), vive· naïf (ἀφελής), naïve.

δ'. Τὸ ληκτικὸν x τρέπεται εἰς s, heureux (εὐτυχής), heu-

reuse· jaloux (ζηλότυπος), jalouse· πλήν⁷ τοῦ doux (γλυκύς),
douce· faux (ψευδής), fausse· roux (πυρρός), rousse· préfix
(ὠρισμένος), préfixe.

ε. Τὰ λήγοντα εἰς el, eil, en, et, on, διπλασιάζουσι τὸ τε-
λιχὸν σύμφωνον, οἶον, tel (τοιούτος), telle· pareil (ὅμοιος),
pareille· ancien (παλαιός), ancienne· muet (ἄλλος), muet-
te· bon (ἀγαθός), bonne· σὺν τούτοις δὲ καὶ τὸ nul (οὐδείς),
nulle· gentil (χαρής), gentille· sot (ἀνόητος), sotté· paysan
(χωρικός), paysanne· mol (μαλακός), molle· fol (μωρός),
folle· καὶ τὰ ἐξῆς εἰς s, bas (χαμηλός), basse· gras (παχύς),
grasse· las (κεκμηκός), lasse· épais (πυκνός), épaisse· gros
(ἐγκώδης), grosse· expès (ξητός), expresse.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Δὲν διπλασιάζουσι δὲ τὸ t, καίτοι λήγουσιν εἰς el, τὰ ἐξῆς,
complet (ἐντελής), concret (πηκτός), discret (διακριτικός), secret (μυστι-
κός), inquiet (ἀνήσυχος) καὶ replet (εὐτραφής)· τὸ θηλυκὸν complète, con-
crète, κτλ.

ς. Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς eur ἄλλα μὲν τρέπουσι τὴν κατὰ-
λήξιν ταύτην εἰς euse· οἶον, trompeur (ἀπατεών), trom-
peuse· danseur (χορευτής), danseuse· ἄλλα δὲ εἰς rice οἶον,
lecteur (ἀναγνώστης), lectrice· protecteur (προστάτης),
protectrice· conducteur (ὁδηγός), conductrice· σὺν οἷς καὶ
τὸ ambassadeur (πρέσβυς) ambassadrice· καὶ τινα δὲ εὐά-
ριθμα εἰς eresse, ἥτοι, vengeur (ἐκδικητής), vengeresse·
pêcheur (ἀμαρτωλός), pécheresse· bailleur (ἐκμισθωτής),
bailleresse· demandeur (ἐνάγων), demanderessé· devineur
(μάντις), devineresse, enchanteur (γότης), enchanteresse
καὶ chasseur (κυνηγός), chasseressé. Τὰ δὲ εἰς eur συγκρι-
τικὰ, τὰ ἐκ τοῦ λατινικοῦ παραγόμενα, προσλαμβάνουσιν
ἀπλῶς τὸ e ἄφωνον· οἶον, meilleur (melior) βελτίων, meil-
leure· majeur (major) ἐνῆλιξ, majeure· supérieur (supe-
rior) ἀνώτερος, supérieure· inférieur (κατώτερος) infé-
rieure, κτλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Σχηματίζουσι τὸ θηλυκὸν εἰς rice ὅσα παράγονται ἐκ τοῦ λα-
τινικοῦ, οἶον protecteur (λ. protector) protectrice· libérateur (liberator)

libératrice. Τὰ δὲ ἀπὸ γαλλικοῦ ῥήματος ἀμείσως παραγόμενα τρέπουν· τὸ eur εἰς euse, εἶον trompeur (ἐκ τοῦ tromper, ἀπατῶ), trompeuse· flatter (flatter κολλᾷν), flatteuse.

Ζ'. Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς e τὰ μὲν ἐξῆς τρία blanc (λευκός), franc (ἐλεύθερος), sec (ξηρὸς), ἔχουσι θηλυκὰ blanche, franche, sèche· σὺν τούτοις καὶ τὸ frais (δροσερὸς), fraîche· τὰ δὲ ἐξῆς τέσσαρα, Grec (Ἕλλην), public (δημόσιος), caduc (βαθύγηρος), Turc (Τούρκος), ἔχουσι θηλυκὰ Grecque, publique, caduque, turque.

Η'. Τὰ ἐπίθετα ταῦτα ἔχουσι διττὸν ἄρσενικόν, beau (ὡραῖος), πρὸ συμφώνου καὶ bel πρὸ φωνήεντος· nouveau (νέος), καὶ nouvel, mou (μαλακός), καὶ mol, fou (μωρός), καὶ fol, vieux (γηραλέος) καὶ vieil· εἶον, un beau cheval, un bel arbre· un nouveau chapeau, un nouvel habit.

Τὸ θηλυκὸν γένος τῶν ἐπιθέτων αὐτῶν γίνεται ἐκ τοῦ ἐτέρου τῶν ἄρσενικῶν, τοῦ λήγοντος εἰς l' belle, nouvelle, folle, molle, vieille. Ἐνταῦθα σημειωτέον καὶ τὸ jumeau, jumelle καὶ εἴτι ἄλλο τοιοῦτότροπον.

Τὰ ἐπίθετα bénin (χρηστὸς), καὶ malin (κακεντρεχὴς) ἔχουσι θηλυκὰ bénigne, maligne· τὸ long (μακρὸς) καὶ oblong (προμήκης), longue, oblongue, τὸ favori (ἀγαπητὸς), coi (ἥρεμος), favorite, coite. τὸ δὲ tiers (τρίτος), tierce.

Περὶ συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν.

Οἱ Γάλλοι μὴ ἔχοντες τύπον ἰδιαιτέρον συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν μεταχειρίζονται τὰ συγκριτικὰ καὶ ἐπιτατικὰ μόρια plus μᾶλλον, moins ἥττον, très λίαν, fort σφόδρα, κτλ. μετὰ τῶν θετικῶν.

Ἀκριβολογοῦσι δὲ περὶ τὴν θεωρίαν τοῦ συγκριτικοῦ διακρίνοντας αὐτὸ εἰς συγκριτικὸν κατὰ τὸ μᾶλλον (comparatif de supériorité), συγκριτικὸν κατὰ τὸ ἥττον (comparatif d'infériorité), καὶ συγκριτικὸν ἰσότητος (comparatif d'égalité)· καὶ τὸ μὲν πρῶτον κατὰσκευάζουσι διὰ τοῦ μορίου plus,

οἷον, plus sage μᾶλλον σοφός=σοφώτερος, τὸ δὲ δεύτερον διὰ τοῦ moins, moins sage, ἥττον σοφός, τὸ δὲ τρίτον, τὸ τῆς ἰσότητος, διὰ τοῦ aussi, aussi sage, ἐπίσης ἢ τοσοῦτον σοφός.

Παραδείγματα. (Συγκριτικὸν κατὰ τὸ μᾶλλον) la rose est plus belle que la violette, τὸ ῥόδον ἐστὶν ὠραιότερον τοῦ ἴου. (Συγκριτικὸν κατὰ τὸ ἥττον) le naufrage et la mort sont moins funestes que les plaisirs qui attaquent la vertu (Fénélon). Τὸ ναυάγιον καὶ ὁ θάνατος εἰσὶν ὀλιγώτερον ὀλέθρια δεινὰ παρὰ τὰς ἡδονὰς αἰτινες μάχονται πρὸς τὴν ἀρετὴν. (Συγκριτικὸν τοῦ ἴσου) Milton est aussi grand poète que Virgile, ὁ Μίλτων εἶναι ἐπίσης μέγας ποιητὴς ὡς ὁ Βιργίλιος.

Ἐνθα παρατηροῦμεν ὅτι οἱ δύο τῆς συγκρίσεως ὅροι συνδέονται διὰ τοῦ συνδέσμου que ὅστις ἀναλογεῖ μὲν πρὸς τὸν συγκριτικὸν ἢ τῶν ἀρχαίων, εἰς δὲ τὴν καθομιλουμένην ἐξηγεῖται διὰ τῆς ἀπὸ ἢ παρὰ μετ' αἰτιατικῆς ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ κατὰ τὸ ἥττον συγκριτικοῦ, καὶ διὰ τοῦ ὡς ἢ ὅσον ἐπὶ τοῦ τῆς ἰσότητος.

Μόνα τὰ ἐξῆς ἐπίθετα, bon (ἀγαθός), mauvais (κακός), petit (μικρός), ἔχουσιν ἀπλοῦν συγκριτικὸν παραγόμενον ἐκ τῆς Λατινικῆς, ἥτοι, meilleur (κρείσσων), pire (χείρων) moindre (ἐλάσσων).

Υπερθετικά. Διαστέλλουσι δὲ καὶ δύο εἶδη ὑπερθετικοῦ, ὑπερθετικὸν σχετικὸν ἢ πρὸς τι (superlatif relatif), καὶ ἀπόλυτον ἢ καθόλου ὑπερθετικὸν (superlatif absolu). Τὸ πρῶτον γίνεται ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ ἐνάρθρως λαμβανομένου, καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς ὡς παρ' Ἑλλήσιν· οἷον, Socrate est le plus sage des hommes, Σωκράτης ἐστὶν ἀνθρώπων σοφώτατος· la rose est la plus belle des fleurs, τὸ ῥόδον ἐστὶ κάλλιστον τῶν ἀνθέων· ἔνθα ἡ ὑπεροχὴ τῶν ποιοτήτων θεωρεῖται σχετικῶς πρὸς ἕτερα, ἥτοι ἡ σοφία τοῦ Σωκράτους πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, τὸ κάλλος τοῦ ῥόδου πρὸς τὰ λοιπὰ ἄνθη κτλ.

Εἰς δὲ τὸ καθόλου ὑπερθετικὸν δὲν γίνεται τοιαύτη παράθε-

αις, ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον θεωρεῖται ἀσχέτως καὶ καθ' ἑαυτό· σχηματίζεται δὲ ἐκ τοῦ θετικοῦ προσθέσει ἐπιτατικοῦ τινὸς μορίου, *très, fort, extrêmement* κ.τ.λ. οἶον, *Cicéron était très éloquent*, ὁ Κικέρων ἦν εὐφραδέστατος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Περὶ τῶν Ἀριθμητικῶν ὀνομάτων.

Τούτων ὑπάρχουσι διάφορα εἶδη ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὰ Ἀπολελυμένα (*noms de nombre cardinaux*), τὰ Τακτικά (*noms de nombre ordinaux*), Ἀθροιστικά (*collectifs*) κτλ.

Ἀπολελυμένα ἀριθμητικά.

un	ὓν
deux	δύω
trois	τρία
quatre	τέσσαρα
cinq	πέντε
six	ἕξ
sept	ἐπτὰ
huit	ὀκτὼ
neuf	ἐννέα
dix	δέκα
onze	ἐνδεκά
douze	δώδεκα
treize	δεκατρία
quatorze	δεκατέσσαρα
quinze	δεκαπέντε
seize	δεκαἕξ
dix-sept	δεκαεπτὰ
dix-huit	δεκαοκτὼ
dix-neuf	δεκαεννέα

vingt	εἴκοσι
vingt-un	εἴκοσι ἓν
vingt-deux κτλ.	εἴκοσι δύο κτλ.
trente	τριακόνα
quarante	τεσσαράκοντα
cinquante	πεντήκοντα
soixante	ἑξήκοντα
soixante-dix	ἑβδομήκοντα
soixante-onze	ἑβδομήκοντα ἓν
quatre-vingts	ὀγδοήκοντα
quatre-vingt-dix	ἐννενήκοντα
cent	ἑκατὸν
deux cents	διακόσια
trois cents	τριακόσια
mille	χίλια
onze cents	χίλια ἑκατὸν
douze cents	χίλια διακόσια.

Ἐξ ὧν τῶν ἀπολελυμένων ἀριθμητικῶν τὸ un σχηματίζει θηλυκὸν γένος, une· τὰ λοιπὰ εἶναι ἀκλιτα. Τὸ vingt ὅμως καὶ cent ὅταν πολλαπλασιάζονται ἐπ' ἄλλον ἀριθμὸν προσλαμβάνουσι τὸ s τοῦ πληθυντικοῦ, ὡς εἰς τὸ quatre-vingts, ὀγδοήκοντα, deux-cents διακόσια, ἐκτὸς ἂν ἔπεται καὶ ἄλλος ἀριθμὸς, quatre-vingt-cinq, ὀγδοήκοντα πέντε, deux-cent-cinquante, διακόσια πενήκοντα.

Ἀμετάβλητα μένουσιν ἐπίσης καὶ ἐπὶ χρονολογίας ὡς en l'an mil huit cent, ἐν ἔτει χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ, ἐνθα παρατηροῦμεν ὅτι καὶ τὸ mil γράφεται εἰς τοιαύτην περίστασιν, ἥτοι ἐπὶ χρονολογίας, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ mille.

Τὰ δὲ τακτικὰ παράγονται ἐκ τῶν ἀπολελυμένων καὶ εἶναι τὰ ἑξῆς· premier, πρῶτος· deuxième ἢ second, δεύτερος· troisième, τρίτος· quatrième, τέταρτος· cinquième, πέμπτος· sixième, ἕκτος· septième, ἑβδομος· huitième ὀγδοος· neuvième, ἑννατος· dixième, δέκατος· vingtième, εἰκοστός·

vingt-unième, εικοστός πρώτος· trentième, τριακοστός· quarantième, τεσσαρακοστός, κτλ.

Ἐπὶ τῆς χρονολογικῆς σειρᾶς τῶν βασιλέων καὶ δυναστῶν μεταχειρίζονται τὰ ἀπολελυμένα ἀντὶ τῶν τακτικῶν, οἷον, τὸ Louis XIV ἀπαγγέλλεται Louis quatorze, καὶ οὐχὶ quatorzième, τὸ Henri IV Henri quatre· πλὴν τοῦ πρώτου, διότι ῥητέον Henri premier καὶ οὐχὶ un.

Ἀθροιστικά (noms de nombre collectifs)· une dixaine, δεκάς· une douzaine, δωδεκάς· une vingtaine, εἰκάς· une centaine, ἑκατοντάς· un millier, χιλιάς· un million, ἑκατομμύριον.

Κλασματικά (partitifs) un demi, τὸ ἡμισυ· un tiers, τὸ τριτημόριον· un quart, τὸ τεταρτημόριον, κ.τ.λ.

Αὐξητικά (augmentatifs)· le double, τὸ διπλοῦν· le triple, τὸ τριπλοῦν· le centuple, τὸ ἑκατονταπλοῦν.

Τὰ δὲ ποσότητος ἐπιρρήματα, ἅπαξ, δις κτλ. γίνονται τῇ προσθέσει τοῦ fois εἰς τὰ ἀπολελυμένα ἀριθμητικά, une fois, deux fois, dix fois, mille fois. Ἐνθα σημειωτέον ὅτι τὸ vingt fois σημαίνει ἐνίοτε ὄχι τὸ εἰκοσάκις ἀκριβῶς, ἀλλὰ τὸ πολλάκις· ὥς καὶ τὸ cent fois, mille fois, μυριάκις. Καθ' ὅμοιον τρόπον λέγουσι καὶ les mille et une nuits αἱ μυρία νύκτες· (οἱ Ἀραβικοὶ μῦθοι) les mille et un contes (τὰ μυρία διηγήματα).

Ἡ δὲ κοινὴ γλῶσσα μεταχειρίζεται εἰς ἀναλόγους περιστάσεις τὸ χίλιοι δύο, θέλουσα νὰ σημάνη μέγαν ἀριθμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Περὶ Ἀντωνυμιῶν.

Πέντε εἶναι τὰ εἶδη τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τοὺς Γάλλους γραμματικούς. Προσωπικαὶ (pronoms personnels), Δεικτικαὶ (démonstratifs), Κτητικαὶ (possessifs), Ἀναφορικαὶ (relatifs), καὶ Ἀόριστοι (indéfinis).

Προσωπικά.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐνικός.

Ὀν.	je	ἡ	moi	ἐγώ
Γεν.		de	moi	ἐμοῦ
Δοτ.		à	moi, moi καὶ me	ἐμοὶ
Λιτ.			moi καὶ me	ἐμὲ
Ἀφ.		de	moi	παρ' ἐμοῦ

Πληθυντικός.

Ὀν.		nous	ἡμεῖς
Γεν.		de nous	ἡμῶν
Δοτ.		à nous καὶ nous	ἡμῖν
Λιτ.		nous	ἡμᾶς
Ἀφ.		de nous	παρ' ἡμῶν

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Ἐνικός.

Ὀν.	tu	ἡ	toi	σύ
Γεν.		de	toi	σοῦ
Δοτ.		à	toi, toi καὶ te	σοὶ
Λιτ.			toi καὶ te	σὲ
Κλητ.		ô	toi	ὦ σύ
Ἀφ.		de	toi	παρὰ σοῦ

Πληθυντικός.

Ὀν.		vous	ὑμεῖς
Γεν.		de vous	ὑμῶν
Δοτ.		à vous καὶ vous	ὑμῖν
Λιτ.		vous	ὑμᾶς
Κλητ.		ô vous	ὦ ὑμεῖς
Ἀφ.		de vous	παρ' ὑμῶν

Τοῦ τρίτου προσώπου Ἀρσενικά.

Ἐνικός.

Ὀν.	il	ἡ	lui	αὐτός
Γεν.		de	lui	αὐτοῦ

(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

Δοτ.	à lui καὶ lui	αὐτῷ
Λίτ.	lui καὶ le	αὐτὸν
Ἀφ.	de lui	παρ' αὐτοῦ
Πληθυντικός.		
Ὀν.	ils ἢ eux	αὐτοὶ
Γεν.	d' eux	αὐτῶν
Δοτ.	à eux καὶ leur	αὐτοῖς
Λίτ.	eux καὶ les	αὐτούς
Ἀφ.	d' eux	παρ' αὐτῶν

Τοῦ τρίτου προσώπου θηλυκαί.

Ἐνικός.

Ὀν.	elle	αὐτή
Γεν.	d' elle	αὐτῆς
Δοτ.	à elle καὶ lui	αὐτῇ
Λίτ.	elle καὶ la	αὐτήν
Ἀφ.	d' elle	παρ' αὐτῆς

Πληθυντικός.

Ὀν.	elles	αὐταὶ
Γεν.	d' elles	αὐτῶν
Δοτ.	à elles καὶ leur	αὐταῖς
Λίτ.	elles καὶ les	αὐτάς
Ἀφ.	d' elles	παρ' αὐτῶν

Παρατηρήσεις. Ἄ. Ἐκ τῶν διττῶν ὀνομαστικῶν *je* καὶ *moi*, *tu* καὶ *toi*, *il* καὶ *lui*, αἱ μὲν *je*, *tu*, *il* χρησιμεύουν εἰς δεῖξιν τοῦ προσώπου τῶν ῥημάτων, διὸ καὶ συνοδεύουν πάντοτε τοὺς χρόνους αὐτῶν, οἷον, *je chante*, *tu chantes*, *il chante*· ἄδω, ἄδεις, ἄδει. Αἱ δὲ *moi*, *toi*, *lui* λαμβάνονται καθ' ἑαυτάς· οἷον, *qui chante?* τίς ἄδει; *moi*, ἐγώ.

Β'. Τὴν δοτικὴν *moi* ἀντὶ τῆς ἐμπροθέτου *à moi* μεταχειρίζονται ἐν τῇ προστακτικῇ ἐγκλίσει· οἷον, *donnez-moi*, δός μοι, τὴν δὲ *me* εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις, ὅτε καὶ προτάσσεται τοῦ ῥήματος· οἷον, *il me parle*, μοὶ ὁμιλεῖ, ἴσον τῷ *il parle à moi*. Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ περὶ τῶν λοιπῶν

δοτικῶν, à toi, toi καὶ te, à lui καὶ lui, à nous καὶ nous, (ὄρα καὶ Συντακτ.)

γ'. Ὁμοίως αἱ αἰτιατικαὶ me, te, le, la, les προτάσσονται τῶν ρημάτων, καὶ ἀναλογοῦσι πρὸς τὰς τῆς νῦν ἑλληνικῆς με=ἐμὲ, τὸν=αὐτόν, τὴν==αὐτήν· οἷον il me connaît, (με γνωρίζει), ἀντὶ τοῦ il connaît moi (γνωρίζει ἐμὲ), je le connais, τὸν γνωρίζω, ἀντὶ τοῦ je connais lui (γνωρίζω αὐτόν).

Ἔχουσι δὲ καὶ μίαν τριτοπρόσωπον αὐτοπαθῆ ἀντωνυμίαν κοινοῦ γένους καὶ ἀριθμοῦ, τὴν soi.

Γεν.	de soi	ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς
Δοτ.	à soi καὶ se	
Αἱτ.	soi καὶ se	
Ἀφ.	de soi	

Τὰς δὲ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου αὐτοπαθεῖς ἀναπληροῦσι διὰ τῶν προσωπικῶν καὶ τῆς ἀορίστου même· οἷον, moi-même ἐγὼ αὐτός, de moi-même, ἑμαυτοῦ· nous-mêmes, ἡμεῖς αὐτοί· de nous-mêmes, ἡμῶν αὐτῶν· toi-même, σὺ αὐτός· de toi-même, σαυτοῦ, κτλ.

Δεικτικά.

ce ἢ cet	οὗτος
cette	αὕτη
ces	οὗτοι καὶ αὗται

Ἡ μὲν ce πρὸ συμφώνου καὶ τοῦ δασέος h, οἷον, ce roi, οὗτος ὁ βασιλεὺς, ce héros, οὗτος ὁ ἥρωες· ἡ δὲ cet πρὸ φωνήεντος καὶ τοῦ ψιλοῦ h, cet ami, οὗτος ὁ φίλος· cet homme, οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Λαμβάνονται δὲ αἱ ἀντωνυμίαι αὗται μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐπιθετικῶς. Ἀλλ' ἡ τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ce ἔχει ἐνίοτε ἐπομένην τὴν ἀναφορικὴν· οἷον, ce qui plaît, ἐκεῖνο ὅπερ=ὅ, τι ἀρέσκει.

Αἱ ἀπλᾶ δεικτικά ἀντωνυμίαι συντιθέμεναι μετὰ τῶν προσωπικῶν παράγουσι τὰς συνθέτους δεικτικάς.

celui	ἐκεῖνος
ceux	ἐκεῖνοι
celle	ἐκεῖνη
celles	ἐκεῖναι

αἵτινες δὲν λαμβάνονται οὐδέποτε μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐπιθετικῶς, ἀλλ' ἔχουσιν ἐπομένην τὴν ἀναφορικὴν· οἷον, *celui qui aime la vertu*, ἐκεῖνος ὅστις ἀγαπᾷ = ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν. Ἄλλοτε δὲ τὰς μεταχειρίζονται ὅπου ἡμεῖς βάλλομεν τὸ ἄρθρον κατ' ἔλλειψιν τοῦ ὀνόματος, *la république d'Athènes et celle de Rome*, ἡ δημοκρατία τῶν Ἀθηναίων καὶ ἡ τῆς Ρώμης.

Εἰς τὰς δεικτικὰς Ἀντωνυμίας προστίθενται πολλάκις τὰ μόρια *ci* καὶ *là*, *celui-ci* οὗτος· *celui-là* ἐκεῖνος, *celle-ci* αὕτη, *celle-là* ἐκείνη· *ceci* τοῦτί· *cela*, ἐκεῖνο.

Κτητικαί.

Ἀρ. Ἐνικός.

Ἀρ. Πληθυντικός.

Ἄρσεν.	Θηλυκ.	Γένους κοινού.
<i>mon</i> ἐμός,	<i>ma</i> ἐμή, <i>mes</i> ἐμοὶ καὶ ἐμαί	
<i>ton</i> σός,	<i>ta</i> σή, <i>tes</i> σοὶ καὶ σαί	
<i>son</i> ἐός (ἰδικός του)	<i>sa</i> ἐή <i>ses</i> ἐοὶ καὶ εἰαί	
<i>notre</i> ἡμέτερος καὶ τέρα	<i>nos</i> ἡμέτεροι καὶ τεραι	
<i>votre</i> ὑμέτερος καὶ τέρα	<i>vos</i> ὑμέτεροι καὶ τεραι	
<i>leur</i> σφέτερος (ἰδικός των) καὶ τέρα	<i>leurs</i> σφέτεροι καὶ τεραι	

Οἷον, *mon père*, ὁ ἐμός πατήρ ἢ πατήρ μου· *ma mère*, ἡ ἐμή μήτηρ = μήτηρ μου· *notre père*, ὁ ἡμέτερος πατήρ = πατήρ μας· *nos parents*, οἱ ἡμέτεροι γονεῖς = γονεῖς μας· *son livre*, τὸ ἐόν βιβλίον = βιβλίον του ἢ της· *sa maison*, ἡ ἐή οἰκία = οἰκία του ἢ της κτλ. ἤτοι συμφωνοῦσιν αἱ ἀντωνυμῖαι αὗται κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ σημαίνοντος τὸ κτῆμα.

Μετὰ τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἢ *h* ψιλοῦ ἀρχομένων θηλυκῶν ὀνομάτων μεταχειρίζονται χάριν εὐφωνίας τὰς ἀντωνυμίας

mon, ton, son, ἀντὶ τῶν ma, ta, sa, οἶον, mon âme, ἡ ἐμὴ ψυχὴ, ton âme, son âme· ὅχι ma âme κτλ.

Καὶ αἱ μὲν ἀνωτέρω κτητικαὶ λαμβάνονται πάντοτε μετὰ τινος ὀνόματος ἐπιθετικῶς· διὸ καὶ οἱ νεώτεροι τῶν γραμματικῶν κτητικὰ ἐπίθετα κκλοῦσιν αὐτάς.

Αἱ δὲ ἐφεξῆς κατὰ μὲν τὴν σημασίαν καὶ δύνανμιν δὲν διαφέρουσι τῶν ἀνωτέρω, διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο, ὅτι τίθενται πάντοτε καθ' ἑαυτάς, ἐννοουμένου ἀπὸ κοινοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ κτήματος. Κλίνονται δὲ αὗται μὲν ἐνάρθρως, ἐκείναι δὲ ἀνάρθρως.

Ἄρ. Ἐνικός.

Ἄρ. Πληθυντικός.

Ἄρσεν.	Θηλ.	Ἄρσεν.	Θηλ.
le mien	la mienne	les miens	les miennes
le tien	la tienne	les tiens	les tiennes
le sien	la sienne	les siens	les siennes
le nôtre	la nôtre	les nôtres	} γένους κοινοῦ.
le vôtre	la vôtre	les vôtres	
le leur	la leur	les leurs	

Οἶον, votre livre et le mien· τὸ βιβλίον σου καὶ τὸ ἐμὸν (βιβλίον)· sa maison et la mienne, ἡ οἰκία του καὶ ἡ ἐμή· leur patrie et la nôtre, ἡ πατρίς των καὶ ἡ ἡμετέρα κτλ.

Ἀναφορικαί.

Αὗται εἶναι τρεῖς, ἡ κοινοῦ γένους καὶ ἀριθμοῦ qui (ὅς, ἡ, οὗ, αὐτὴ)· ἡ ἑναρθρος lequel (ὅστις), καὶ ἡ κατ' ἐννοιαν οὐδετέρου γένους quoi (ὅ).

ἀ. qui (ὅς).

Ὀν.	qui	} κοινοῦ γένους καὶ ἀριθμοῦ.
Γεν.	de qui ἢ dont	
Δοτ.	à qui	
Αἰτ.	que	
Ἀφ.	de qui ἢ dont	

Ε'. lequel (ὅστις).

Ἀρσενικ.

Ἐνικός.		Πληθυντικ.
Ὀν. καὶ Αἰτ.	lequel	lesquels
Γεν. καὶ Ἀφ.	duquel	desquels
Δοτ.	auquel	auxquels

Θηλυκ.

Ἐνικός.		Πληθυντικ.
Ὀν. καὶ Αἰτ.	laquelle	lesquelles
Γεν. καὶ Ἀφ.	de laquelle	desquelles
Δοτ.	à laquelle	auxquelles

ΣΗΜ. Τὸ ἄρθρον ἀποτελεῖ μίαν λέξιν μετὰ τῆς ἀντωνυμίας, ἀλλὰ προφέρεται ὡς ἰὰν ἦτο γεγραμμένον ἐν διαστάσει.

γ'. quoi (ὅ).

Ὀν. καὶ Αἰτ.	quoi
Γεν.	de quoi
Δοτ.	à quoi

Μετὰ τῶν ἀναφορικῶν τάττουσι καὶ τὰς δύο μονοσυλλάβους ἀντωνυμίας en καὶ y. Καὶ ἡ μὲν en ἰσοδυναμεῖ μὲ γενικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν τριτοπροσώπου παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ, ἡ δὲ y μὲ δοτικὴν. (Ὅρα καὶ Συντακτικόν).

Αἱ ἀναφορικαὶ χρησιμεύουσι καὶ ὡς ἐρωτηματικαὶ οὕσαι σχεδὸν αἱ αὐταί.

ἀ. qui? τίς; que? τί;

Ἡ qui ἐπὶ προσώπων, ἡ δὲ que ἐπὶ πραγμάτων· οἶον, qui cherchez-vous? τίνα ζητεῖς; que cherchez-vous? τί ζητεῖς;

Ε'. quel? quelle? ποῖος; ἢ ὁποῖός τις, quel homme est-ce? ὁποῖός τις ὁ ἀνὴρ;

γ'. lequel? laquelle? τίς ἐξ ὧλων; οἶον, προκειμένου περὶ οἰκιῶν λέγουσι, laquelle avez-vous achetée? τίνα ἐξ αὐτῶν ἡγοράσατε; καὶ μετὰ τοῦ ἀριθμητικοῦ deux, lequel de deux? πότερος;

δ'. quoi? τί; pour quoi? διὰ τί;

Ἀόριστοι.

Τούτων εἰσὶν εἶδη τρία. α'. Αἱ ἀεὶ μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ ἐπιθετικῶς συναπτόμεναι, αἵτινες καὶ ἐπίθετα ἀοριστολογικὰ καλοῦνται ὑπὸ τῶν νεωτέρων. β'. Αἱ ἀεὶ καθ' ἑαυτὰς λαμβανόμεναι. γ'. Αἱ ποτὲ μὲν καθ' ἑαυτὰς, ποτὲ δὲ μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐκφερόμεναι.

Εἶδος α'. quelque, τίς· chaque, ἕκαστος· quelconque, ὅστις· δὴποτε· certain, τίς· οἷον chaque homme, ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων· certain auteur, συγγραφεὺς τις κτλ.

Εἶδος β'. quelqu'un, εἷς τις, chacun, ἕκαστος· personne οὐδεὶς· rien, οὐδέν· autrui, ἄλλος· on, τίς.

ΣΗΜ. Πολλὴ εἶναι παρὰ Γάλλοις ἡ χρῆσις τῆς ἀορίστου ἀντωνυμίας on μετὰ τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου τῶν ῥημάτων, on dit, on frappe à la porte, ὕπερ ἡμεῖς ἐκφράζομεν διὰ τοῦ τρίτου προσώπου τῶν ἐνεργητικῶν, λέγουσι, κρούουσι τὴν θύραν· ἢ διὰ τοῦ τρίτου ἐνικοῦ τῶν παθητικῶν, λέγεται κτλ.

Εἶδος γ'. nul, nulle, οὐδεὶς· aucun, aucune, οὐδεὶς· tel telle, τοιοῦτος· plusieurs, πολλοὶ καὶ πολλαί· tout, toute, πᾶς, πᾶσα· tous, πάντες· l'un l'autre, ἀλλήλους κτλ.

Εἶναι δὲ καὶ τέταρτόν τι εἶδος, τῶν συνθέτων ἐξ ἀντωνυμίας καὶ τοῦ συνδέσμου que, αἵτινες καὶ συντάσσονται μεθ' ὑποτακτικῆς· οἷον, qui que ce soit, ὅστις καὶ ἂν ᾦναι (ὅστις δὴποτε)· quoi que ce soit, (ὅ,τι δὴποτε)· quoi que, quel que, quelle que· οἷον, quoi que vous fassiez, ὅ,τι καὶ ἂν πράξῃς· quel que soit votre mérite· οἰαδὴποτε καὶ ἂν ᾦναι ἡ ἀξία σου. (Ὅρα περὶ τούτων καὶ Συντακτικόν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Περὶ Ῥήματος.

Παραπόμενα τοῦ ῥήματος εἶναι ἀριθμὸς (nombre), πρόσωπον (personne), χρόνος (temps), ἐγκλισις (mode), διάθεσις (voix), συζυγία (conjugaison).

Διαθέσεις εἶναι τέσσαρες, ἐνεργητικὴ (active), παθητικὴ (passive) οὐδετέρα (neutre), μέση ἢ αὐτοπαθὴς (réfléchie).

Συζυγίαι τέσσαρες, διακρινόμεναι ἐκ τῆς καταλήξεως τοῦ ἀπαρεμφάτου. Πρώτη ἡ εἰς *er*, οἷον *aimer* (ἀγαπᾶν)· δευτέρα ἡ εἰς *ir*, οἷον *punir* (κολάζειν)· τρίτη ἡ εἰς *oir*, οἷον *recevoir* (δέχεσθαι), τετάρτη ἡ εἰς *re*, οἷον *rendre* (ἀποδίδειν).

Ἐγκλίσεις πέντε.

α. *Indicatif* ὀριστική.

β. *Conditionnel*, μεταφράζεται κοινῶς ὑποθετική· ἐκφράζει δὲ εἰς τὰς ὑποθετικὰς προτάσεις τὸ συμπέρασμα, οὐχὶ τὴν ὑπόθεσιν· οἷον, *Si les Grecs étaient unis ils seraient invincibles*. Ἄν οἱ Ἕλληνες ὁμονόουν ἤθελον εἶσθαι ἀήττητοι. Ἄλλοτε πάλιν ἐμφαίνει ἀπλῶς τὸ δυνατόν ἢ πιθανόν τῆς πράξεως, ὡς τῶν ἀρχαίων ἡ εὐκτική μετὰ τοῦ ἂν· ἡ μετριάζει καὶ κολάζει τὸ λίαν ἀπότομον καὶ ἀποφθεγματικὸν τῆς ὀριστικῆς, οἷον *je voudrais vous parler*, ἤθελον νὰ σοὶ ἐμιλήσω.

γ. *Impératif*, προστακτική.

δ. *Subjonctif*, ὑποτακτική, καὶ εὐκτική ἡ αὐτή.

ε. *Infinitif*, ἀπαρέμφατος.

Περὶ σημασίας χρόνων.

Χρόνοι εἶναι ὀκτώ.

α. *Présent*, ἐνεστώς· οἷον *je parle*, λαλῶ.

β. *Imparfait*, παρατατικός, οἷον *je parlais*, ἐλάλουν.

γ. *Prétérit défini*, ὀριστος. Ἐκφράζει πρᾶξιν ἥτις ἐγένεεν ἤδη, ἰδίως δὲ ἐν χρόνῳ ὠρισμένῳ καὶ ὁλοκλήρως παρωχημένῳ ὡς χθές, πέρυσιν, κτλ. ὕπερ σημαίνει καὶ τὸ ὄνομα *Prétérit défini* (παρωχημένος ὠρισμένος)· οἷον *hier je parlai*, χθές ἐλάλησα.

δ. *Prétérit indéfini*, παρακείμενος. Ἐκφράζει ἐπίσης πρᾶξιν ἥτις ἐγένεεν ἤδη, ἰδίως δὲ ἐν μὴ ὠρισμένῳ χρόνῳ· ὕπερ σημαίνει καὶ τ' ὄνομα (παρωχημένος μὴ ὠρισμένος)· ἡ ὠρισμένῳ μὲν, μὴ ὁλοκλήρως δὲ παρελθόντι, οἷον *j'ai parlé aujourd'hui*, σήμερον ἐλάλησα. Τὸν ὠνόμασα δὲ παρακείμενον καὶ διὰ τὴν ἄλλην ὁμοιότητα, καὶ διότι τὸ ἐλληνικὸν

γέγραφα, λελάληκα, δὲν μεταφράζεται καταλληλότερον γαλλιστὶ εἰμὴ διὰ τοῦ *j'ai écrit, j'ai parlé*, ὕπερ ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ λέγει ἔχω γεγραμμένον κτλ.

ε. *Prétérit antérieur*, ἀόριστος δεύτερος. Ὁ χρόνος οὗτος συνοδεύεται συνήθως ὑπὸ χρονικοῦ τινὸς μορίου, οἷον *après que, ἀφοῦ, dès que, ἅμα, après que j'eus parlé, je sortis, ἀφοῦ ὠμίλησα ἐξῆλθον, ἐξ οὗ καὶ τ' ὄνομα antérieur* (πρότερος), διότι ἐκφράζει τφόντι προτεραιότητα πράξεως· πρῶτον ὠμίλησα, ἔπειτα ἐξῆλθον.

ς'. *Plus-que-parfait*, ὑπερσυντελικός· οἷον, *j'avais parlé, εἶχον ὠμιλήσει.*

ζ'. *Futur*, μέλλων· *je parlerai, θέλω ὠμιλήσει.*

η. *Futur passé*, μέλλων τετελεσμένος· *j'aurai parlé* θέλω ἔχει ὠμιλημένα· *demain j'aurai écrit la lettre*· αὔριον θέλω ἔχει γεγραμμένην τὴν ἐπιστολὴν· καὶ οὗτος συνοδεύεται ὡς-επιτοπλεῖστον ὑπὸ μορίου τινὸς χρονικοῦ, ὅποτε καὶ μεταφράζεται διὰ τοῦ ἀορίστου τῆς ὑποτακτικῆς· *quand j'aurai parlé, ἀφοῦ ὠμιλήσω.* Ἄλλοτε ἔχει σημασίαν καὶ δύναμιν ὑποθετικοῦ ἀορίστου, οἷον, *vous l'aurez vu, θὰ τὸν εἶδες· vous l'aurez connu, θὰ τὸν ἐγνώρισης.*

ΣΗΜ. Τὰ ῥήματα *aller* (ὑπάγω) καὶ *venir* (ἔρχομαι) συναπτόμενα μετ' ἀπαριμφάτου ἀποτελοῦσι περίφρασιν τινα συχνατάτην εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν· οἷον, *je vais lire, κῦτίκα ἀναγνώσω*· ἥτοι εἶδος τι μετ' ὀλίγον *Mélonτες· je viens de lire, ἄρτι ἡ ἐναγχος ἀνέγνων*· ἥτοι εἶδος τι *Παρακειμένου.* Ὁμοίον τι εἶναι τὸ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἔφθην μετὰ μετοχῆς, ὡς ἔφθην εἰπὼν, γαλλιστὶ, *comme nous venons de dire.*

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω βλέπομεν ὅτι οἱ χρόνοι τῶν ῥημάτων διαίρουσιν εἰς ἀπλοῦς (*temps simples*) καὶ συνθέτους (*temps composés*). Ἀπλοὶ εἶναι ὁ *présent, imparfait, préterit défini*, καὶ *futur*· σύνθετοι δὲ οἱ λοιποὶ τέσσαρες. Εἶναι δὲ σύνθετοι ἐκ τῆς παθητικῆς μετοχῆς καὶ τῶν δύο ῥημάτων *avoir* (ἔχειν) καὶ *être* (εἶναι), τὰ ὅποια διὰ τοῦτο καλοῦνται βοηθητικὰ (*verbes auxiliaires*).

Τοιοῦτους συνθέτους χρόνους ἔχει καὶ ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ,

ὥς τὸν παθητικὸν παρακείμενον τῆς εὐκτικῆς καὶ ὑποτακτικῆς· τετυμμένος εἶην, τετυμμένος ἔάν ᾧ· καὶ ἡ νεωτέρα.

Συνειθίζουσιν δὲ οἱ Γάλλοι νὰ ἐκφέρωσι τὰ διάφορα πρόσωπα τῶν ῥημάτων συνωδευμένα μὲ τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας, je, tu, il, ἡ elle, nous, vous, ils ἡ elles· οἶον, j'aime, tu aimes, il aime· nous aimons, vous aimez, ils aiment. Γίνεται δὲ τοῦτο διὰ τὴν πτωχείαν τῶν καταλήξεων, αἵτινες ὁμοειδεῖς οὔσαι δὲν ἀρκοῦσιν εἰς διάκρισιν τῶν προσώπων.

Ἐπειδὴ, ὥς εἵπομεν, τὰ δύο βοηθητικὰ ῥήματα εἶναι ἀναγκά· εἰς σχηματισμὸν τῶν λοιπῶν ῥημάτων, προτάττονται συνήθως τοῦ τύπου τῶν τεσσάρων συζυγιῶν.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ

AVOIR (EXEIN).

INDICATIF.

Présent.

j'ai

tu as

il a

nous avons

vous avez

ils ont

Imparfait.

j'avais

tu avais

il avait

nous avions

vous aviez

ils avaient

Prétérit défini.

j'eus

tu eus

il eut

nous eûmes

vous eûtes

ils eurent

Prétérit indéfini.

j'ai eu

tu as eu

il a eu

nous avons eu

vous avez eu

ils ont eu

Prétérit antérieur.

j'eus eu

tu eus eu

il eut eu

nous eûmes eu

vous eûtes eu

ils eurent eu

Plus-que-parfait.

j'avais eu
tu avais eu
il avait eu
nous avions eu
vous aviez eu
ils avaient eu

Prétérit.

j'aurais eu
tu aurais eu
il aurait eu
nous aurions eu
vous auriez eu
ils auraient eu

Futur.

j'aurai
tu auras
il aura
nous aurons
vous aurez
ils auront

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

j'eusse eu
tu eusses eu
il eût eu
nous eussions eu
vous eussiez eu
ils eussent eu

Futur passé.

j'aurai eu
tu auras eu
il aura eu
nous aurons eu
vous aurez eu
ils auront eu

IMPERATIF. (α.)

aie (β'. πρόσ. ἐνικ.)
ayons (α. πρόσ. πληθ.)
ayez (β'. πρόσ. πληθ.)

SUBJONCTIF.

CONDITIONNEL.

Présent ἢ Futur.

Présent.

j'aurais
tu aurais
il aurait
nous aurions
vous auriez
ils auraient

que j'aie
que tu aies
qu'il ait
que nous ayons
que vous ayez
qu'ils aient

(α) ὡς τρίτα πρόσωπα προστακτικῆς χρησιμεύουσι τὰ τῆς ὑποτακτικῆς qu'il ait, qu'ils aient. Ὡς καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἑξαμέτων.

<i>Imparfait.</i>	
que j'eussè	que nous eussions eu
que tu eussès	que vous eussiez eu
qu'il eût	qu'ils eussent eu
que nous eussions	
que vous eussiez	INFINITIF.
qu'ils eussent	
<i>Prétérit.</i>	<i>Présent.</i>
	avoir
que j'aie eu	<i>Prétérit.</i>
que tu aies eu	avoir eu
qu'il ait eu	
que nous ayons eu	PARTICIPE.
que vous ayez eu	
qu'ils aient eu	<i>Présent.</i>
	ayant
<i>Plus-que-parfait.</i>	<i>Passif.</i>
que j'eusse eu	eu, eue
que tu eusses eu	<i>Prétérit.</i>
qu'il eût eu	ayant eu

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ
ETRE (EINAI).

INDICATIF.	<i>Imparfait.</i>
<i>Présent.</i>	
je suis	j'étais
tu es	tu étais
il est	il était
nous sommes	nous étions
vous êtes	vous étiez
ils sont	ils étaient

Prétérit défini.

je fus

tu fus

il fut

nous fûmes

vous fûtes

ils furent

Prétérit indéfini.

j'ai été

tu as été

il a été

nous avons été

vous avez été

ils ont été

Prétérit antérieur.

j'eus été

tu eus été

il eut été

nous eûmes été

vous eûtes été

ils eurent été

Plus-que-parfait.

j'avais été

tu avais été

il avait été

nous avions été

vous aviez été

ils avaient été

Futur.

je serai

tu seras

il sera

nous serons

vous serez

ils seront

Futur passé.

j'aurai été

tu auras été

il aura été

nous aurons été

vous aurez été

ils auront été

CONDITIONNEL.

Présent.

je serais

tu serais

il serait

nous serions

vous seriez

ils seraient

Prétérit.

j'aurais été

tu aurais été

il aurait été

nous aurions été

vous auriez été

ils auraient été

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

j'eusse été

tu eusses été

il eût été

nous eussions été

vous eussiez été

ils eussent été

IMPERATIF.		
sois	que nous ayons été	
soyons	que vous ayez été	
soyez	qu'ils aient été	
	<i>Plus-que-parfait.</i>	
	que j'eusse été	
SUBJONCTIF.		
<i>Présent et Futur.</i>		
que je sois	que tu eusses été	
que tu sois	qu'il eût été	
qu'il soit	que nous eussions été	
que nous soyons	que vous eussiez été	
que vous soyez	qu'ils eussent été	
qu'ils soient		
	INFINITIF.	
	<i>Présent.</i>	
<i>Imparfait.</i>	être	
que je fusse		
que tu fusses	<i>Prétérit.</i>	
qu'il fût	avoir été	
que nous fussions		
que vous fussiez		
qu'il fussent	PARTICIPE.	
	<i>Présent.</i>	
	étant	
<i>Prétérit.</i>		
que j'aie été	été	
que tu aies été		
qu'il ait été	<i>Prétérit.</i>	
	ayant été	

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Tōr et̄s er Ἀγαπῶν. Aimer (*ἀγαπᾷ*).

INDICATIF.		
<i>Présent.</i>		
j'aime	il aime	
tu aimes	vous aimons	
	vous aimez	
	ils aiment	

Imparfait.

j'aimais
tu aimais
il aimait
nous aimions
vous aimiez
ils aimaient

Prétérit défini.

j'aimai
tu aimas
il aima
nous aimâmes
vous aimâtes
ils aimèrent

Prétérit indéfini.

j'ai aimé
tu as aimé
il a aimé
nous avons aimé
vous avez aimé
ils ont aimé

Prétérit antérieur.

j'eus aimé
tu eus aimé
il eut aimé
nous eûmes aimé
vous eûtes aimé
ils eurent aimé

Plus-que-parfait.

j'avais aimé
tu avais aimé
il avait aimé

nous avions aimé
vous aviez aimé
ils avaient aimé

Futur.

j'aimerai
tu aimeras
il aimera
nous aimerons
vous aimerez
ils aimeront

Futur passé.

j'aurai aimé
tu auras aimé
il aura aimé
nous aurons aimé
vous aurez aimé
ils auront aimé

CONDITIONNEL.

Présent.

j'aimerais
tu aimerais
il aimerait
nous aimerions
vous aimeriez
ils aimeraient

Prétérit.

j'aurais aimé
tu aurais aimé
il aurait aimé
nous aurions aimé
vous auriez aimé
ils auraient aimé

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

Prétérit.

j'eusse aimé
tu eusses aimé
il eût aimé
nous eussions aimé
vous eussiez aimé
ils eussent aimé

que j'aie aimé
que tu aies aimé
qu'il ait aimé
que nous ayons aimé
que vous ayez aimé
qu'ils aient aimé

Plus-que-parfait.

IMPERATIF.

aime (ἐ'. πρόσ. ἐνικ.)
aimons (ἀ. πρόσ. πληθ.)
aimez (ἐ'. πρόσ. πληθ.)

que j'eusse aimé
que tu eusses aimé
qu'il eût aimé
que nous eussions aimé
que vous eussiez aimé
qu'ils eussent aimé

SUBJONCTIF.

INFINITIF.

Présent ἢ Futur.

que j'aime
que tu aimes
qu' il aime
que nous aimions
que vous aimiez
qu'ils aiment

aimer

*Présent.**Prétérit.*

avoir aimé

PARTICIPE.

*Imparfait.**Présent.*

que j'aimasse
que tu aimasses
qu'il aimât
que nous aimassions
que vous aimassiez
qu'ils aimassent

aimant

Passif.

aimé, ée

Prétérit.

ayant aimé

*Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Ῥημάτων τῆς πρώτης
Συζυγίας.*

α. Ὄταν χαρακτηρ τοῦ ῥήματος ᾖ ἡναι τὸ σύμφωνον g, οἷον manger, ménager, παρεντίθεται e μετὰ τοῦ g καὶ τῶν φωνηέντων a, o, οἷον nous mangeons, il mangea. Τὸ e τοῦτο δὲν προφέρεται, χρησιμεύει δὲ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὸ g γλωσσόφωνον ἀντὶ λαρυγγοφώνου· (ὄρα ἀνωτέρω ἐν τῷ περὶ προφορᾶς τῶν γραμμάτων κεφαλαίῳ).

β. Ὀμοίως ὅταν χαρακτηρ ᾖ ἡναι τὸ c, υπογράφεται τὸ σημεῖον la cédille εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν· οἷον, nous menaçons, vous menaçâtes.

γ. Τὸ παραλῆγον é ὀξύτονον τοῦ ἀπαρεμφάτου τρέπεται εἰς è βαρύτονον παντοῦ ὅπου ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ ἀκολουθεῖ e ἄφωνον· οἷον, espérer· j'espère· répéter· je répéterai κτλ.

δ. Τὸ παραλῆγον e ἄφωνον τρέπεται ὁμοίως εἰς βαρύτονον· οἷον mener· je mène, je mènerai, ἐκτὸς ἂν τὸ ῥήμα ἔχῃ χαρακτηριστικὸν l ἢ t, διότι τότε ἀντὶ τοῦ τόνου διπλασιάζεται τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον· appeler, j'appelle, j'appellerai· jeter, je jette, je jetterai, κτλ.

ε. Τὸ χαρακτηριστικὸν y τρέπεται εἰς i πρὸ τοῦ e ἀφώνου· ployer· je ploie, tu ploies, il ploie· payer· je paie· je paierai.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Τῶν εἰς ἡν ἀγόρευται Finir. (τελειόω).

INDICATIF.

Présent.

je finis	nous finissons
tu finis	vous finissez
il finit	ils finissent

(ΓΑΛΛΑ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

Imparfait.

je finissais
tu finissais
il finissait
nous finissions
vous finissiez
ils finissaient

Prétérit défini.

je finis
tu finis
il finit
nous finîmes
vous finîtes
ils finirent

Prétérit indéfini.

j'ai fini
tu as fini
il a fini

nous avons fini
vous avez fini
ils ont fini

Prétérit antérieur.

j'eus fini
tu eus fini
il eut fini
nous eûmes fini
vous eûtes fini
ils eurent fini

Plus-que-parfait.

j'avais fini
tu avais fini
il avait fini

nous avions fini
vous aviez fini
ils avaient fini

Futur.

je finirai
tu finiras
il finira
nous finirons
vous finirez
ils finiront

Futur passé.

j'aurai fini
tu auras fini
il aura fini
nous aurons fini
vous aurez fini
ils auront fini

CONDITIONNEL.

Présent.

je finirais
tu finirais
il finirait
nous finirions
vous finiriez
ils finiraient

Prétérit.

j'aurais fini
tu aurais fini
il aurait fini

nous aurions fini	<i>Prétérit.</i>
vous auriez fini	
ils auraient fini	que j'aie fini
ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.	que tu aies fini
j'eusse fini	qu'il ait fini
tu eusses fini	que nous ayons fini
il eût fini	que nous ayez fini
nous eussions fini	qu'ils aient fini
vous eussiez fini	
ils eussent fini	<i>Plus-que-parfait,</i>

IMPERATIF.	que j'eusse fini
finis	que tu eusses fini
finissons	qu'il eût fini
finissez	que nous eussions fini
	que vous eussiez fini
SUBJONCTIF.	qu'ils eussent fini

Présent ἢ Futur. INFINITIF.

que je finisse	<i>Présent.</i>
que tu finisse	finir
qu'il finisse	<i>Prétérit</i>
que nous finissions	avoir fini
que vous finissiez	
qu'ils finissent	PARTICIPE.

<i>Imparfait.</i>	
que je finisse	<i>Présent.</i>
que tu finisses	finissant
qu'il finit	<i>Passif.</i>
que nous finissions	fini, finie
que vous finissiez	<i>Prétérit.</i>
qu'ils finissent	ayant fini

*Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῆς δευτέρας
Συζυγίας.*

α. Τὸ *haïr* (μισῶ) ἀποβάλλει τὸ διαιρετικὸν σημεῖον καὶ ἀποτελεῖ δίφθογγον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐνεστώτος τῆς Ὄριστικῆς καὶ Προστακτικῆς· *je hais, tu hais, il hait· hais*. Ἐπὶ παντὸς δ' ἄλλου χρόνου ἡ δίφθογγος εἶναι διαλελυμένη.

β. Τὸ *bénir* ἔχει διττὴν παθητικὴν μετοχὴν, *béni* ὅταν σημαίνῃ ἀπλῶς τὸ εὐλογεῖν· *un peuple béni de Dieu*· λαὸς ὑμολογημένος παρὰ Θεοῦ· καὶ *bénit*, ὅταν σημαίνῃ πρᾶγμα ἡγιασμένον δι' εὐχῆς ἱερέως· ὡς *du pain bénit*· ἄρτος ἡγιασμένος· *de l'eau bénite* ὕδωρ ἡγιασμένον (ἁγιασμός).

γ. Ὁμοίως τὸ *fleurir* (ἀνθῶ) κάμνει εἰς τὴν μετοχὴν *florissant* καὶ εἰς τὸν Παρατατικὸν τῆς Ὄριστικῆς *je florissais* ὅταν ἐκλαμβάνηται μεταφορικῶς, ἥτοι σημαίνῃ τὸ ἀκμαῖν· *l'empire des Assyriens florissait à cette époque*· ἡ τῶν Ἀσσυρίων ἀρχὴ ἡκμαζε κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΡΙΤΗ.

Τῶν εἰς οἱρ ληγόντων. Recevoir (δέχομαι).

INDICATIF.	nous recevions
<i>Présent.</i>	vous receviez
je reçois	ils recevaient
tu reçois	
il reçoit	<i>Prétérit défini.</i>
nous recevons	
vous recevez	je reçus
ils reçoivent	tu reçus
<i>Imparfait.</i>	il reçut
je recevais	nous reçûmes
tu recevais	vous recûtes
il recevait	ils reçurent

Prétérit indéfini.

j'ai reçu

tu as reçu

il a reçu

nous avons reçu

vous avez reçu

ils ont reçu

Prétérit antérieur.

j'eus reçu

tu eus reçu

il eut reçu

nous eûmes reçu

vous eûtes reçu

ils eurent reçu

Plus-que-parfait.

j'avais reçu

tu avais reçu

il avait reçu

nous avions reçu

vous aviez reçu

ils avaient reçu

Futur.

je recevrai

tu recevras

il recevra

nous recevrons

vous recevrez

ils recevront

Futur passé.

j'aurai reçu

tu auras reçu

il aura reçu

nous aurons reçu

vous aurez reçu

ils auront reçu

CONDITIONNEL.

Présent.

je recevrais

tu recevrais

il recevrait

nous recevriions

vous recevriez

ils recevraient

Prétérit.

j'aurais reçu

tu aurais reçu

il aurait reçu

nous aurions reçu

vous auriez reçu

ils auraient reçu

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

j'eusse reçu

tu eusses reçu

il eût reçu

nous eussions reçu

vous eussiez reçu

ils eussent reçu

IMPÉRATIF.

reçois

recevons

recevez

SUBJONCTIF.

*Plus-que-parfait.**Présent ἢ Futur.*

que j'eusse reçu

que tu eusses reçu

que je reçoive

qu'il eût reçu

que tu reçoives

que nous eussions reçu

qu'il reçoive

que vous eussiez reçu

que nous recevions

qu'ils eussent reçu

que vous receviez

qu'ils reçoivent

INFINITIF.

Imparfait.

que je reçusse

Présent.

que tu reçusses

recevoir

qu'il reçût

Prétérit.

que nous reçussions

avoir reçu

que vous reçussiez

qu'ils reçussent

PARTICIPE.

Prétérit.

que j'aie reçu

Présent.

que tu aies reçu

recevant

qu'il ait reçu

Passif.

que nous ayons reçu

reçu, ue

que vous ayez reçu

Prétérit.

qu'ils aient reçu

ayant reçu

*Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Ῥημάτων τῆς τρίτης**Συζυγίας*

α. Μόνα ὁμαλὰ τῆς τρίτης συζυγίας, καὶ ἐπομένως κατὰ τὸν ἀνωτέρω τύπον σχηματιστέα εἶναι τὰ εἰς *avoir* λήγοντα· ταῦτα δὲ εἶναι περίπου τὰ ἑξῆς· *recevoir*, *percevoir*, *apercevoir*, *decevoir*, *concevoir*, *devoir*. Τὰ λοιπὰ ὅλα εἰς *oir* εἶναι ἀνόμαλα.

β'. Τὸ ῥῆμα *devoir* (ὀφείλω) περισπᾶται εἰς τὴν παθητικὴν μετοχὴν *dû*.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τῶρ εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν *Rendre.* (ἀποδίδω).

INDICATIF.

tu eus rendu

Présent.

il eut rendu

je rends

nous eûmes rendu

tu rends

vous eûtes rendu

il rend

ils eurent rendu

nous rendons

Plus-que-parfait.

vous rendez

j'avais rendu

ils rendent

tu avais rendu

Imparfait.

il avait rendu

je rendais

nous avions rendu

tu rendais

vous aviez rendu

il rendait

ils avaient rendu

vous rendions

Futur.

vous rendiez

je rendrai

ils rendaient

tu rendras

Prétérit défini.

il rendra

je rendis

nous rendrons

tu rendis

vous rendrez

il rendit

ils rendront

nous rendîmes

Futur passé.

vous rendîtes

j'aurai rendu

ils rendirent

tu auras rendu

Prétérit indéfini.

il aura rendu

j'ai rendu

nous aurons rendu

tu as rendu

vous aurez rendu

il a rendu

ils auront rendu

nous avons rendu

CONDITIONNEL.

vous avez rendu

Présent.

ils ont rendu

je rendrais

Prétérit antérieur.

tu rendrais

j'eus rendu

il rendrait

nous rendrions

vous rendriez

ils rendraient

Prétérit.

j'aurais rendu

tu aurais rendu

il aurait rendu

nous aurions rendu

vous auriez rendu

ils auraient rendu

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

j'eusse rendu

tu eusses rendu

il eût rendu

nous eussions rendu

vous eussiez rendu

ils eussent rendu

IMPERATIF.

rends

rendons

rendez

SUBJONCTIF.

Présent ἢ Futur.

que je rende

que tu rendes

qu'il rende

que nous rendions

que vous rendiez

qu'ils rendent

Imparfait.

que je rendisse

que tu rendisses

qu'il rendit

que nous rendissions

que vous rendissiez

qu'ils rendissent

Prétérit.

que j'aie rendu

que tu aies rendu

qu'il ait rendu

que nous ayons rendu

que vous ayez rendu

qu'ils aient rendu

Plus-que-parfait.

que j'eusse rendu

que tu eusses rendu

qu'il eût rendu

que nous eussions rendu

que vous eussiez rendu

qu'ils eussent rendu

INFINITIF.

Présent.

rendre

Prétérit.

avoir rendu

PARTICIPE.

Présent.

rendant

Passif.

rendu, ue

Prétérit.

ayant rendu

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Περὶ Μετοχῆς.

Ἡ Μετοχή διαιρεῖται εἰς ἐνεργητικὴν (actif), καὶ παθητικὴν (passif)· ἐξ ὧν ἡ ἐνεργητικὴ ἔχει δύο χρόνους, ἐνεστώτα, *aimant*, ἀγαπῶν, *finissant* τελειῶν· καὶ ἀόριστον *ayant aimé*, ἀγαπήσας, *ayant fini*, τελειώσας, κ.τ.λ. Εἶναι δὲ ἡ ἐνεργητικὴ Μετοχὴ ἄκλιτος, μὴ σχηματίζουσα μῆτε θηλυκὸν γένος, μῆτε πληθυντικὸν ἀριθμὸν· οἷον, *un homme lisant*, ἀνὴρ ἀναγινώσκων· *une femme lisant*, γυνὴ ἀναγινώσκουσα· *des hommes lisant*· ἄνδρες ἀναγινώσκοντες, *des femmes lisant*, γυναῖκες ἀναγινώσκουσαι.

Ἡ δὲ παθητικὴ εἶναι κλιτὴ· *aimé*, ἀγαπώμενος ἢ ἀγαπημένος· *aimée* ἡγαπημένη· *fini finie* κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Περὶ Παθητικοῦ Ῥήματος.

Οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουσι τύπον παθητικῶν ῥημάτων· ἀναπληροῦσι δ' αὐτὸν διὰ τῶν χρόνων τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος *être* καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς, ἥτις εἶναι ὁ μόνος παρ' αὐτοῖς ἀπλοῦς παθητικὸς χρόνος οἷον *je suis aimé*· εἰμὶ ἀγαπώμενος=ἀγαπῶμαι· *j'étais aimé*, ἡγαπώμην· ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα.

INDICATIF.

*Imparfait.**Présent.*

<i>je suis aimé</i>	<i>j'étais aimé</i>
<i>tu es aimé</i>	<i>tu étais aimé</i>
<i>il est aimé</i>	<i>il était aimé</i>
<i>nous sommes aimés</i>	<i>nous étions aimés</i>
<i>vous êtes aimés</i>	<i>vous étiez aimés</i>
<i>ils sont aimés.</i>	<i>ils étaient aimés</i>

Prétérit défini.

je fus aimé
tu fus aimé
il fut aimé
nous fûmes aimés
vous fûtes aimés
ils furent aimés

Prétérit indéfini.

j'ai été aimé
tu as été aimé
il a été aimé
nous avons été aimés
vous avez été aimés
ils ont été aimés

Prétérit antérieur.

j'eus été aimé
tu eus été aimé
il eut été aimé
nous eûmes été aimé
vous eûtes été aimé
ils eurent été aimé

Plus-que-parfait.

j'avais été aimé
tu avais été aimé
il avait été aimé
nous avions été aimés
vous aviez été aimés
ils avaient été aimés

Futur.

je serai aimé
tu seras aimé
il sera aimé

nous serons aimés
vous serez aimés
ils seront aimés

Futur passé.

j'aurai été aimé
tu auras été aimé
il aura été aimé
nous aurons été aimés
vous aurez été aimés
ils auront été aimés

CONDITIONNEL.

Présent.

je serais aimé
tu serais aimé
il serait aimé
nous serions aimés
vous seriez aimés
ils seraient aimés

Prétérit.

j'aurais été aimé
tu aurais été aimé
il aurait été aimé
nous aurions été aimés
vous auriez été aimés
ils auraient été aimés

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

j'eusse été aimé
tu eusses été aimé
il eût été aimé
nous eussions été aimés
vous eussiez été aimés
ils eussent été aimés

IMPERATIF.		que nous ayons été aimés
sois aimé		que vous ayez été aimés
soyons aimé		qu'ils aient été aimés
soyez aimé		<i>Plus-que-parfait.</i>
SUBJONCTIF.		que j'eusse été aimé
<i>Présent ἢ Futur.</i>		que tu eusses été aimé
que je sois aimé		qu'il eût été aimé
que tu sois aimé		que nous eussions été aimés
qu'il soit aimé		que vous eussiez été aimés
que nous soyons aimés		qu'ils eussent été aimés
que vous soyez aimés		
qu'ils soient aimés		INFINITIF.
<i>Imparfait.</i>		<i>Présent.</i>
que je fusse aimé	être aimé	
que tu fusses aimé		<i>Prétérit.</i>
qu'il fût aimé	avoir été aimé	
que nous fussions aimés		
que vous fussiez aimés		PARTICIPE.
qu'ils fussent aimés		<i>Présent.</i>
<i>Prétérit.</i>		
que j'aie été aimé	étant aimé	
que tu aies été aimé		<i>Prétérit.</i>
qu'il ait été aimé	ayant été aimé	

Ὁ σύνθετος παθητικὸς ἐνεστώς τῶν Γάλλων ἀντιστοιχεῖ πολλάκις οὐχὶ εἰς τὸν παθ. ἐνεστώτα τῆς ἑλληνικῆς, ἀλλὰ εἰς τὸν παθ. παρακείμενον. Συμβαίνει δὲ τοῦτο ἰδίως ὁσάκις τὸ παθητικὸν ῥῆμα ἐκφέρεται ἄνευ τοῦ λεγομένου ποιητικοῦ αἰτίου· οἷον *le livre est écrit* σημαίνει ἑλληνιστὶ τὸ βιβλίον γέγραπται, εἶναι γεγραμμένον. Ὅσάκις δὲ προστίθεται τὸ ποιητικὸν αἶτιον, τότε ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν παθητ. ἐνεστώτα τῆς ἑλληνικῆς, καὶ ὥς ἐνεστώς μεταφράζεται· οἷον, *le livre est écrit par mon frère* τὸ βιβλίον συγγράφεται ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

Περὶ τῶν οὐδετέρων Ῥημάτων.

Ἐκ τῶν οὐδετέρων ῤημάτων ἄλλα μὲν βοηθοῦνται εἰς τοὺς συνθέτους αὐτῶν χρόνους ὑπὸ τοῦ avoir, ὡς τὸ paraître, marcher· ὅθεν ὁ σχηματισμὸς αὐτῶν δὲν διαφέρει κατ' οὐδὲν τοῦ τῶν ἐνεργητικῶν ῤημάτων, ὃν εἶδομεν ἤδη· ἄλλα δὲ βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ être ὡς τὸ aller, arriver, choir, céder, mourir, naître, tomber, venir, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα, devenir, intervenir, parvenir, revenir, κτλ. Λογίζονται δὲ οὐδέτερα παρὰ Γάλλοις ὅλα τὰ μὴ μετ' αἰτιατικῆς συντασσόμενα ῤήματα· ὥστε οὐδέτερον εἶναι καὶ τὸ nuire, βλέπω, ὅτι ἀπαιτεῖ δοτικὴν, καὶ τὸ jouir, ἀπολάω, ὅτι συντάσσεται μὲ γενικὴν κτλ.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΥΔΕΤΕΡΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ

TOMBER (ΠΙΠΤΩ).

INDICATIF.

Prétérit défini.

<i>Présent.</i>	
je tombe	je tombai
tu tombes	tu tombas
il tombe	il tomba
nous tombons	nous tombâmes
vous tombez	vous tombâtes
ils tombent	ils tombèrent

*Imparfait.**Prétérit indéfini.*

je tombais	je suis tombé
tu tombais	tu es tombé
il tombait	il est tombé
nous tombions	nous sommes tombés
vous tombiez	vous êtes tombés
ils tombaient	ils sont tombés

Prétérit antérieur.

je fus tombé
tu fus tombé
il fut tombé
nous fûmes tombés
vous fûtes tombés
ils furent tombés

Plus-que-parfait.

j'étais tombé
tu étais tombé
il était tombé
nous étions tombés
vous étiez tombés
ils étaient tombés

Futur.

je tomberai
tu tomberas
il tombera
nous tomberons
vous tomberez
ils tomberont

Futur passé.

je serai tombé
tu seras tombé
il sera tombé
nous serons tombés
vous serez tombés
ils seront tombés

CONDITIONNEL.

Présent.

je tomberais
tu tomberais
il tomberait

nous tomberions
vous tomberiez
ils tomberaient.

Prétérit.

je serais tombé
tu serais tombé
il serait tombé
nous serions tombés
vous seriez tombés
il seraient tombés

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

je fusse tombé
tu fusses tombé
il fût tombé
nous fussions tombés
vous fussiez tombés
ils fussent tombés

IMPERATIF.

tombe
tombons
tombez

SUBJONCTIF.

Présent.

que je tombe
que tu tombes
qu' il tombe
que nous tombions
que vous tombiez
qu' ils tombent

Imparfait.

que je tombasse
que tu tombasses
qu' il tombât

que nous tombassions	INFINITIF.
que vous tombassiez	
qu' ils tombassent	<i>Présent.</i>
<i>Prétérit.</i>	tomber
que je sois tombé	<i>Prétérit.</i>
que tu sois tombé	être tombé
qu' il soit tombé	
que nous soyons tombés	PARTICIPE.
que vous soyez tombés	
qu' ils soient tombés	<i>Présent.</i>
<i>Plus-que-parfait.</i>	tombant
que je fusse tombé	<i>Passif.</i>
que tu fusses tombé	tombé, ée
qu' il fût tombé	
que nous fussions tombés	<i>Prétérit.</i>
que vous fussiez tombés	
que ils fussent tombés	étant tombé

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ τῶν αὐτοπαθῶν Ῥημάτων.

Τὰ μέσα ἢ αὐτοπαθῆ ῥήματα καλοῦνται ὑπὸ τῶν Γάλλων *verbes réfléchis*, ἀντανακλώμενα, ἢ *verbes pronominaux*, ἀντωνυμικά· τὸ μὲν πρῶτον διὰ τὴν φύσιν αὐτῶν, ἥτις παριστᾷ τὴν ἐνέργειαν ἐπιστρέφουσιν ὡς δι' ἀντανανκλάσεως ἐπὶ τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον· ἀντωνυμικά δὲ λέγονται διὰ τὸν τρόπον τοῦ σχηματισμοῦ των, ὅστις γίνεται τῇ βοηθείᾳ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν. Οἶον, τὸ νίπτομαι πῶς ἀναλύεται; νίπτω ἑμαυτόν· τοῦτ' αὐτὸ λοιπὸν ποιοῦσιν οἱ Γάλλοι λέγοντες *je me lave, tu te laves, il se lave* κ.τ.λ. ὡς φαίνεται εἰς τὸν ἐξῆς τύπον.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΠΑΘΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

SE LAVER (ΝΙΠΤΟΜΑΙ).

INDICATIF.

Prétérit antérieur.

Présent.

je me lave	je me fus lavé
tu te laves	tu te fus lavé
il se lave	il se fut lavé
nous nous lavons	nous nous fûmes lavés
vous vous lavez	vous vous fûtes lavés
ils se lavent	ils se furent lavés

Plus-que-parfait.

Imparfait.

je me lavais	je m'étais lavé
tu te lavais	tu t'étais lavé
il se lavait	il s'était lavé
nous nous lavions	nous nous étions lavés
vous vous laviez	vous vous étiez lavés
ils se lavaient	ils s'étaient lavés

Futur.

Prétérit défini.

je me lavai	je me laverai
tu te lavas	tu te laveras
il se lava	il se lavera
nous nous lavâmes	nous nous laverons
vous vous lavâtes	vous vous laverez
ils se lavèrent	ils se laveront

Futur passé.

Prétérit indéfini.

je me suis lavé	je me serai lavé
tu t'es lavé	tu te seras lavé
il s'est lavé	il se sera lavé
nous nous sommes lavés	nous nous serons lavés
vous vous êtes lavés	vous vous serez lavés
ils se sont lavés	ils se seront lavés

CONDITIONNEL.

Présent.

je me laverais
tu te laverais
il se laverait
nous nous laverions
vous vous laveriez
ils se laveraient

Prétérit.

je me serais lavé
tu te serais lavé
il se serait lavé
nous nous serions lavés
vous vous seriez lavés
ils se seraient lavés

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

je me fusse lavé
tu te fusses lavé
il se fût lavé
nous nous fussions lavés
vous vous fussiez lavés
ils se fussent lavés

IMPÉRATIF.

lave-toi
lavons-nous
lavez-vous

SUBJONCTIF.

Présent ἢ Futur.

que je me lave
que tu te laves
qu'il se lave

que nous nous lavions
que vous vous laviez
qu'ils se lavent

Imparfait.

que je me lavasse
que tu te lavasses
qu'il se lavât
que nous nous lavassions
que vous vous lavassiez
qu'ils se lavassent

Prétérit.

que je me sois lavé
que tu te sois lavé
qu'il se soit lavé
que nous nous soyons lavés
que vous vous soyez lavés
qu'ils se soient lavés

Plus-que-parfait.

que je me fusse lavé
que tu te fusses lavé
qu'ils se fût lavé
que nous nous fussions lavés
que vous vous fussiez lavés
qu'ils se fussent lavés

INFINITIF.

Présent.

se laver

Prétérit.

s'être lavé

PARTICIPE.

Présent.

se lavant

Prétérit.

s'étant lavé

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν αὐτοπαθῶν ῥημάτων.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τύπου βλέπομεν ὅτι τὰ αὐτοπαθῆ ῥήματα βοηθοῦνται εἰς τοὺς συνθέτους αὐτῶν χρόνους ὑπὸ τοῦ être.

Αἱ ἀντωνυμίαι *me, te, se, nous, vous*, ἄλλοτε μὲν εἶναι ἄμεσα ἀντικείμενα τοῦ ῥήματος, ἥτοι αἰτιατικά, ἄλλοτε δὲ ἔμμεσα, ἥτοι δοτικά, οἷον, εἰς τὸ ῥῆμα *je me lave* ἡ ἀντωνυμία *me* εἶναι ἄμεσον ἀντικείμενον ἢ ἐκ τρίτου τοῦ ῥήματος· ἀλλ' εἰς τὸ *je me lave le visage*, ἡ ἐκ τρίτου εἶναι τὸ *visage*, τὸ δὲ *me* εἶναι ἔμμεσον ἀντικείμενον ἀντὶ τῆς ἐμ-προθέτου δοτικῆς *à moi*. Ἡ παρατήρησις αὕτη θέλει μᾶς χρησιμεύσει εἰς τὸ Συντακτικόν.

Τὰ ἀντωνυμικά ῥήματα σημαίνουσιν ἐνίοτε καὶ ἀλληλοπάθειαν, οἷον, *se battre*, μάχομαι. Ἄλλοτε δὲ ἀπαντῶνται ἀντὶ ἀπλῶς οὐδετέρων ἢ παθητικῶν, *le vin se fait avec du raisin*· ὁ οἶνος γίνεται ἐκ σταφυλῆς.

Πῶς δὲ ἐκφράζουσιν οἱ Γάλλοι τὰ τῶν Ἑλλήνων μέσα διά-μεσα, οἷον, τὸ οἰκοδομοῦμαι οἶκον; διὰ τοῦ ῥήματος *faire* καὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου· *je fais bâtir une maison*· ἢ καὶ ἀντωνυμικῶς, *je me fais faire un habit*, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Περὶ τῶν Ἀπροσώπων Ῥημάτων.

Τὰ ἀπρόσωπα (*impersonnels*) ἢ κατὰ Γάλλους καὶ μονο-πρόσωπα ῥήματα (*unipersonnels*) ἔχουσιν ὡς παρ' ἡμῶν μόνον τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον· οἷον *Présent, il tonne*, βροντᾷ, *Imparfait, il tonnait*. *Prétérit défini, il tonna*. *Prétérit indéfini, il a tonné*, κτλ.

Πολλάκις δὲ καὶ προσωπικά ῥήματα λαμβάνονται ὡς ἀπρόσωπα, οἷον, *il arrive*. Περὶ δὲ τῆς συντάξεως τῶν τοιούτων ῥημάτων λέγομεν τὰ δέοντα ἐν τῷ Συντακτικῷ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν Ῥημάτων εἰς τὰς ἐρωτήσεις.

Τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἡ φύσις ἀπαιτεῖ νὰ τίθεται εἰς τὸν λόγον πρῶτον τὸ ὑποκείμενον, ἀντωνυμία ἢ ὄνομα, ἔπειτα τὸ ῥῆμα, ἔπειτα τὸ κατηγορούμενον ἢ ἀντικείμενον. Ἀλλ' ὅταν ἡ πρότασις ᾖ ἐρωτηματικὴ, καὶ εἰς ὀλίγας ἄλλας περιπτώσεις ὀριζομένης ἐν τῷ συντακτικῷ, τὸ ὑποκείμενον ἔπεται τῷ ῥήματι· ἂν δὲ τὸ ὑποκείμενον ᾖ ἀντωνυμία, τοῦτο ἐπιφέρει καὶ ἄλλας τινὰς μεταβολὰς εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ῥημάτων, ὡς φαίνεται εἰς τὸν ἐξῆς τύπον.

INDICATIF.

Présent.

aimé-je ?
aimes-tu ?
aime-t-il ?
aimons-nous ?
aimez-vous ?
aiment-ils ?

ai-je aimé ?
as-tu aimé ?
a-t-il aimé ?
avons-nous aimé ?
avez-vous aimé ?
ont-ils aimé ?

Imparfait.

aimais-je ?
aimais-tu ?
aimait-il ?
aimions-nous ?
aimiez-vous ?
aimaient-ils ?

Prétérit antérieur.
eus-je aimé ?
eus-tu aimé ?
eut-il aimé ?
eûmes-nous aimé ?
eûtes-vous aimé ?
eurent-ils aimé ?

Prétérit défini.

aimai-je ?
aimas-tu ?
aima-t-il ?
aimâmes-nous ?
aimâtes-vous ?
aimèrent-ils ?

Plus-que-parfait.

avais-je aimé ?
avais-tu aimé ?
avait-il aimé ?
avions-nous aimé ?
aviez-vous aimé ?
avaient-ils aimé ?

Futur.

aimerai-je ?

aimeras-tu ?

aimera-t-il ?

aimerons-nous ?

aimerez-vous ?

aimeront-ils ?

Futur passé.

aurai-je aimé ?

auras-tu aimé ?

aura-t-il aimé ?

aurons-nous aimé ?

aurez-vous aimé ?

auront-ils aimé ?

CONDITIONNEL.

Présent.

aimerais-je ?

aimerais-tu ?

aimerait-il ?

aimerions-nous ?

aimeriez-vous ?

aimeraient-ils ?

Prétérit.

aurais-je aimé ?

aurais-tu aimé ?

aurait-il aimé ?

aurions-nous aimé ?

auriez-vous aimé ?

auraient-ils aimé ?

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

eussé-je aimé ?

eusses-tu aimé ?

eût-il aimé ?

eussions-nous aimé ?

eussiez-vous aimé ?

eussent-ils aimé ?

Ἐνθα παρατηροῦμεν ὅτι τὸ ληκτικὸν εἰς ἄφωνον τρέπεται εἰς ἑ κλειστὸν ἐπομένης τῆς ἀντωνυμίας je' aimé-je ? 6'. ὅτι μεταξὺ τῶν εἰς φωνῆν ληγόντων προσώπων καὶ τῆς ἀντωνυμίας il, elle ἢ on, παρεντίθεται τὸ στοιχεῖον t ἀναμέσον δύο γραμμῶν, χάριν εὐφωνίας· aima-t-il? aimera-t-elle? 7'. ὅτι εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους ἡ ἀντωνυμία τίθεται μεταξὺ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς μετοχῆς· ai-je aimé? as-tu aimé? κ.τ.λ.

ΣΗΜ. Ὃταν τὸ πρῶτον ἐνικὸν πρόσωπον ᾖ μονοσύλλαβον, μεταχειρίζονται τὴν ἐξῆς περίφρασιν est-ce que je prends? est-ce que je mens? ἀντὶ τοῦ prends-je? mens-je? ὅπερ ἔχει εἶσθαι ἄχαρι καὶ κακόφωνον. Ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς ῥήματα, ἅτινα καίτοι μονοσύλλαβα δύνανται νὰ ἔχωσι κατόπιν τὴν ἀντωνυμίαν· fais-je? dis-je? dois-je? ai-je? vois-je? vais-je? ὅσον, que dis-je? τί λέγω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Περὶ παραγωγῆς τῶν Χρόνων τῶν Ρημάτων.

Πρωτότυποι χρόνοι (temps primitifs) εἶναι ὁ Ἐνεστὼς τῆς Ἀπαρεμφάτου, ἡ ἐνεργητικὴ Μετοχή, ἡ παθητικὴ Μετοχή, ὁ Ἐνεστὼς καὶ Ἀόριστος (prétérit défini) τῆς Ὀριστικῆς. Ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ (temps dérivés) παράγονται ἐκ τῶν πέντε τούτων ὡς ἐφεξῆς.

Ὁ πληθυντικὸς τοῦ Ἐνεστῶτος τῆς Ὀριστικῆς γίνεται ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς Μετοχῆς τροπῇ τῆς καταλήξεως *ant* εἰς *ons*· *aimant, nous aimons· finissant, nous finissons.* κ.τ.λ.

Ὁ Παρατατικὸς τῆς Ὀριστικῆς γίνεται ὁμοίως ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς Μετοχῆς τροπῇ τοῦ *ant* εἰς *ais*· *aimant, j' aimais· finissant, je finissais· recevant, je recevais· rendant, je rendais.*

Ὁ Μέλλων τῆς Ὀριστικῆς ἐκ τῆς Ἀπαρεμφάτου, εἰς μὲν τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συζυγίαν προσθέσει τῆς καταλήξεως *ai, aimer, j' aimerai· finir, je finirai·* εἰς δὲ τὴν τρίτην τροπῇ τῆς καταλήξεως *oir* εἰς *rai, recevoir, je recevrai·* εἰς δὲ τὴν τετάρτην μεταβολῇ τοῦ ληκτικοῦ *e* εἰς τὴν δίφθογγον *ai, rendre, je rendrai.*

Ἐκ τοῦ Μέλλοντος παράγεται ἀμέσως ὁ Ἐνεστὼς τῆς Ὑποθετικῆς προσθέσει τοῦ *s, j' aimerai, j' aimerais·* ἔχει δὲ ὁ χρόνος οὗτος τὰς αὐτὰς μὲ τὸν παρατατικὸν καταλήξεις, *ais, ais, ait, ions, iez, aient.*

Ἡ Προστακτικὴ ἥτις ἔχει μόνον δεύτερον ἐνικὸν καὶ πρῶτον καὶ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον, γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος τῆς Ὀριστικῆς *j' aime, aime· je finis, finis.* κτλ.

Ὁ Ἐνεστὼς τῆς Ὑποτακτικῆς ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς Μετοχῆς τροπῇ τοῦ *ant* εἰς *e· aimant, que j' aime· finissant, que je finisse· rendant que je rende·* εἰς δὲ τὴν τρίτην συζυγίαν τροπῇ τοῦ *evant* τῆς μετοχῆς εἰς *oive· recevant, que je reçoive· devant, que je doive.*

Τέλος ὁ Παρατατικὸς τῆς Ὑποτακτικῆς παράγεται ἐκ τοῦ Ἀορίστου (Prétérit défini) τῆς Ὀριστικῆς, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας μεταβάλλων τὴν κατάληξιν αἱ εἰς asse· j' aimai, que j' aimasse· ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν τριῶν προσλαμβάνων se, je finis, que je finisse· je reçois, que je reçusse· je rendis, que je rendisse.

Οἱ δὲ σύνθετοι χρόνοι γίνονται, ὡς ἔφημεν ἤδη, ἐκ τῆς παθητικῆς Μετοχῆς καὶ τῶν δύο βοηθητικῶν ρημάτων avoir καὶ être.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Περὶ Ἀνωμάτων Ῥημάτων.

Τῶν μὲν ρημάτων τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἡ ἀνωμαλία συνίσταται τὸ πλέον εἰς τὴν διαφορὰν τοῦ ρηματικοῦ θέματος κατὰ τοὺς διαφόρους χρόνους, τοῦ συζυγικοῦ τύπου μένοντος τοῦ αὐτοῦ εἰς τε τὰ ὁμαλὰ καὶ τὰ ἀνώμαλα. Τῶν δὲ γαλλικῶν ρημάτων ἡ ἀνωμαλία εἶναι μᾶλλον τυπική· ἡ ρίζα ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαίρέσεων μένει ἡ αὐτὴ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ἀλλὰ τοσαύτη εἶναι ἡ τῶν καταλήξεων ἰδιοτροπία, ὥστε ἕκαστον σχεδὸν ῥῆμα ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ ἰδίαν συζυγίαν.

Εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς πίνακας ἐκθέτομεν κατάλογον τῶν ἀνωμάτων ρημάτων, τάττοντες εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν σελίδα τοὺς πρωτοτύπους χρόνους, εἰς δὲ τὴν ἀπέναντι σημειοῦντες κατ' ἀντιστοιχίαν ἐκείνους τῶν παραγώγων, ὅσοι δὲν φυλάττουσι τοὺς περὶ παραγωγῆς τῶν χρόνων ἐκτεθέντας ἤδη κανόνας.

ΣΗΜ. Ἀχρηστού πρωτοτύπου χρόνου ἄχρηστοι ὡσεπιτοπλεῖστον εἶναι καὶ οἱ παράγωγοι.

ΣΥΖΥΓΙΑ			
Ἐνεστώς τῆς Ἀπαρεμφάτου.	Μετοχή Ἐνεργητική.	Μετοχή Παθητική.	Ἐνεστώς τῆς Ὀριστικής.
Aller	allant	allé	je vais
Envoyer	envoyant	envoyé	j'envoie
ΣΥΖΥΓΙΑ			
Acquérir	acquérant	acquis	j'acquièrs
Bouillir	bouillant	bouilli	je bous
Courir	courant	couru	je cours
Couvrir	couvrant	couvert	je couvre
Cueillir	cueillant	cueilli	je cueille
Dormir	dormant	dormi	je dors
Faillir	faillant	failli	je faux
Fuir	fuyant	fui	je fuis
Gésir	gisant		il gît
Mentir	mentant	menti	je mens
Mourir	mourant	mort	je meurs
Offrir	offrant	offert	j'offre
Ouvrir	ouvrant	ouvert	j'ouvre
Partir	partant	parti	je pars
Sentir	sentant	senti	je sens
Sortir	sortant	sorti	je sors
Souffrir	souffrant	souffert	je souffre
Tenir	tenant	tenu	je tiens
Tressaillir	tressaillant	tressailli	je tressaille
Venir	venant	venu	je viens
Vêtir	vêtant	vêtu	je vêts

ΠΡΩΤΗ

Αόριστος.

j'allai

Ἐνεστ. Ὀριστ. je vais, tu vas, il va, nous allons, vous allez, ils vont. — Μέλλων j'irai, tu iras, il ira κτλ. — Ὑποβ. j'irais, tu irais, κτλ. — Προσ. va, allons, allez. — Ὑποτακτ. ἐν. que j'aille, que tu ailles, qu'il aille, que nous allions, que vous alliez, qu'ils aillent. βοηθ. ὑπὸ τοῦ εἶναι.

j'envoyai

Μέλλων. j'enverrai, tu enverras, κτλ. — Ὑποβ. j'enverrais, tu enverrais, κτλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ

j'acquis

Ἐνεστ. Ὀριστ. j'acquiers, tu acquiers, il acquiert, nous acquérons, vous acquérez, ils acquièrent. — Μέλλων. j'acquerrai, tu acquerras, κτλ. — Ὑποβ. j'acquerrais, tu acquerrais, κτλ. — Ἐνεστ. Ὑποτακ. que j'acquière, que tu acquières, qu'il acquière, que nous acquérions, que vous acquériez, qu'ils acquièrent. Μέλ. je courrai, tu courras, κτλ. — Ὑποβ. je courrais, tu courrais.

je bouillis

je courus

je couvris

je cueillis

Κατὰ τὸ couvrir κλίνονται καὶ τὰ ῥήματα ouvrir souffrir, offrir.

je dormis

je faillis

je fus

Μέλ. je cueillerais, tu cueilleras. — Ὑποβ. je cueillerais, tu cueillerais κτλ. — ὁμοίως σχηματίζεται τὸ accueillir, καὶ recueillir.

Τὰ ῥήματα dormir, mentir, partir, sentir, sortir, servir, se repentir, ἔχουσι τὸν αὐτὸν τύπον.

je mentis

je mourus

j'offris

j'ouvris

je partis

je sentis

je sortis

je souffris

je tins

je tressaillis

je vins

Εἰν' εὐχρηστον εἰς μόνους τοὺς ἐξῆς χρόνους καὶ πρόσωπα· il git, nous gisons, ils gisent, il gisait, gisant.

Ἐνεστ. je meurs, tu meurs, il meurt, nous mourons, vous mourez, ils meurent. — Μέλ. je mourrai, tu mourras. — Ὑποβ. je mourrais, tu mourrais κτλ. — Ὑποτακτ. Ἐνεστ. que je meure, que tu meures, qu'il meure, que nous mourions, que vous mouriez, qu'ils meurent. βοηθ. ὑπὸ τοῦ εἶναι.

Τὸ partir καὶ sortir βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ εἶναι.

Ἐν. ὅρ. je tiens, tu tiens, il tient, nous tenons, vous tenez, ils tiennent. — Μέλ. je tiendrai, tu tiendras κτλ. — Ὑποτακ. que je tiennne, que tu tiennes, qu'il tiennne, que nous tenions, que vous teniez, qu'ils tiennent. — Οὕτω σχηματίζεται καὶ τὸ ῥήμα venir μετὰ τὴν διαφορὰν εἶναι βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ εἶναι.

je vêtis

ΣΥΖΥΓΙΑ

Ἐνεστώς τῆς Ἀπαρεμφάτου.	Μετοχή Ἑνεργητική.	Μετοχή Παθητική.	Ἐνεστώς τῆς Ὀριστικής.
Choir			
Déchoir		déchu	je déchois
Échoir	échéant	échu	j'échois
Falloir		fallu	il faut
Mouvoir	mouvant	mu	je meus
Pleuvoir	pleuvant	plu	il pleut
Pourvoir	pourvoyant	pourvu	je pourvois
Pouvoir	pouvant	pu	je peux ἢ je puis
Prévaloir	prévalant	prévalu	je prévaux
S'asseoir	s'asseyant	assis	je m'assieds
Savoir	sachant	su	je sais
Valoir	valant	valu	je vauX
Voir	voyant	vu	je vois
Vouloir	voulant	voulu	je veux

ΤΡΙΤΗ.

Λόριστος.

je déchus

j'échus

il fallut

je mus

il plut

je pourvus

je pus

je prévalus

je m'assis

je sus

je valus

je vis

je voulus

Εἶν' εὐχρηστον μόνον τὸ ἀπαρέμφατον· ἐνίοτε καὶ ἡ παθητ. Μετοχὴ chu.

Ἐνεστ. Ὀριστ. je déchois, tu déchois, il déchoit, nous déchoyons, vous déchoyez, ils déchoient.—Μέλ. je décherrai, tu décherras κτλ.

Τοῦ ἐνεστώτος εἶν' εὐχρηστον μόνον τὸ τρίτον ἐνικὸν προσώπων, ὅπερ προφέρεται καὶ γράφεται δὲ ὑπὸ τινῶν il échet.

Μέλλων. il faudra.—Ἰποτακτ. qu'il faille.

Ἐν. Ὀριστ. je mens, tu meus, il ment· nous mouvous, vous mouvez, ils meurent.—Ἰποτακτ. que je meuve, que tu meuves, qu'il meuve, que nous mouvions, que vous mouviez, qu'ils meurent.

Ἐν. Ὀριστ. je peux, ἢ je puis, tu peux, il peut, nous pouvons, vous pouvez, ils peuvent.—Μέλλων. je pourrai, tu pourras, κτλ.—Ἰποτακτ. que je puisse, que tu puisses, κτλ.

Τὸ πρέvaloir κλίνεται καθ' ὅλα τὰλλα ὡς τὸ ἀπλοῦν valoir πλὴν τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς, que je prévale, que tu prévaies, qu'il prévale, que nous prévalions, que vous prévaliez, qu'ils prévalent.

Ἐν. Ὀριστ. je m'assieds, tu t'assieds, il s'assied, nous nous asseyons, vous vous asseyez, ils s'asseient.—Μέλλων. je m'assièrai, tu t'assièreras κτλ. καὶ je m'asseierai, tu t'asseieras κτλ.

Ἐν. Ὀριστ. je sais, tu sais, il sait, nous savons, vous savez, ils savent.—Παρτ. je savais, tu savais κτλ.—Μέλλων. je saurai, tu sauras κτλ.—Προστακτ. sache, sachez, sachez. Ἰποτακτ. que je sache.

Ἐνεστ. Ὀριστ. je vau, tu vau, il vaut, nous valons, vous valez, ils valent.—Μέλλ. je vaudrai, tu vaudras, κτλ.—Ἰποτακτ. que je vaille, que tu vailles, qu'il vaille, que nous valions, que vous valiez, qu'ils valient.

Μέλλων. je verrai, tu verras, κτλ.

Ἐνεστ. Ὀριστ. je veux, tu veux, il veut, nous voulons, vous voulez, ils veulent.—Μέλλων. je voudrai, tu voudras, κτλ.—Προστακτικὴν δὲν ἔχει· μολοντί εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν μεταχειρίζονται συχνὰ τὸ veuillez ἐπὶ φιλόφρονος προτροπῆς ἢ αἰτήσεως.—Ἰποτακτ. que je veuille, que tu veuilles, qu'il veuille, que nous voulions, que vous vouliez, qu'ils veuillent.

ΣΥΖΥΓΙΑ

Ἐνεστῶς τῆς Ἀπαρεμφάτου.	Μετοχή Ἑνεργητική.	Μετοχή Παθητική.	Ἐνεστῶς τῆς Ὄριστικῆς.
Absoudre	absolvant	absous (θηλ. absoute)	j'absous
Battre	battant	battu	je bats
Boire	buvant	bu	je bois
Braire			il brait
Bruire	bruyant		
Circoncire	circoncisant	circoncis	je circoncis
Clore		clos	je clos
Conclure	concluant	conclu	je conclus
Confire	confisant	confit	je confis
Connaitre	connaissant	connu	je connais
Coudre	cousant	cousu	je couds
Craindre	craignant	craint	je crains
Croire	croyant	cru	je crois
Croitre	croissant	crû	je crois
Dire	disant	dit	je dis
Éclore		éclos	il éclot
Écrire	écrivant	écrit	j'écris
Faire	faisant	fait	je fais
Instruire	instruisant	instruit	j'instruis
Lire	lisant	lu	je lis
Luire	luisant	lui	je luis
Maudire	maudissant	maudit	je maudis
Mettre	mettant	mis	je mets
Moudre	moulant	moulu	je mouds
Naitre	naissant	né	je nais
Nuire	nuisant	nui	je nuis
Plaire	plaisant	plu	je plais
Prendre	prenant	pris	je prends
Résoudre	résolvant	résous xx) résolu	je résous

TETAPTH.

Ἀόριστος

je battis
je bus

Ἐνιστ. Ὀριστ. je bois, tu bois, il boit, nous buvons, vous buvez, ils boivent. — Ὑποτακτ. que je boive, que tu boives, qu'il boive, que nous buvions, que vous buviez, qu'ils boivent.

je circoncis

Τὸ ῥῆμα clore εἰν' εὐχρηστον ἐπὶ τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, je clos, tu clos, il elôt, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος je clorai τῆς ὑποθετικῆς je clorais, τῆς παθητ. Μετοχῆς clos, close, καὶ τῶν συνθέτων χρόνων.

je conclus

je confis

je connus

je cousis

je craignis

je crus

je crûs

je dis

Κατὰ τὸ connaître σχηματίζονται καὶ τὸ paraître καὶ τὸ paître.

Κατὰ τὸν τύπον τοῦ craindre κλίνονται ὅλα τὰ εἰς aindre, eindre, καὶ oindre ἢ ἀπλούστερον ὅλα τὰ εἰς indre λήγοντα ῥήματα, εἰον, peindre, feindre, atteindre, teindre, joindre, oindre κτλ.

Ἐν. Ὀριστ. je dis, tu dis, il dit, nous disons, vous dites, ils disent. τὸ δὲ contredire, prédire καὶ τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ dire σύνθετα ποιῶσι vous contredisez, vous prédisez, ὅχι vous contredites, vous prédites, πλὴν τοῦ redire, vous redites.

j'écrivis

Τὸ éclore εἰν' εὐχρηστον εἰς τὸ ἀπαρέμφατον, τὴν μετοχὴν écloso, éclose, εἰς τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ Ἐνιστ. τῆς Ὀριστ. il éclôt, ils éclosent. εἰς τὰ τοῦ Μέλλοντος il éclora, il éclosent, τῆς ὑποθετικῆς il éclorait, ils écloraient, καὶ τῆς ὑποθετικῆς qu'il éclose, qu'ils éclosent. ἔτι δὲ εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους μετὰ τοῦ ἔρε

je fis

j'instruisis

je lus

Ἐν. Ὀριστ. je fais, tu fais, il fait, nous faisons, vous faites, ils font. — Μέλλον je ferai, tu feras κτλ. — Ὑποτακτ. que je fasse, que tu fasses κτλ.

Κατὰ τὸν τύπον τοῦ instruire κλίνονται ὅλα τὰ εἰς uire ῥήματα εἰον, conduire, réduire, produire κτλ.

Ἡ Παθητικὴ Μετοχὴ lui δὲν λήγει εἰς τὸ ὡς τῶν λοιπῶν εἰς uire ληγόντων ῥημάτων;

je maudis

je mis

je moulus

je naquis

je nuisis

je plus

Τὸ naître βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ être.

Ἡ Παθητικὴ Μετοχὴ lui δὲν λήγει εἰς τὸ ὡς τῶν εἰς uire ῥημάτων.

je pris

je résolus

Ἐνιστ. Ὀριστ. je prends, tu prends, il prend, nous prenons, vous prenez, ils prennent. — Πατακτ. que je prenne, que tu prennes, qu'il prene, que nous prenions, que vous preniez, qu'ils prangent.

Ἑνεστώς τῆς Ἀπαρεμφάτου.	Μετοχή Ἑνεργητική.	Μετοχή Παθητική.	Ἑνεστώς τῆς ὀριστικής.	Ἀόριστος.
Rire	riant	ri	je ris	je ris
Suffire	suffisant	suffi	je suffis	je suffis
Suivre	suivant	suivi	je suis	je suivis
Taire	taisant	tu	je tais	je tus
Traire	trayant	trait	je trais	
Vaincre	vainquant	vaincu	je vaines	je vainquis
Vivre	vivant	vécu	je vis	je vécus

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΩΟΝ.

*Κανόνες αναγόμενοι εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν διαφόρων
ρήμάτων ὁμαλῶν τε καὶ ἀνωμάλων.*

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων τύπων τῶν τε ὁμαλῶν καὶ
τῶν ἀνωμάλων ρημάτων ἐξάγονται οἱ ἐξῆς κανόνες περὶ τοῦ
σχηματισμοῦ καὶ τῆς ὀρθῆς αὐτῶν γραφῆς.

Τοῦ πρώτου ἐνικοῦ προσώπου λήγοντος εἰς *e*, τὸ δεύτερον
προσλαμβάνει *s*, τὸ δὲ τρίτον μένει ὅμοιον τῷ πρώτῳ, *j'ai-*
me, tu aimes, il aime. Ἐξαίρουνται τοῦ κανόνος τούτου *ά.*
ε παρατακτικὸς τῆς ὑποτακτικῆς, οὗ τινος τὸ ἐνικὸν τρίτον
πρόσωπον λήγει εἰς *t*: *que j'aimasse, que tu aimasses,*
qu'il aimât: *que je finisse, que tu finisses, qu'il finit,*
ἐνθα παρατηροῦμεν ὅτι τὸ πρὸ τοῦ *t* φωνῆεν περισπᾶται
πάντα· *έ.* ὁ ἀποτελῶν τὸν *έ'* ἀόριστον τῆς ὑποθετικῆς χρό-
νος τῶν *avoir* καὶ *être*: *j'eusse aimé, tu eusses aimé, il*
eût aimé. Je fusse tombé, tu fusses tombé, il fût tombé.
γ. ὁ ἐνεστώς τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ αὐτοῦ *avoir*: *que j'aie,*
que tu aies, qu'il ait.

Τοῦ πρώτου ἐνικοῦ προσώπου λήγοντος εἰς *s* ἢ *x*, τὸ δεύ-
τερον μέν. ὅμοιον τῷ πρώτῳ, τὸ δὲ τρίτον μεταβάλλει τὸ
s ἢ *x* εἰς *i*: *Je finis, tu finis, il finit*: *je veux, tu veux,*
il veut. Πλὴν τοῦ ρήματος *battre*, *je bats, tu bats, il bat*:
τοῦ *vaincre*, *je vaines, tu vaines, il vaine*: καὶ τῶν εἰς

dre ληγόντων ρημάτων τῆς τετάρτης συζυγίας, je rends, tu rends il rend· ἐν οἷς ἅπασιν τὸ t τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου παντάπασιν ἀποβάλλεται.

Τὰ δὲ εἰς aindre, eindre, oindre καὶ oudre ῥήματα τῆς τετάρτης συζυγίας, ὧν τὸν ἰδιάζοντα σχηματισμὸν εἶδομεν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀνωμάλων ρημάτων, ἀποβάλλουσιν ἀπεναντίας ἐν τῷ ἐνεστώτι τῆς ὀριστικῆς τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον d, τὴν δὲ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου κατάληξιν s μεταβάλλουσιν ἐν τῷ τρίτῳ εἰς t· οἷον, je crains, tu crains, il craint· j' absous, tu absous, il absout.

Τὸ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς ἐπὶ πασῶν τῶν συζυγιῶν λῆγον εἰς ez, μόνον ἐπὶ τριῶν ῥημάτων τοῦ être, faire, dire λαμβάνει es κατ' ἐξαίρεσιν· vous êtes, vous faites, vous dites. Ὡσαύτως τὸ τρίτον πληθυντικὸν λῆγον κοινῶς εἰς ent, ἐπὶ τεσσάρων μόνον ῥημάτων ἀπαντᾷται λῆγον εἰς ont· εἶναι δὲ ταῦτα τὸ avoir, τὸ être, τὸ aller καὶ τὸ faire· ils ont, ils sont, ils vont, ils font.

Τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ prétérit défini τῆς ὀριστικῆς δέχονται ἀείποτε περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης nous aimâmes, vous aimâtes· nous finîmes, vous finîtes· nous reçûmes, vous reçûtes· nous rendîmes, vous rendîtes.

Τὰ ῥήματα τῆς δ' συζυγίας ὅσα περισπῶνται ἐν τῇ ἀπαρ-εμφάτῳ, οἷα τὸ connaître, paraître, paître, croître, ἀποβάλλουσιν ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι τὴν περισπωμένην, πλὴν τῶν χρόνων ἔνθα ἔπεται μετὰ τὴν δίφθογγον τὸ σύμφωνον t· ὥς ἐν τῷ τρίτῳ ἐνικῷ προσώπῳ τῆς ὀριστικῆς, je connais, tu connais, il connaît· ἐν τῷ μέλλοντι, je connaîtrai, tu connaîtras, καὶ ἐν τῇ ὑποθετικῇ, je connaîtrais, tu connaîtrais. κ.τ.λ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Περὶ τῆς χρήσεως τῶν δύο βοηθητικῶν ῥημάτων

Avoir καὶ Être.

Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ῥημάτων εἶδομεν ὅτι τὰ μὲν ἐνεργητικὰ ῥήματα καὶ τὰ πλεῖστα τῶν οὐδετέρων βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ avoir, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν οὐδετέρων, τὰ παθητικὰ καὶ τὰ μέσα βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ être. Εἶναι δὲ καὶ τινὰ σχηματίζοντα τοὺς συνθέτους χρόνους ὅτε μὲν διὰ τοῦ ἐνός, ὅτε δὲ διὰ τοῦ ἐτέρου τῶν δύο βοηθητικῶν.

Τὰ μὲν οὐδέτερα aller, arriver, choir, décéder, éclore, mourir, naître, tomber, venir, καὶ τὰ ἐξῆς σύνθετα αὐτοῦ, devenir, intervenir, parvenir, revenir, βοηθοῦνται πάντοτε ὑπὸ τοῦ être.

ΣΗΜ. Τὸ prévenir (προλαμβάνω) contrevenir (παραβαίνω) καὶ subvenir (ἐπαρκῶ) βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ avoir. Τὸ δὲ convenir ὅταν σημαίνῃ τὸ συμφωνῶ βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ être, ὅταν δὲ τὸ ἀρμόζω, ὑπὸ τοῦ avoir. Nous sommes convenus d'acheter ce qui ne nous avait pas convenu d'abord.

Τὰ ἐξῆς δὲ οὐδέτερα accourir, accoucher, cesser, croître, décroître, dégénérer, demeurer, disparaître, échoir, échouer, embellir, empirer, grandir, monter, partir, passer, périr, rajeunir, rester, vieillir κτλ. ὅτε μὲν βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ être, ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ avoir.

Ὁ διορισμὸς τῶν δύο τούτων περιστάσεων εἶναι δυσχερὲς ὁπωσοῦν. Κατὰ τοὺς Γάλλους γραμματικούς τὰ ῥήματα ταῦτα δέχονται τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο τῶν βοηθητικῶν κατὰ τὴν διάφορον ἔποψιν, καθ' ἣν θεωρήσῃ τις αὐτά. Ἄν μὲν ἀποβλέψῃ μᾶλλον εἰς τὴν πράξιν καὶ ἐνέργειαν ἣν τὸ ῥῆμα ἐκφράζει, πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ avoir· ἂν δ' ἀποβλέψῃ οὐχὶ εἰς τὴν πράξιν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ἀλλ' εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ὑποκειμένου τὴν ἐκ τῆς πράξεως προερχομένην ἢ ἐπακολουθοῦσαν αὐτὴν, πρέπει νὰ προτιμήσῃ τὸ être. Σαφέστερον δὲ εἰπεῖν καὶ πρὸς τὰς ἐννοίας τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματικῆς συμφωνότερον, τὸ

μὲν avoir δίδει εἰς τὰ ῥήματα ταῦτα σημασίαν μᾶλλον καὶ δύναμιν ἀορίστου, τὸ δὲ être παρακειμένου, χρόνου ὅστις παρεμφαίνει τὰς ἐνεργείας σχετικῶς πρὸς τὸν παρόντα χρόνον, καὶ ὡς τετελεσμένους ἤδη. Οἷον, λαλῶν τις περὶ ἀνδρῶν ἀπολεσθέντων ἐν μάχῃ ἢ ναυαγίῳ, λέγει ils ont péri dans un combat, ils ont péri dans les flots. Ὅταν δὲ προσδιορισμὸς δὲν ὑπάρχῃ ἀνάγων τὸν νοῦν εἰς τὸ παρεληλυθός, εἰς τὸν καιρὸν καθ' ὃν συνέβη τὸ ῥηματικὸν σημαίνονμενον, ἀλλὰ θεωρῇ αὐτὸ ὡς τετελεσμένον κατὰ τὴν παρούσαν ἤδη στιγμὴν τοῦ χρόνου, ὅταν δηλαδὴ πρόκειται νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἑλληνικοῦ παρακειμένου, ἀπολώλασιν οἱ ἄνδρες, θέλει εἰπεῖ διὰ τοῦ être ils sont péris.

Cette femme est accouchée, σημαίνει ὅτι ἡ γυνὴ ἔτεκεν ἤδη καθ' ὃν χρόνον λαλῶ, ὕπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἑλληνικὸν παρακειμένον· ἀλλ' ἂν προσδιορίσω τὸν χρόνον, ὅτι χθὲς ἐγέννησε, ἢ τὸν τρόπον, ὅτι εὐψύχως ἐγέννησε, πρέπει νὰ εἰπῶ διὰ τοῦ avoir cette femme a accouché hier (1), elle a accouché avec courage.

Ἄς λάβωμεν ἕτερον ῥῆμα τὸ demeurer· διαμένω ἢ διατρίβω. Ἄν ὁ λόγος ᾖναι περὶ ἀνθρώπου ὅστις διέτριψε μὲν ποτε ἐν τινι πόλει ἢ χώρᾳ, ἀπῆλθε δ' ἔπειτα ἐξ αὐτῆς, τὸ demeurer ἐκφέρεται μετὰ τοῦ avoir il a demeuré six mois à Madrid· il a demeuré long-temps à Lyon. Ἄν δ' ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνθρωπος διέμενεν, ἢ διαμένει εἰσέτι εἰς τὴν χώραν τὸ demeurer ἐκφέρεται μετὰ τοῦ être, mon frère est demeuré en France pour y faire ses études.

Ὁ αὐτὸς κανὼν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ ῥήματα partir, rester· il a resté deux jours à Lyon· ἤτοι διατρίψας ἡμέρας δύο ἀπῆλθεν ἔπειτα· je l'attendais à Paris, mais il est

(1) Διὰ νὰ μὴ φαίνηται ἀντίφασις πρὸς τὰ ἐν τῷ περὶ σημασίας χρόνων λεγθέντα, σημειώσαι ὅτι τὸν prétérit indéfini ὅστις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἑλληνικὸν παρακειμένον μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ prétérit défini, ἥτοι τοῦ ἑλληνικοῦ ἀορίστου, ὅχι δὲ καὶ τὸ ἀνάπαλιν.

resté à Lyon· ἤτοι ἔμεινε καὶ μένει εἰσέτι· il a parti il y a près d'une demi-heure· καὶ ἄνευ προσδιορισμοῦ χρόνου ἀνάγοντος τὸν νοῦν εἰς τὸ παρελθυθός, il est parti.

Ὡσαύτως τὰ ῥήματα grandir, (μεγαλόνω οὐδ.) embellir, (εὐμορφαίνω) rajeunir, (ἀνανεοῦμαι) vieillir, (γηράσκω) changer, (μεταβάλλομαι) déchoir, (ἐκπίπτω) βοηθοῦνται κατὰ Μαρμοντέλην ὑπὸ τοῦ avoir ὅταν παριστῶσιν ἐνέργειαν βαθμῆδόν τελουμένην, ὑπὸ δὲ τοῦ être, ὅταν τετελεσμένην ᾗδη. Οἶον, cet enfant a bien grandi en peu de temps—il a bien embelli pendant ce voyage·—depuis ce moment il a déchu de jour en jour·—il a vieilli en peu de temps· Καὶ πάλιν vous êtes bien grandi·—je sens que je suis bien vieilli·—il est bien déchu de son autorité.

ΣΗΜ. Τινὰ τῶν προσημειωθέντων ῥημάτων οἷα τὸ changer, passer κ.λ.π. ἀμφιβάλλονται καὶ ὡς μεταβατικά· τότε δὲ ἐννοεῖται οἰκοθεν ὅτι βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ avoir· ὡς il a passé la rivière.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ.

Περὶ Προθέσεως.

Αἱ προθέσεις διαιροῦνται εἰς σημαντικὰς τόπου, χρόνου, κτλ. εἶναι δὲ αἱ ἐξῆς,

Dans. Σημαίνουσα τὸ ἔνδον· il est dans la chambre ἐν τῷ δωματίῳ.

En. Τὴν ἐν τόπῳ στάσιν· il est en Italie· ἐν Ἰταλίᾳ· καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ ἡθικῶν ἀντικειμένων, il est en sûreté, ἐν ἀσφαλεῖ κεῖται· ἄλλοτε δὲ ὁμοιότητα ἢ τὸ πρέπον· il agit en roi, πράττει κατὰ βασιλέα, ὡς βασιλεύς.

A. Τὴν ἐν τόπῳ στάσιν ἢ τὴν εἰς τόπον κίνησιν· il est à Rome·—tout chemin mène à Rome (παροιμ.)

De. Τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν, il vient d'Athènes, ἐξ Ἀθηνῶν· τὸ ὄργανον· il l'a percé de son épée·

- διὰ τοῦ ξίφους· τὸ ποιητικὸν αἶτιον, aimé de tout le monde, παρὰ πάντων ἀγαπώμενος.
- Avec. Τὸ ὁμοῦ· les soldats avec les officiers, μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν.
- Sans. Ἄνευ, χωρὶς· les soldats sans les officiers.
- Contre. Τὸ ἐναντίον· les soldats contre leurs officiers· κατὰ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῶν.
- Hors. Τὸ ἐκτός· cette maison est hors de la ville· ἔξω τῆς πόλεως. Ἐξαίρεσιν· tout est perdu hors l'honneur· τὰ πάντα ἀπώλοντο πλὴν τῆς τιμῆς.
- Sur. Τὸ ἐπάνω· il est sur la mer· ἐπὶ τῆς θαλάσσης.
- Sous. Τὸ ὑποκάτω· sous le ciel· ὑπὸ τὸν οὐρανόν.
- Devant. Τὸ ἔμπροσθεν· il marchait devant le roi· πρὸ τοῦ βασιλέως.
- Après. Τὸ κατόπιν· il marchait après le roi· μετὰ τὸν βασιλέα.
- Chez. Τὸ πλησίον· il est chez le roi· παρὰ τῷ βασιλεῦ· il est chez lui· ἐν τῷ οἴκῳ.
- Avant. Τὸ πρότερον· avant la guerre· πρὸ τοῦ πολέμου.
- Pendant. Χρόνον· pendant la guerre· ἐπὶ τοῦ ἢ ἐν καιρῷ τοῦ πολέμου.
- Depuis. Ἀρχὴν χρόνου· depuis le déluge· ἀπὸ τοῦ κατακλισμοῦ.
- Pour. Τελικὴν αἰτίαν· pour la gloire· ἕνεκα τῆς δόξης.
- Selon. Συμφωνίαν· Selon la loi· κατὰ τὸν νόμον.
- Entre. Ἀναμέσον (ἐπὶ δύο ἀντικειμένων)· entre ses bras.
- Parmi. Μεταξὺ (ἐπὶ πολλῶν)· parmi les morts· μεταξὺ τῶν νεκρῶν.
- Malgré. Ἐναντίωσιν· malgré moi, ἀκουσίως μου, παρὰ τὴν θέλησίν μου.
- Par. Τὸ μέσον· par terre et par eau· διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης· ἔτι τὸ ποιητικὸν αἶτιον· la Henriade par Voltaire· ὑπὸ Βολταίρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ Ἐπιρρήματος.

Τὰ εἶδη τῶν ἐπιρρήματων εἶναι ἕξ κατὰ τοὺς Γάλλους Γραμματικούς.

α. Χρόνου· de temps· οἶον· aujourd'hui σήμερον· demain, αὔριον· hier, χθές· alors, τότε· auparavant, πρότερον· aussitôt, πάραυτα· autrefois, ἄλλοτε· bientôt, εὐθύς· déjà, ἤδη· désormais, τοῦ λοιποῦ· dorénavant, τοῦντεῦθεν· ensuite, ἔπειτα· jadis· πάλαι· jamais, οὐδέποτε· à jamais· διὰ παντός· maintenant, τώρα· à présent, ἐν τῷ παρόντι· souvent, συχνάκις· toujours, πάντοτε (κατὰ λέξιν ὁσημέραι)· tard, ὅψε, βραδέως· κτλ.

β. Τόπου· de lieu· Ailleurs, ἀλλαχοῦ· alentour, πέριξ· auprès, πλησίον· dedans, ἔνδον· dehors, ἔξω· dessus, ἄνωθεν· dessous, κάτωθεν· ici, ἐδῶ· là, ἐκεῖ· loin, μακράν· οὐ, ποῦ· ή ὅπου· partout, πανταχοῦ· y, ἐκεῖ· κ.τ.λ.

γ. Τάξεως· d'ordre· premièrement, πρῶτον· secondement, δεύτερον, κ.τ.λ.· alternativement, ἐναλλάξ· tour-à-tour κατὰ περίοδον.

δ. Ποσότητος, de quantité· assez, ἱκανῶς· peu, ὀλίγον· beaucoup, πολύ· fort, σφόδρα· très, λίαν· encore, προσέτι· presque, σχεδόν.

ε. Συγκρίσεως· de comparaison· plus, μᾶλλον· moins, ἥττον· mieux, κάλλιον· pis, χειρόν· comme, ὡς· de même, ὥσπερ κ.τ.λ.

ς. Ποιότητος· de manière ή de qualité· sagement, σοφῶς· justement, δικαίως· heureusement, εὐτυχῶς· bien, καλῶς· mal, κακῶς κτλ.

Τὰ εἰς ment ἐπιρρήματα, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰ εἰς ὡς τροπικὰ τῆς Ἑλληνικῆς, παράγονται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου προσθέσει τῆς καταλήξεως ment, ἂν μὲν τὸ ἐπίθετον λήγῃ εἰς φωνήεν, εἰς τὸ ἀρσενικὸν γένος· οἶον, vrai, ἀληθής· vraiment,

ἀληθῶς· joli, εὐειδής· joliment, εὐειδῶς· gai, φαιδρός· gai-
ment φαιδρῶς· ἂν δὲ τὸ ἀρσενικὸν λήγῃ εἰς σύμφωνον, εἰς
τὸ θηλυκόν· οἶον, heureux, εὐτυχής· heureusement, εὐτυ-
χῶς· pieux, εὐσεβής· pieusement, εὐσεβῶς· grand, μέγας·
grandement, μεγάλως.

Τῶν δὲ εἰς ant ἢ ent ληγόντων ἐπιθέτων τὸ ἐπιρρήμα γί-
νεται ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ τροπῇ τοῦ ant εἰς amment, καὶ τοῦ
ent εἰς emment· οἶον, élégant, γλαφυρός· élégamment·
constant, σταθερός· constamment· évident, ἐναργής, évi-
demment· éloquent, εὐγλωττος, éloquemment. Πλὴν τοῦ
lent, βραδύς· lentement· καὶ τοῦ présent, παρών· présente-
ment· διότι τὰ δύο ταῦτα γίνονται ἐκ τοῦ θηλυκοῦ κατὰ τὸν
ἀνωτέρω κανόνα. Τὸ δὲ gentil χαρίζει κάμνει gentiment.

Τὰ ἀρσενικὰ ταῦτα ἐπίθετα μεταβάλλουσιν ἐν τῷ ἐπιρρή-
ματι τὸ e ἄφωγον εἰς é κλειστόν· aveugle, aveuglément·
commode, commodément· conforme, conformément·
énorme, énormément· καὶ τὰ ἐξῆς θηλυκὰ confuse, con-
fusément· expresse, expressément· importune, importu-
nément· obscure, obscurément· précise, précisément,
καὶ profonde, profondément.

Πολλάκις καὶ ἐπίθετα λαμβάνονται ἐπιρρηματικῶς· οἶον,
chanter juste, voir clair, parler bas, sentir bon, κ.τ.λ.
ἀντὶ τοῦ justement, κτλ.

Ἰπάρχουσι δὲ καὶ πολλαὶ φράσεις ἐπιρρηματικαὶ (locu-
tions adverbiales)· οἶον. au hasard, τυχαίως· de nouveau,
αὐθις· derechef ἐξ ὑπαρχῆς, en général καθόλου, ἐν γένει·
tout-à-coup αἴφνης· tout d'un coup, διὰ μιᾶς· de suite
κατὰ συνέχειαν· tout de suite, εὐθὺς, πάραυτα, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΤΟΝ.

Περὶ Συνδέσμων.

Οἱ εὐχρηστότεροι σύνδεσμοι εἶναι οἱ ἐξῆς· *parce que* διότι· *puisque*, ἐπειδὴ (1)· *or*, ἀλλὰ μὴν, *donec*, ἄρα, λοιπόν· *mais*, ὅμως· *si*, ἐάν· *sinon*, εἰδεμή· *et*, καί· *quoique* καίτοι· *ni*, οὔτε, *tandis que*, ἐνῶ· *à moins que*, πλὴν ἂν· *cependant*, ἐν τούτοις· *peut-être*, ἴσως· *ou*, ἢ· *savoir*, δηλαδή· *c'est-à-dire*, τούτέστι· *par conséquent* ἢ *en conséquence*, ἐπομένως, ἄρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ Ἐπιφωνήματος.

Τὰ σχετλιαστικά, θαυμαστικά, κλπ. ἐπιβρόήματα τῆς ἑλληνικῆς, ἢτοι ὅλας τὰς φωνὰς ἐκείνας ὅσας προῖεται ὁ ἄνθρωπος κυριευθεὶς ὑπὸ σφοδροῦ τινὸς πάθους, οἷον χαρᾶς, ἢ λύπης, ἢ φόβου, ἢ θαυμασμοῦ, ἢ βδελυγμοῦ, κατέταξαν οἱ Λατῖνοι, καὶ κατὰ ζῆλον ἐκείνων οἱ Γάλλοι, εἰς ἰδιαιτέρον μέρος λόγου ὕπερ *interjection* καλοῦσιν· οἱ δὲ ἡμέτεροι μετέφρασαν αὐτὸ Παρένθεσιν ἢ Ἐπένθεσιν ἢ καὶ Ἐπιφώνημα.

Διαιροῦνται δὲ ὡς ἐφεξῆς·

Χαρᾶς (Pour exprimer la joie) *Ha! bon! Εὖγε!*

Λύπης (pour marquer la douleur) *aie! hélas! αἶ! φεῦ!*

Θαυμασμοῦ (pour marquer l'admiration) *oh! ah!*

Ἀποτροπιάσεως (pour marquer l'aversion) *Fi! si donc!*

ἄπχγε! εὐφήμει!

Ἐρωτήσεως (pour interroger) *Hé bien! λοιπόν!*

Κατασιγάσεως (pour imposer silence) *paix! chut! σῖγα!*

σιώπα!

Κλήσεως (pour appeler) *Holà!*

(1) Par ce que, δι' ὅτι· puis que ἐπεὶ δὲ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Karóres óρθογραφίας.

Τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον πολλῶν λέξεων διπλασιάζεται ἐν τῇ παραγωγῇ, προστεθείσης αὐταῖς τῆς λατινικῆς προθέσεως *a* ἢ *ad*, οἷον *pauvre*, *appauvrir*· *tendre*, *attendrir*, *attendrissement*· *courir*, *accourir*, κ.τ.λ.

Ὡσαύτως διπλασιάζεται τὸ τελικὸν σύμφωνον τῶν ὀνομάτων εἰς τὰ ἐξ αὐτῶν παραγόμενα ῥήματα καὶ τὰ τούτων ῥηματικά· οἷον, *son*, *sonner*· *nom*, *nommer*· *souper*, *souperonner*, *souperonneux*· *sujet*, *assujettir*, *assujettissement*· *las*, *lasser*· *gros*, *grossir*. κ.τ.λ.

Πρὸς ὀρθὴν γραφὴν τῶν εἰς *tion*, *ssion*, *xion* ἢ *etion* ληγόντων ὀνομάτων, παρατηρητέον τὴν λατινικὴν αὐτῶν ἑτυμολογίαν, οἷον, τὸ *ambition* γίνεται ἐκ τοῦ *ambitio*, διόπερ γράφεται διὰ τοῦ *t*, τὸ δὲ *mission* ἐκ τοῦ *missum*, *missio*, ὅθεν καὶ φυλάττει τὴν διὰ τοῦ διττοῦ *ss* γραφὴν. Ὁμοίως τὸ *action*, *fraction* παραγόμενα ἐκ τοῦ *actum*, *actio*, *fractum*, *fractio* γράφονται διὰ τοῦ *ct*, τὸ δὲ *réflexion*, ἐκ τοῦ *reflexum*, *reflexio*, διὰ τοῦ *x* κ.τ.λ.

Τὰ ἐκ λατινικῶν εἰς *tas* παραγόμενα ὀνόματα γράφονται διὰ τοῦ *é*, οἷον *veritas*, *vérité*, *libertas*, *liberté*· τὰ δὲ ἐκ λατινικῶν εἰς *ea* τρέπουσι τὴν κατάληξιν ταύτην εἰς *ée*, οἷον *idea* *idée*· εἰς *ée* ὁμοίως λήγουσι τὰ ἐκ ῥήματος γαλλικοῦ παραγόμενα ῥηματικά, οἷον *la pensée* ἐκ τοῦ ῥήματος *penser*, *l'entrée* ἐκ τοῦ *entrer*, *l'arrivée*, ἐκ τοῦ *arriver* κτλ.

Τὸ ἐκ τῆς λατινικῆς προθέσεως *ex* ἐν συνθέσει καὶ κατὰ συγκοπὴν προκύπτον *e* φέρει πάντοτε ὀξεῖαν, οἷον *étendre* ἐκτείνω (ἐκ τοῦ *ex* καὶ *tendre*) *étendue* ἑκτασις· *élever*, αἶρω, (ἐκ τοῦ *ex* καὶ *lever*), *élévation*· *étonner* ἐκπλήττω (ἐκ τοῦ *ex* καὶ *tonner*) *étonnement*· *éloigner* (ἐκ τοῦ *ex* καὶ *loin*) *éloignement*, καὶ οὕτως ἐφεξῆς.

ὡσαύτως ὀξυτονεῖται τὸ e εἰς τὰς ἐκ τοῦ λατινικοῦ παραγομένας λέξεις, τὰς γραφομένας διὰ τοῦ æ, οἷον *Ēnée* (*Aeneas*, *Αἰνείας*). *Ēgine* (*Aegina*, *Αἴγινα*). *César* (*Cæsar*). *préposition* (*præpositio*) κ.τ.λ.

Τὸ στερητικὸν ἢ κακωτικὸν *dés* ἢ *dé*, τὸ ἀναλογοῦν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν *δυσ* ὀξύνεται ἐπίσης, οἷον *déshonorer* (ἀτιμάζω)· *désapprouver* (ἀποδοκιμάζω)· *déshériter*, *déshabiller*, *dépeupler*, *déplier*, *dérasonner* κ.τ.λ.

Ὠσαύτως δὲ καὶ τὸ ἐπίσης κακωτικὸν *mé* τὸ γινόμενον κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ *mal*, οἷον, *médire* (κακολογῶ)· *méconnaître* (παρὰγνωρίζω)· *se méprendre*, *se méfier* κ.τ.λ.

Τὸ δὲ ἐπανάληψιν σημαῖνον μόριον *re* δὲν θέλει τόνον, ὡς *relire*, *recommencer*· ἐκτὸς ἂν τὸ μεθ' οὗ συντίθεται ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν· τότε ὀξύνεται, ὡς *réimprimer*, *réordonner*· τὰ δὲ *réchauffer*, *récrier* γίνονται ἐκ τοῦ *échauffer* καὶ *écrier*, κατὰ συγκοπὴν τοῦ e ἀφώνου *reéchauffer* κ.τ.λ.

Ὅταν ἡ λέξις λήγῃ εἰς e ἄφωνον, τίθεται βαρεῖα εἰς τὸ e τῆς παραληγοῦσης, ὡς *misère*, *prophète*, *fidèle*, *je mène*, *ils prospèrent*. Ἐξαιροῦνται αἱ εἰς *é*γε λήγουσαι λέξεις, διότι αὗται ὀξυτονεύονται, ὡς *piége*, *manége*, *j'assiege*, καὶ τὰ κατ' ἐρώτησιν ῥήματα, *aimé-je?* *donné-je?*

Τίθεται βαρεῖα προσέτι ἐπὶ τῶν προθέσεων *à* καὶ *dès*, τῶν ἐπιρρήμάτων *là* καὶ *où*, ὅπως διακρίνονται ἐκ τῶν ὁμωνύμων λέξεων, τοῦ ῥήματος *a*, τοῦ ἄρθρου *des*, τοῦ ἄρθρου ἢ τῆς ἀντωνυμίας *la*, καὶ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου *ou*.

Ἄλλαι λέξεις δεχόμεναι βαρεῖαν εἶναι αἱ ἐξῆς, *cà*, *deçà*, *en deçà*, *déjà*, *holà*, *voilà*.

Περὶ ἐκθλίψεως φωνηέντων.

Ἐκθλιψιν ἐν τῇ γαλλικῇ γλώσσῃ πάσχει τρία μόνα φωνήεντα *a*, *e*, *i*, καὶ ταῦτα δὲ ἐν ῥήταις περιστάσεσι.

Τὸ *a* ἐκθλίβεται εἰς τὸ ἄρθρον καὶ τὴν ἀντωνυμίαν *la*

πρὸ φωνήεντος ἢ ἡ ψιλῶ· l'âme, l'histoire, je l'estime= je la estime.

Τὸ ε ἐκθλίβεται 1) εἰς τὰς μονοσυλλάβους λέξεις, je, me, te, se, de, que, ce, le, ne, πρὸ φωνήεντος ἢ ἡ ψιλῶ, j'aime, je m'égare, il l'estime, nous l'instruisons, l'essai, l'homme.

Ἐξαίρεσις. Τὸ ε τοῦ ἄρθρου le δὲν ἐκθλίβεται πρὸ τῶν ἀριθμητικῶν onze, onzième καὶ τοῦ συνδέσμου oui. Le onze de janvier. Le oui et le non.

2) Εἰς τὸ lorsque, puisque, quoique, ἐπομένων τῶν ἀντωνυμιῶν il, elle, on, un, une· lorsqu'il parle, puisqu'elle le veut, quoiqu'on dise.

3) Εἰς τὸ entre καὶ presque λαμβανόμενα ἐν συνθέσει, ὡς ent'acte, entr'aider, presque·ile.

4) Εἰς τὴν ἀόριστον ἀντωνυμίαν quelque, ἐπομένου τοῦ un ἢ autre· quelqu'un, quelqu'autre.

5) Εἰς τὸ θηλυκὸν ἐπίθετον grande ἐν ταῖς ἐξῆς λέξεσι, grand'mère, grand'messe, grand'salle κ.τ.λ.

Τὸ i ἐκθλίβεται εἰς μόνον τὸν ὑποθετικὸν σύνδεσμον si ἐπομένης τῆς ἀντωνυμίας il, ils· s'il vient, s'ils viennent.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΥ.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

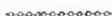
ΤΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Χρήσις τῶν Ἄρθρων.

Τὸ ἄρθρον εἶναι ἀναγκαῖον σχεδὸν ὅπου καὶ παρ' Ἑλλήσιν, ἥτοι εἰς παράστασιν ατόμου ὀρισμένου, ἢ εἰδους ἢ γένους. Ὅταν δ' ἡμεῖς λέγωμεν, ὁ πατήρ ὀφείλει ν' ἀγαπᾷ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, ἐννοοῦντες τὸν καθόλου πατέρα, οἱ Γάλλοι ἀντὶ τοῦ ἄρθρου μεταχειρίζονται τὴν ὀριστον ἀντωνυμίαν *un*, ἐκφράζοντες τὸ τοιοῦτον οὕτως· *un père doit aimer ses enfants*.

Τὸ ἄρθρον προτάσσεται τοῦ ὀνόματος, ἀν δὲ ὑπάρχη ἐπιθέτον, καὶ τοῦ ἐπιθέτου, οἷον *les bons enfants*· πλὴν τοῦ ἐπιθέτου ἢ τῆς ἀντωνυμίας *tout* ἥτις προτάσσεται τοῦ ἐνάρθρου οὐσιαστικοῦ, οἷον *tout le monde, toute la ville*· πᾶς ἢ ὅλος ὁ κόσμος· πᾶσα ἡ πόλις· καὶ τῶν ἐξῆς τιμητικῶν λέξεων *Monsieur, Madame, Monseigneur*· οἷον, *Monsieur le président, Madame la comtesse, Monseigneur l'évêque*.

Ὅταν κατόπιν ἐνάρθρου οὐσιαστικοῦ ἔπηται ἐπίθετον, τὸ ἄρθρον δὲν ἐπαναλαμβάνεται ὡς παρ' Ἑλλήσιν· οἷον *l'homme juste*· ὁ δίκαιος ἀνὴρ ἢ ὁ ἀνὴρ ὁ δίκαιος. Ὡσαύτως καὶ

ἂν ἐπηται μετοχή· οἶον, le fruit défendu, ὁ ἀπηγορευμένος καρπός. Ἐξαιρουνται τὰ σχετικά ὑπερθετικά, l'homme le plus sage.

Ἐξεναντίας δὲ εἶναι ἀναγκαῖα παρὰ Γάλλοις ἢ πρὸ ἐνὸς ἑκάστου τῶν οὐσιαστικῶν ἐπανάληψις τοῦ ἄρθρου, ἐνῶ τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν ἑλληνικὴν δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ ἄφευκτα· οἶον, les capitaines et les soldats, καὶ ἔχι les capitaines et soldats.

Ὅσακις δύο ἢ πλείότερα ἐτίθετα κατηγοροῦνται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν, τὸ ἄρθρον τίθεται ἅπαξ μόνον. Le sage et pieux Fénelon. Ἄν δὲ κατηγορῶνται εἰς διάφορα οὐσιαστικά, τὸ ἄρθρον ἐπαναλαμβάνεται. L'histoire ancienne et la moderne. Le premier et le second étage.

Καὶ εἰς μὲν τὸ Πρῶτον Μέρος ἐλαλήσαμεν περὶ τῶν μεριστικῶν λεγομένων Ἀρθρῶν καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν. Ἐνταῦθα δὲ προσθέτομεν, ὅτι ἂν τὸ ὄνομα τὸ λαμβάνον τὸ μεριστικὸν ἄρθρον du, de la, des, ἔχη πρὸ αὐτοῦ ἐπίθετον, τότε ἀποβάλλεται τὸ ἄρθρον τοῦ πτωτικοῦ, καὶ μένει μόνη ἡ πρόθεσις de, οἶον de bon pain, de bonne viande, ἔχι du bon pain, de la bonne viande. Un discours n'est beau qu'autant qu'il contient de solides raisonnements et de nobles expressions, καὶ ἔχι des solides, des nobles. Ἐκτὸς ἂν τὸ ἐπίθετον συναποτελῇ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ μίαν μόνην ἰδέαν· beaux-esprits, οἱ εὐφυεῖς, petits-maitres, οἱ καλλωπισταί· τότε μένει τὸ ἄρθρον, il voit toujours des beaux-esprits.

Παραλείπεται ὡσαύτως τὸ ἄρθρον τοῦ μεριστικοῦ καὶ ἐπὶ ἀρνήσεως· οἶον, je ne vous ferai pas de reproches· ἐκτὸς ἂν τὸ μεριστικὸν εἰδικεύηται διὰ τινος νέου προσδιορισμοῦ, on ne soulage point des douleurs qu'on méprise, διότι ἔπεται ὁ προσδιορισμὸς, qu'on méprise.

Τὰ κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν, πόλεων καὶ νήσων ἐκφέρονται ἀνάρθρως· τὰ δὲ τῶν χωρῶν, ἐπαρχιῶν, ἡπείρων, ποταμῶν, ὀρέων, κ.τ.λ. ἐνάρθρως.

Τὰ τῆς πρώτης κατηγορίας κύρια ὀνόματα λαμβάνουσι κατ' ἐξαίρεσιν ἄρθρον, σχηματίζουσι δὲ καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, α') ὅταν μεταπίπτωσιν εἰς ἔννοιαν ἀπλῶν προσηγορικῶν κατ' εἶδός τι ἀντονομασίας· οἷον, les Aristides sont rares dans notre siècle, ἤτοι οἱ δίκαιοι, οἱ ὅμοιοι τοῦ Ἀριστείδου. Διαφέρει ὅμως ἡ περίστασις καθ' ἣν μεταχειρίζονται τὸν πληθυντικὸν ἀντὶ ἐνικοῦ κατὰ τὸ λεγόμενον σχῆμα συνεκδοχῆς· διότι τότε μόνον τὸ ἄρθρον σχηματίζεται πληθυντικῶς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ νομα, ὡς les Corneille et les Racine ont illustré la scène française. Οἱ Κορνήλιοι καὶ Ρακίνοι, ἀντὶ ἀπλῶς ὁ Κορνήλιος καὶ ὁ Ρακίνας. β') ὅταν λαμβάνωνται ἐπωνυμικῶς, l'auteur du Télémaque· ἤτοι τοῦ βιβλίου Τηλεμάχου· le naufrage de la Méduse, τοῦ οὗτως ἐπονομαζομένου πλοίου· les souscripteurs du Mercure, τῆς ἐφημερίδος κατλ. γ') ὅταν συνοδεύωνται ὑπὸ ἐπιθέτου, le sage Ulysse, le grand Hercule. δ') Ἐνῖα ἰταλικά κύρια ὀνόματα ποιητῶν καὶ ζωγράφων λαμβάνουσι τὸ ἄρθρον, οἷον le Tasse, le Dante, l'Arioste κ.τ.λ. κατὰ ζῆλον τοῦ ἰταλικοῦ il Tasso, il Dante. Le Tasse ne garde pas aussi exactement que Virgile toutes les bienséances des mœurs, mais il ne s'égare pas comme l'Arioste (Bouhours). Ainsi le Tasse infortuné. . . (Mme. Staël. Corinne).

Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐκφέρεται ἀνάρθρως. Dieu a créé le monde, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ προσδιορισμὸς τις, ὡς ὁ Θεὸς τῶν οἰκτιρμῶν, le Dieu des miséricordes· le bon Dieu κατλ.

Ἐνῷ δὲ τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων δὲν δέχονται ἄρθρον, τὰ τῶν χωρῶν καὶ ἐπικρατειῶν, ὡς εἵπομεν, θέλουσιν αὐτὸ, οἷον, La France est un beau pays· ἐκτὸς τῆς γενικῆς ὅταν τίθεται ὡς προσδιορισμὸς ἄλλης λέξεως, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐπίθετον, οἷον les peuples d'Asie, οἱ Ἀσιανοὶ λαοὶ, les villes d'Europe, αἱ Εὐρωπαϊκαὶ πόλεις.

Καὶ καθόλου δὲ ὅπου οὐσιαστικόν τι λαμβάνεται ὡς προσδιορισμὸς ἄλλου καὶ δύναται παρ' ἡμῖν νὰ μεταβληθῇ εἰς

ἐπίθετον, ἐκεῖ οἱ Γάλλοι δὲν μεταχειρίζονται ἄρθρον· οἶον, *une tendresse de père* ἵσον τῷ φιλοστοργία πατρική· *un caprice de femme* ἰδιοτροπία γυναικεία. Οὕτω καὶ *une montre d'or*, ὠρολόγιον ἐκ χρυσοῦ=χρυσοῦν· *une table de marbre* τράπεζα μαρμάρου=μαρμαρίνη, καὶ πάντα τὰ τὴν ὕλην ἐξ ἧς τι παριστῶντα ὀνόματα.

Διὰ γενικῆς ἀνάρθρου, ἦτοι διὰ μόνον τοῦ *de* ἐκφράζεται καὶ τὸ κατὰ τι, ὅπερ ἡ ἐλληνικὴ δι' αἰτιατικῆς ἢ δοτικῆς ἐρμηνεύει· οἶον *faible de constitution*, ἀσθενὴς τὴν κρᾶσιν.

Παραλείπεται τὸ ἄρθρον καὶ ὁσάκις ὄνομά τι συναποτελεῖ μετὰ ῥήματος μίαν ἔννοιαν περιφραστικῶς, οἶον, *j'ai faim*=πεινῶ· *j'ai soif*=διψῶ· *je prends soin*=φροντίζω, καὶ οὐχὶ *j'ai de la faim*, *j'ai de la soif* κτλ. ἅς τινες περιφράσεις διδάσκουσι τὰ λεξικά καὶ ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν τριβὴ· ἢ ὅταν ὄνομά τι ἐμπρόθετον λαμβάνηται ἀντὶ ἐπιρρήματος ἢ ἐπιθέτου *je vais à pied, à cheval*· πορεύομαι πεζῇ, ἑφιππος. Καὶ αὗται δὲ αἱ περιστάσεις εἶναι ὀρισμέναι, καὶ σημειοῦνται ἐν τοῖς λεξικοῖς.

Παραλείπεται ὡσαύτως καὶ μετὰ τὰ ποσότητος ἐπιρρήματα, οἶον *tant, beaucoup, trop, tant de sagesse*, τοσαύτη φρόνησις· πλὴν τοῦ *bien*, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ γενικὴν ἔναρθρον· *bien des hommes*, πολλοὶ ἄνθρωποι.

Παραλείπεται τέλος εἰς ἀρχαῖά τινα γνωμικά καὶ παροιμίας, ὡς *pauvreté n'est pas vice*· *plus fait douceur que violence* κ.τ.λ.

Τὸ *le plus, le moins* τῶν ὑπερθετικῶν ἐπιθέτων δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὰς ὁμωνύμους ἐπιρρηματικὰς φράσεις *le plus* τὰ μάλιστα, *le moins*, ἥκιστα. Ἐκεῖ μὲν τὸ ἄρθρον εἶναι κλιτὸν, συμφωνοῦν μετὰ τοῦ ἐπιθέτου. Ἐνταῦθα δὲ ἄκλιτον· *de toutes ces dames votre sœur était la plus affligée*· εἰς τὸ παράδειγμα τοῦτο τὸ *la plus* ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ *affligée* ἓν ὑπερθετικόν· εἰς δὲ τὸ ἐξῆς *your sœur ne pleure pas, lors même qu'elle est la plus affligée*, τὸ

le plus είναι αὐθύπαρκτον ἐπιβρῆμα κατηγορούμενον εἰς τὸ βρῆμα est affligée. Ὁμοίως, Racine et Boileau sont les poètes qui écrivent le mieux, qui s'expriment le plus noblement. Ἐνταῦθα le mieux, le plus εἶναι προφανῶς ἐπιβρῆματα.

Αἱ φράσεις la saint Jean, la saint Martin κ.τ.λ. εἶναι ἑλλειπτικάι, ἐννοουμένου ἔξωθεν τοῦ ὀνόματος fête· la fête de saint Jean· ὡς ἡμεῖς λέγομεν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου, ἐννοοῦντες τὴν λέξιν ἑορτή.

Οἱ Γάλλοι λέγουσι la ville de Nauplie, l'île d'Égine, le mois de Janvier, ἡ πόλις τοῦ Ναυπλίου, ἡ νῆσος τῆς Αἰγίνης κτλ. ἀντὶ τοῦ la ville Nauplie, l'île Égine, le mois Janvier. Ἄν δὲ καὶ ἀπαντᾷται ἐνίοτε τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἷον ἡ πόλις Ἀθηνῶν (ἴδε Γραμματικὴν Κούμα), πλὴν τοῦτο εἶναι σπανιώτατον, καὶ ἡ κατάχρησις βαρβαρισμός.

Κατὰ δέ τινα παράδοξον ἀντίφασιν τὸ πτωτικὸν ἐκείνο de παραλείπεται ὅλως ἔν τισι φράσεσιν ὡς αἱ ἐξῆς· le ministère Guizot ἀντὶ le ministère de Guizot· la rue saint-Honoré, ὁδὸς ἀγίου Ὀνωρίου· le huit Juillet ἡ ἐγδὸν Ἰουλίου, ἀντὶ de saint-Honoré, de Juillet. Code-Napoléon κτλ.

Σημείωσαι δὲ ὅτι τὰ ἐπωνυμικῶς λαμβανόμενα ἐπίθετα οἱ Γάλλοι ἐκφέρουσι μετὰ τῆς προθέσεως de, ἥτοι κατὰ γενικὴν ἄναρθρον. Charles avait le titre d'Invincible; les nations avaient déjà donné à Pierre Alexiovitz le nom de Grand (Voltaire). Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα θέλει τὰ τοιαῦτα ἐπίθετα κατ' ὀνομαστικὴν καὶ ἐνάρθρως. Εἶχε τίτλον ὁ Ἀήτης, ὄνομα ὁ Μέγας.

Καὶ οὐσιαστικὸν δὲ πολλάκις λαμβάνεται ὡς ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς ἄλλου οὐσιαστικοῦ· τότε δὲ συνδέονται ἀλλήλοις διὰ τοῦ πτωτικοῦ de· οἷον ce diable d'homme· ὁ διαβολάνθρωπος αὐτός· ce coquin de valet· ὁ ἀχρεῖος αὐτός· δοῦλος, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ συμφωνίας τοῦ Ἐπιθέτου.

Τὸ ἐπίθετον συμφωνεῖ πρὸς τὸ οὐσιαστικὸν κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν.

Ἐπίθετον κοινὸν εἰς δύο οὐσιαστικά τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καὶ συμφωνεῖ κατὰ γένος μὲ τὸ ἐπικρατέστερον ἥτοι μὲ τὸ ἀρσενικόν, ἂν τὰ οὐσιαστικά ἦναι διαφόρου γένους· *cel acteur joue avec une noblesse et un goût parfaits.*

ΣΗΜ. Τὸ ἐπίθετον, ἂν μάλιστα ἦναι δικατάληκτον, πρέπει νὰ τίθεται πλησίον τοῦ ἀρσενικοῦ οὐσιαστικοῦ, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, ἂν δὲ ἦναι μονοκατάληκτον, ἥτοι λήγῃ εἰς *ο*, ἡ θέσις αὐτοῦ ἀδιάφορος.

Ἄν τὰ δύο οὐσιαστικά ἦναι λέξεις συνώνυμοι, τὸ ἐπίθετον δὲν τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ἀλλὰ συμφωνεῖ πρὸς τὸ δεύτερον· οἶον, *toute sa vie n'a été qu'un travail, qu'une occupation continuelle.* Ἐπίσης τὸ ἐπίθετον συμφωνεῖ μὲ τὸ ἕτερον τῶν οὐσιαστικῶν ἂν ταῦτα ἐνοῦνται διὰ τοῦ συνδέσμου *ou* (ἢ)· *un courage ou une prudence étonnante.*

Τὰ ἐπίθετα *nu* (γυμνός), *demi* (ἡμισυς), *nouveau* (νέος), προτασσόμενα τῶν οὐσιαστικῶν μένουσιν ἀμετάβλητα· οἶον, *nu-pieds* γυμνόπους, *une demi-lieue* ἡμίσεια λεύγα = ἡμιλεύγιον, *une demi-heure*, ἡμίσεια ὥρα = ἡμιώριον· *des enfants nouveau-nés*, παῖδες ἀρτιγέννητοι· διότι εἰς ὅλα ταῦτα τὰ παραδείγματα αἱ λέξεις *nu*, *demi*, κ.τ.λ. λαμβάνονται συνθετικῶς οὐχὶ δὲ ἐπιθετικῶς μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν, ὡς παρ' ἡμῖν τὸ γυμνο εἰς τὸ γυμνόπους, τὸ ἡμι εἰς τὸ ἡμιθανής. Ἄν ὅμως αἱ αὐταὶ λέξεις ληφθῶσιν ἐπιθετικῶς ἐν συντάξει, τότε συμφωνοῦσι κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν πρὸς τὸ οὐσιαστικόν, οἶον *une heure et demie*, ὥρα μία καὶ ἡμίσεια κτλ.

Ὁμοίον τι πάθος πάσχουσι καὶ αἱ ἐξῆς λέξεις *excepté*, *supposé*, *compris*, *ci-joint*, *ci-inclus*, αἵτινες μετοχαὶ οὔσαι λαμβάνονται πολλάκις ἐπιρρήματικῶς· *excepté ces personnes* = πλὴν τῶν ἀτόμων τούτων· *ces personnes*

exceptées=ἐξαιρουμένων τῶν ἀτόμων τούτων· vous trouverez ci-joint, ci-inclus copie θὰ εὕρῃτε ἐνταῦθα ἔγκλειστον, ἐπισυνημμένον ἀντίγραφον· ἂν δὲ ἦτο la copie, ἐνάριθως, ἔπρεπε νὰ συμφωνήσῃ ἡ μετοχὴ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ copie, vous trouverez ci-incluse la copie. Οὕτως εἴθισται.

Ἡ λέξις feu, μακαρίτης, μένει ἄκλιτος ἂν ἔπῃται ἑναρθρον τὸ οὐσιαστικόν, ἥτοι feu la reine, ἡ μακαρίτις βασιλίсса· ἢ μετ' ἀντωνυμίας κτητικῆς feu votre mère ἡ μακαρίτις μήτηρ σου· κλίνεται δὲ καὶ συμφωνεῖ μὲ τὸ οὐσιαστικόν, ἂν τὸ οὐσιαστικόν ἔπῃται ἀνάριθως, οἷον, la feue reine, votre feue mère.

Εἰς δὲ τὴν σύνταξιν τῆς λέξεως gens (ἄνθρωποι) συμβαίνει ἄτοπόν τι καὶ ἀλλόκοτον· ἥτοι τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι θηλυκοῦ μὲν γένους ὡς πρὸς τὸ ἡγούμενον ἐπίθετον, ἀρσενικοῦ δὲ ὡς πρὸς τὸ ἐπόμενον· οἷον, les vieilles gens sont toujours soupçonneux, ὅπου τὸ μὲν vieilles γηραιοὶ ἐτέθη κατὰ θηλυκὸν γένος, τὸ δὲ soupçonneux, ὕποπτοι, κατ' ἀρσενικόν. Ἀλλ' ἡ ἀντωνυμία tous προηγουμένη ἢ μόνη ἢ μετ' ἐπιθέτου μονοκαταλήκτου, ἥτοι εἰς ὁ ἄφρωνον λήγοντος, ἐκφέρεται κατὰ γένος ἀρσενικόν tous les gens· tous les habiles gens.

Ἡ θέσις τοῦ ἐπιθέτου ὡς πρὸς τὸ οὐσιαστικόν δὲν εἶναι οὐδαμῶς ἀδιάφορος εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν· ἥτοι λέγουσι beau jardin, καλὸς κήπος· grand arbre, μέγα δένδρον, προτάσσοντες τὸ ἐπίθετον· καὶ πάλιν, habit rouge, ἑνδυμα ἐρυθρὸν, table ovale τράπεζα στρογγύλη, maison neuve, οἰκία καινὴ, ἐπιτάσσοντες αὐτό. Μόνος διδάσκαλος εἰς τὰ τοιαῦτα εἶναι ἡ προσοχὴ καὶ ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν τριβή. Προσθέτομεν δ' ὅμως τοὺς ἐξῆς ὀλίγους κανόνας.

Συνήθως προτάσσονται μὲν αἱ μονοσύλλαβοι, ἐπιτάσσονται δὲ αἱ πολυσύλλαβοι λέξεις, οὐσιαστικά ἢ ἐπίθετα.

Ἐπιτάσσονται προσέτι. α. αἱ παθητικαὶ μετοχαὶ ἢ τὰ ἐξ

αὐτῶν γινόμενα ἐπίθετα, ὡς *un homme distingué, un pays inconnu*. β'. Τὰ ἐθνικὰ ὀνόματα, ἐπιθετικῶς λαμβανόμενα, οἶον, *la langue grecque, la grammaire française*. γ'. Οἱ τεχνικοὶ καὶ ἐπιστημονικοὶ ὅροι, καὶ τὰ εἰς ἰque λήγοντα ἐπίθετα, *l'art militaire, le poème épique*. δ'. Ἐκεῖνα τῶν ἐπιθέτων ὅσα εἶν' εὐχρηστα καὶ καθ' ἑαυτὰ ἀντὶ οὐσιαστικῶν ὡς τὸ *aveugle, le sourd* κτλ. *un homme aveugle*. ε'. Τὰ δηλωτικὰ χρώματος ἢ σχήματος ἐπίθετα *habit noir, table ronde*.

ΣΗΜ. Πολλὰ τῶν ἀνωτέρω ἐπιθέτων προτάσσονται λαμβανόμενα μεταφορικῶς ἢ ποιητικῶς· οἷον *les aveugles passions, de sourds mugissements, les noirs abîmes*.

Ἐπὶ πολλῶν μάλιστα ὀνομάτων ἡ θέσις τοῦ ἐπιθέτου φέρει μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν αὐτοῦ. Ὀλίγα τινὰ παραδείγματα δίδομεν ἐνταῦθα· διότι οἰκειὸς τῶν τοιούτων τόπος εἶναι τὰ λεξικά.

Chose certaine· βέβαιον πράγμα· certaine chose, πράγμα τι ἀορίστως.

L'année dernière, πέρυσι· la dernière année de la guerre, τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ πολέμου.

Habit nouveau, νεοφανὲς ἱμάτιον· nouvel habit, ἕτερον ἱμάτιον· καὶ habit neuf, καινὸν ἱμάτιον.

Homme gentil, χαρῖεις τοὺς τρόπους· gentil homme εὐγενὴς τὴν καταγωγὴν.

Homme honnête κομψὸς, ἐπιεικὴς τὸν τρόπον· honnête homme, χρηστὸς, τίμιος ἀνὴρ.

Vie mortelle, βίος ἐπὶ κηρος, θνητός· mortel ennemi, ἄσπονδος, θανάσιμος ἐχθρός.

Homme vilain, φιλάργυρος, γλίσχρος· vilain homme, ἀχρεῖος ἢ βδελυρός.

Femme sage, γυνὴ ἔμψρων· sage femme, μαία.

Femme grosse, ἑγγυος· grosse femme, παχεῖα, εὐτραφής.

Homme pauvre, auteur pauvre· ἄνθρωπος, συγγραφεὺς πένης· pauvre homme, pauvre auteur· ὀλίγου ἄξιος, ἄθλιος.

Homme plaisant, ἀστεῖος· plaisant homme, γελοῖος.

Homme vrai, φιλαλήθης· vrai charlatan, αὐτόχρημα
ἀγύρτης.

Homme grand· ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα· grand homme
μέγας ἀνὴρ κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Προσωπικαί.

Εἰς τὸ Τεχνολογικὸν ὠμιλήσαμεν καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς
τῶν ὀνομαστικῶν je, tu, il, πρὸς τὰς moi, toi, lui, καὶ περὶ
τοῦ πότε ἀντὶ τῶν πλαγίων à moi, à toi, à lui, μεταχειρί-
ζονται τὰς ἀπλᾶς me, te, lui, κτλ. Ἦδη δὲ προσθέτομεν ὅσα
εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς πλείονα διασάφειν τῶν ἐκεῖ εἰρημένων.

Παρατηρήσαμεν ὅτι εἰς μόνον τὴν προστακτικὴν ἔγκλισιν
τίθεται ἡ moi καὶ toi μετὰ τὸ ῥῆμα καὶ ὡς δοτικαὶ καὶ ὡς
αἰτιατικαί, ταῦτὸν εἰπεῖν ὡς ἔμμεσον καὶ ὡς ἄμεσον ἀντικείμε-
νον· οἶον, croyez-moi, πιστευσόν με· dites-moi la vérité,
εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν· ἂν δὲ προηγῇται τὸ ἀπαγορευτικὸν
ne (μὴ), τότε ἐπανέρχονται αἱ ἀπλᾶί me, te, προτασσόμε-
ναι ὡς ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι· ne me croyez pas κτλ.
Δύναται δὲ καὶ ἡ me νὰ τεθῇ μετὰ τὴν προστακτικὴν, ὅταν
ἀκολουθῇται ὑπὸ τῆς ἀντωνυμίας en· οἶον, donnez-m'en.

Καὶ τὸ lui δὲ ὡς δοτικὴ καὶ τὸ le καὶ la ὡς αἰτιατικαί
τίθενται κατόπιν τοῦ ῥήματος ἐν τῇ προστακτικῇ· donnez-
lui, ἴσον τῷ donnez à lui ἢ à elle, regardez-le ἢ la· καὶ
πάλιν ἀρνητικῶς ne lui donnez pas, ne le regardez pas.

Ἀλλὰ ἡ αἰτιατικὴ le δὲν διαφέρει μόνον κατὰ θέσιν τῆς
lui, ἀλλὰ καὶ κατ' ἔννοιαν· je le crois σημαίνει καὶ τὸν
πιστεύω καὶ τὸ πιστεύω, ἥτοι τὸ le λαμβάνεται καὶ ἐπὶ
πράγματος, ἐνῷ τὸ lui ἐπὶ προσώπου μόνον.

(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

Ἰπάρχει δὲ καὶ ἄλλη τις χρῆσις τῶν ἀντωνυμικῶν *le, la, les* παρὰ Γάλλοις, ἡ ἐξῆς· ἐρωτώμενός τις *êtes-vous le père de cet enfant?* ἀποκρίνεται *je le suis*· εἰμὶ τοῦτο ὃ λέγεις, ἦτοι ὁ πατήρ· *êtes-vous Pauline?*—*je la suis*· *êtes-vous les ministres du roi?*—*nous les sommes*. Εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην ἡ ἀντωνυμία συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν πρὸς τὸ ἡγούμενον εἰς ὃ ἀναφέρεται, ἂν ἐκεῖνο ᾖ ὄνομα οὐσιαστικὸν ἑναρθρον· δὲν συμφωνεῖ δὲ, ἂν τὸ ἡγούμενον ᾖ ἐπίθετον ἢ μετοχὴ ἢ οὐσιαστικὸν ἀναρθρον· γυνὴ ἐρωτωμένη *êtes-vous mariée?* θέλει ἀποκριθῇ *je le suis*, ὅχι *je la suis*· ἀλλ' ἂν ἡ ἐρώτησις ᾖ *êtes-vous la mère de cet enfant,* ἀποκρίνεται· *je la suis*.

Δύναται δὲ ἡ ἀντωνυμία *le* ὡς ἀναπληροῖ καὶ ῥῆμα προηγούμενον ὥς, *restez si vous l'osez*, ἀντὶ *si vous osez rester*.

Τὴν αὐτοπαθὴ ἀντωνυμίαν *soi* μεταχειρίζονται ἐμπροθέτως ἐπὶ προσώπων, μόνον ὅταν τὸ ὑποκείμενον ᾖ ἀόριστον, ὅποῃ αἱ λέξεις *on, chacun, personne*. *On doit rarement parler de soi*.—*Quiconque rapporte tout à soi n'a pas beaucoup d'amis*. Ὀρισμένου δὲ ὄντος τοῦ προσώπου προτιμᾶται ἢ *lui* ἢ *lui-même*, *Paul ne fait que parler de lui, ἢ de lui-même*. Ἐπὶ ἀψύχων δὲ μεταχειρίζονται πάντοτε τὴν *soi*· ἡ ἀντωνυμία *soi* ὡς ἡ *soi* ὁ μαγνήτης ἔλκει εἰς ἑαυτὸν τὸν σίδηρον.

ΣΗΜ. Ἐνίοτε καὶ ὀρισμένου ὄντος τοῦ προσώπου προτιμᾶται ἡ αὐτοπαθὴς *soi* τῆς *lui* ὅταν ἡ σαφένεια τῆς φράσεως τὸ ἀπαιτῇ· οἷον εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα *en remplissant les volontés de son père*, *ce jeune homme travaille pour soi*· ὑπακούον τῷ πατρὶ ὁ νέος αὐτὸς κοπιᾷ ὑπὲρ ἑαυτοῦ· ἡ *soi* ἐκφράζει ἀναγκαίως ἐνταῦθα ταυτοπάθειαν, ἐνῷ ἡ *lui* ἡδύνατο ὡς ἀναφέρειται καὶ εἰς τὸν πατέρα.

Δεικτικά.

Ἡ ἀντωνυμία *ce* προτάσσεται πολλάκις τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος *être*, ἐπομένως τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας *qui* ἢ τοῦ συνδέσμου *que*· καὶ τότε ἀποτελεῖ ἰδιωτισμὸν τινὰ κοι-

νότατον εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν. Ce fut l'envie qui causa le premier meurtre dans le monde· ὁ φθόνος ἔγεινεν αἰτία τοῦ πρώτου ἐπὶ γῆς φόνου. C'est à vous que je parle πρὸς σὲ ὁμιλῶ· ἤτοι πρὸς σὲ καὶ ὄχι ἄλλον, ἢ πρὸς σὲ τὸν τοιοῦτον. Γίνεται ἄρα διὰ τῆς περιφράσεως ταύτης ὁ λόγος ἐντονώτερος, καὶ ἡ κυρία τῆς προτάσεως λέξις περιφανεστέρα.

ΣΗΜ. α'. Ἐν τῇ τοιαύτῃ περιφράσει ἡ μὲν δεικτικὴ ἀντωνυμία *ce* μένει πάντοτε ἀμετάβλητος, τὸ δὲ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα συμφωνεῖ κατὰ πρόσωπον καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ ὑποκειμένου, μόνον ὅταν τὸ ὑποκείμενον ᾖ τριτοῦ πληθυντικοῦ προσώπου· αἶον, c'est moi qui parle, c'est toi qui parles, c'est lui qui parle· c'est nous qui parlons, c'est vous qui parlez, ce sont eux qui parlent. Ce furent les Phéniciens qui les premiers inventèrent l'écriture, οἱ Φοίνικες πρῶτοι ἐφεῦρον τὴν γραφὴν.

ΣΗΜ. β'. Ἡ εἰς τὰ δύο κῶλα τῆς περιφράσεως ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς ἐμπροθέτου συντακτικῆς δὲν συγχωρεῖται· ὅθεν ψίγεται ὡς σόλοικος ὁ ἐξῆς στίχος τοῦ Βοαλώ,

c'est à vous, mon esprit, à qui je veux parler.

δέον εἰπεῖν

c'est à vous, mon esprit, que je veux parler.

Ὁμοίως ῥητέον c'est ici que je demeure, ὄχι c'est ici où je demeure· c'est là que je vais, ὄχι c'est là où je vais.

Συνήθως οἱ Γάλλοι προτάσσουσι μὲν τοῦ ῥήματος τὸ ὑποκείμενον, ἐπιτάσσουσι δ' αὐτῷ τὸ κατηγορούμενον ἢ τὸ ἀντικείμενον· ὅταν δὲ κατηγορούμενον τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ᾖ οὐσιαστικόν τι, προτάσσουσιν ἐνίοτε αὐτὸ τοῦ ὑποκειμένου, ἀλλὰ προσέχοντες νὰ συνδέωσι διὰ τοῦ συνδέσμου *que* ἀμφότερα ταῦτα, ἤτοι τὸ ἡγούμενον κατηγορούμενον μετὰ τοῦ ἐπομένου ὑποκειμένου. Οὕτω τὸ *Démosthènes est un grand orateur* δύναται νὰ μετατραπῇ εἰς τὸ c'est un grand orateur *que* *Démosthènes*, ἢ καὶ μετὰ τῆς ἀντωνυμίας *quel, quel grand orateur que* *Démosthènes!* καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεως δὲ, *qu'est-ce que la vie?* τί ἐστὶν ἡ ζωή; ἐνίοτε μάλιστα καὶ ἀναδιπλασιάζουσι τοὺς συνδέσμους καὶ τὸ ὑπαρκτικόν, γίνεται δὲ τοῦτο ἰδίως πρὸς δήλωσιν μείζονος ἀπορίας,

qu'est-ce que c'est que ce petit sifflement, τί πράγμα εἶναι ὁ μικρὸς αὐτὸς συριγμός;

Συμβαίνει πολλάκις νὰ ᾔναι καὶ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος καὶ τὸ κατηγορούμενον ἀπαρέμματα ὡς εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα, s'abandonner au désespoir c'est peu connaître les chances de la fortune· ὅπερ δύναται ν'ἀντιστραφεῖ οὕτω· c'est peu connaître les chances de la fortune que de s'abandonner au désespoir, ἔνθα τὸ ἀπαρέμματον s'abandonner, ὅπερ εἶναι κυρίως τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, ἐπιταχθὲν συνοδεύεται, ὡς ἀνωτέρω τὸ Démos-thènes, ὑπὸ τοῦ συνδέσμου que, προσέτι δὲ καὶ ὑπὸ τῆς προθέσεως de. Μεταφράζονται δὲ αἱ τοιαῦται προτάσεις ἑλληνιστὶ τρεπομένου τοῦ μὲν πρώτου ἀπαρεμμάτου εἰς ὀριστικὴν ἔγκλισιν, τοῦ δευτέρου δὲ εἰς μετοχὴν ἑναρθρον· πολλὰ ὀλίγον γνωρίζει τὰς περιπετείας τῆς τύχης ὁ πᾶσαν ἀποβάλλων ἐλπίδα μεταβολῆς.

Ὅταν ἡ πρότασις ἄρχηται ἀπὸ τῶν ἀντωνυμιῶν *ce qui*, μετὰ τινος οἰουδήποτε ῥήματος, ἀκολουθεῖ δὲ ὡς κύριον τῆς προτάσεως ῥῆμα τὸ être, ἡ *ce* ἐπαναλαμβάνεται πρὸ αὐτοῦ. *Ce que je désire le plus c'est d'aller vous voir.—Ce qui m'attache à la vie c'est vous.—Ce qui m'indigne, ce sont les injustices des hommes.* Δὲν εἶναι ὅμως ἄφευκτος ἡ ἐπανάληψις τῆς *ce*, ἂν μετὰ τὸ être ἀκολουθεῖ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ὄνομα· οἷον δυνατὸν εἰπεῖν *ce qui mérite le plus notre admiration c'est ἡ est la vertu.*

Μεταχειρίζονται δὲ προσέτι τὴν *ce* ὡς συγκεφαλαιωτικὴν, καὶ ὅταν τὸ πρῶτον κῶλον τῆς προτάσεως σύγκηται ἐκ πολλῶν τινῶν λέξεων, ὡς *le signe de la corruption des mœurs dans un état, c'est la multiplicité des lois.* Ἀλλὰ δυνατὸν εἰπεῖν ἀδιαφόρως, *la véritable noblesse est ἡ c'est la vertu*, διὰ τὸ σύντομον τῆς τοιαύτης προτάσεως.

Ἡ ἀντωνυμία *ce* ἀναπληροῖ πολλάκις τὴν προσωπικὴν *il*, καὶ μάλιστα προτιμᾶται αὐτῆς, ἂν τὸ κατηγορούμενον ᾔναι

οὐσιαστικόν· les astronomes qui prétendent connaître la nature des étoiles fixes, assurent que ce sont autant de soleils. Ἀλλ' ἂν τὸ κατηγορούμενον ἦναι ἐπιθέτον, προτιμᾶται ἡ προσωπική· οἶον, lisez Démosthènes et Cicéron, ils sont très éloquents· — j'ai vu le Louvre, il est magnifique.

Ἀλλὰ πρὸς ὀρθὴν χρῆσιν τῶν ἀντωνυμιῶν ce καὶ il, ἵστέον ὅτι πολλάκις οὐσιαστικὸν κατηγορούμενον ἐπέχει τόπον ἐπιθέτου, ἰδίως ὅταν ἐκφέρεται ἀνάρθρως, οἶον, il est roi· ἂν δὲ συνοδεύηται ὑπὸ ἄρθρου ἢ ἀντωνυμίας, θεωρεῖται ὡς κυρίως οὐσιαστικόν, οἶον, c'est le roi· c'est un philosophe.

Καὶ ἐπιθέτον δὲ κεῖται πολλάκις ἀντὶ οὐσιαστικοῦ, οἶον, c'est vrai—c'est juste· ἤτοι c'est une chose vraie· c'est une chose juste.

Ἢ ἀντωνυμία ce ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου τῶν οὐσιαστικῶν il considérât cette campagne, ces collines, ces ruisseaux.

Κτητικά.

Αἱ τριτοπρόσωποι κτητικά son, sa, leur, εἰσὶν εὐχρηστοὶ ἐπὶ προσώπων μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων· ὅθεν εἰς τὴν φράσιν ταύτην ce chapeau est joli, sa couleur est agréable, ἡ ἀντωνυμία sa δὲν κεῖται καλῶς· ἀλλὰ ῥητέον, la couleur en est agréable. Τότε δὲ μεταχειρίζονται ἐπὶ ἀψύχων τὰς κτητικάς, ὅταν ἡ κατασκευὴ τῆς προτάσεως δὲν ἐπιδέχεται τὴν en· ὡς ce tableau a ses beautés, ἡ εἰκὼν αὕτη ἔχει τὰς καλλονάς της· cette maison a ses agréments, ὁ οἶκος οὗτος ἔχει τὰ τερπνά του· διότι τὸ ὑποκείμενον tableau, maison, ἀποτελεῖ μίαν πρότασιν μετὰ τοῦ ἀντικειμένου ses beautés, ses agréments, καὶ ἐπομένως εἶναι ἀμύχανον ν' ἀποφύγῃ τις τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν.

Αἱ κτητικά ἀντωνυμίαι παρασιωπῶνται ὅπου δύνανται.

νὰ ἐννοῶνται οἷον· οἷον ρητέον, *j'ai mal à la tête*, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, ὅχι *j'ai mal à ma tête*· *il a reçu un coup de feu au bras*, ἐκτυπήθη ἀπὸ τὸ πυροβόλον εἰς τὸν βραχίονα· ὅχι *à son bras*.

Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ἐπαναλαμβάνονται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου τῶν οὐσιαστικῶν· ὥστε ἡ τοιαύτη φράσις *mes père et mère* ἀντὶ τοῦ *mon père et ma mère*, καίτοι συνήθης παρὰ τῷ χύδην λαῶ καὶ εἰς τὸ δικανικὸν ὕφος, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἐγκρίτων συγγραφέων. Προσέτι δὲ καὶ μετὰ δύο ἢ πλείονων ἐπιθέτων ἐπαναλαμβάνεται ἡ κτητική, ἂν τὰ ἐπίθετα κατηγορῶνται εἰς διάφορα ὑποκείμενα· οἷον, *mes beaux et mes vilains habits*, διότι ἄλλα μὲν τὰ καλὰ, ἄλλα δὲ τὰ πρόστυχα ἱμάτια· ἂν δὲ τὰ ἐπίθετα ἀναφέρονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, ἡ ἀντωνυμία τίθεται ἅπαξ· οἷον, *mes beaux et riches habits*· διότι ἐνταῦθα τὰ καλὰ ἱμάτια δὲν εἶναι διάφορα τῶν πολυτελῶν.

Ἀραγορικάι.

Ἡ ὀνομαστικὴ τῆς ἀναφορικῆς *qui* τίθεται ἀδιαφόρως ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων ἀψύχων ἢ καὶ ἀλόγων ζώων, καὶ προτιμᾶται τῆς *lequel, laquelle*· ἡ δὲ γενικὴ καὶ δοτικὴ καὶ ἀπλῶς αἱ ἐμπρόθετοι πτώσεις τίθενται ἐπὶ προσώπων μόνον, ὥστε αἱ ἐξῆς φράσεις δὲν ἔχουσι καλῶς *l'étude à qui je consacre mes loisirs*· *le cheval sur qui je suis monté*· ἀλλὰ ρητέον διὰ τῆς *lequel, l'étude à laquelle* κτλ. *le cheval sur lequel* κτλ.

Ἡγουμένων δύο ὀνομάτων διαφόρου γένους ἡ κοινὴ τὸ γένος *qui* ἤθελε γεννήσει ἀσάφειαν καὶ ἀμφιβολίαν ποῦ ἄρα ἀναφέρεται, εἰς τὸ ἀρσενικὸν ὄνομα ἢ τὸ θηλυκόν· οἷον, εἰς τὰ ἐξῆς παράδειγμα, *j'ai vu le mari de votre sœur qui doit obtenir cette place*, ἡ *qui* δυνατὸν ν' ἀναφέρηται καὶ εἰς τὸ ἀρσενικὸν *mari* καὶ εἰς τὸ θηλυκόν *sœur*· εἶδον τὸν σύζυγον τῆς ἀδελφῆς σου ὅστις ἢ ἥτις μέλλει νὰ διορισθῇ εἰς

τὴν θέσιν ταύτην. Τότε λοιπὸν ἀντὶ τῆς *qui* προτιμᾶται ἡ ὀνομαστικὴ *lequel*, ἥτις δικατάληκτος οὖσα ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἀμφιβολίαν· *le mari . . . lequel, la sœur . . . laquelle*. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἡ χρῆσις τῆς *lequel* ὥς ὑποκειμένου δὲν φαίνεται πολλὰ δόκιμος εἰς τοὺς Γάλλους Γραμματικούς, καὶ συμβουλευοῦσι ν' ἀποφεύγωμεν αὐτὴν κατασκευάζοντες ἄλλως πῶς τὸν λόγον· (ἴδε *Grammaire de Condillac. Tom. Second p. 114*).

Αἱ ἀντωνυμίαι αἱ τε ἀναφορικαὶ καὶ αἱ προσωπικαὶ δὲν πρέπει ν' ἀναφέρονται εἰς οὐσιαστικὸν ἀναρθρον καὶ ὀριστον συναποτελοῦν μετὰ ῥήματός τινος ἢ προθέσεως ἔννοιαν ῥηματικὴν ἢ ἐπιῤῥηματικὴν· ἡ φράσις αὕτη λόγου χάριν *il nous a reçu avec politesse qui nous a charmés*, δὲν ἔχει καλῶς, διότι τὸ *politesse* εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ ἀντωνυμία *qui* δὲν εἶναι ὀρισμένον οὐδ' αὐθόπαρκτον οὐσιαστικόν, ἀλλ' ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ *avec* μίαν ἔννοιαν ἰσοδυναμοῦσαν τῇ ἐπιῤῥηματι εὐγενῶς, φιλοφρόνως. Διορθοῦται δὲ οὕτως· *il nous a reçu avec une politesse qui nous a charmés*. Ὡσαύτως μὴ λέγε, *s'il a droit de répondre qui le lui a accordé*, ἀλλὰ, *s'il a le droit de répondre*· μὴδὲ, *il demande grâce quoiqu'il ne la mérite pas*· ἀλλὰ *il demande sa grâce* κτλ. Ἡ μεταχειρίσθητι συνώνυμόν τινα φράσιν, οἷον τὸ ἐξῆς παράδειγμα *quand nous mîmes en mer, elle était paisible, δυνατόν νὰ διορθωθῇ οὕτω πῶς· quand nous nous embarquâmes, la mer était paisible, επειδὴ δὲν λέγουσι μετὰ τοῦ ἄρθρου quand nous mîmes en la mer*.

Ἰδιωτισμός τις γαλλικὸς διαφυγὼν, νομίζω, μέχρι τοῦδε τὴν προσοχὴν τῶν ἡμετέρων, εἶναι ὅτι ἡ *qui* τίθεται συχνότατα μετὰ τῆς ὀριστικῆς ὡς ἀνάλυσις μετοχῆς ἢ ἀπαρεμφάτου· οἷον, *tout-à-coup je crus voir Vénus qui fendait les nues dans son char volant*· (Télémaque liv. IV). Αἴφνης ἐφάνη μοι ὅτι εἶδον τὴν Ἀφροδίτην διασχίζουσαν τὰ νέφη εἰς τὸ πτερόεν ἄρμα τῆς. *Hercule sentit bientôt le*

feu dévorant *qui se glissait* jusque dans la moelle de ses os. Ὁ Ἡρακλῆς ἠσθάνθη εὐθὺς τὸ παμφάγον πῦρ διεισδύον μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν κοκκάλων του. Ὁμοίως ἡ ἐξῆς φράσις voilà Marie *qui vient*, ἐξηγεῖται παρ' ἡμῖν, ἰδοὺ ἡ Μαρία ἔρχεται, παραλειπομένης τῆς ἀναφορικῆς.

Ἡ dont, ὥς καὶ ἐν τῷ Τεχνολογικῷ ἐσημειώθη, ἰσοδυναμεῖ μὲ γενικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν τῶν ἀναφορικῶν παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ. Λαμβάνεται δὲ ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων· ἀλλὰ πρέπει νὰ προηγῇται τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου εἶναι συντακτικὴ· οἷον, la ville dont les habitants ἔχει la ville les habitants dont· ὅθεν ῥητέον la Seine dans le lit de laquelle viennent se jeter d'autres rivières· ἔχει dans le lit dont.

Ἄλλοτε ἡ que λαμβάνεται συνεπτυγμένως ἀντὶ τῆς ἐμπροθέτου le quel· οἷον les jours *que* je l'ai vu, *que* j'ai mangé avec lui, ἀντὶ les jours pendant lesquels je l'ai vu.—Il ne me voit plus de l'œil *qu'il* me voyait· τὸ *que* ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν γενικὴν dont, καὶ ἔχει ὁμοιότητα μὲ τὸ ἄκλιτον ἐκεῖνο ὅπου τῆς χυδαίας φωνῆς. Δὲν μὲ βλέπει πλέον μὲ τὸ μάτι ὅπου (δι' οὗ) μ' ἔβλεπε.

Ἡ ἀντωνυμία qui ἐρωτηματικῶς λαμβανομένη εἶν' εὐχρηστος ἐπὶ προσώπων μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ πραγμάτων ἀψύχων· ὅθεν μὴ λέγῃς qui sont les pays du Nord? ἀλλὰ quels sont les pays du Nord? Δύναται ὅμως νὰ εἴπῃ τις ὁρθῶς. Il y avait hier chez vous beaucoup de personnes: *qui* sont-elles? ὅτι περὶ προσώπων ἐνταῦθα ὁ λόγος.

Ὅπου οἱ Ἕλληνες, ἐπὶ ἐξηρητημένης προτάσεως, μεταχειρίζομεθα τὴν ἐρωτηματικὴν ἀντωνυμίαν τί, οἷον, δὲν ἐξεύρω τί ζητεῖς, οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται τὴν ἀναφορικὴν ce que, je ne sais pas ce que vous demandez.

Ἡ quoi λαμβάνεται, ὥς εἴρηται ἐν τῷ τεχνολογικῷ, καὶ ὥς ἀναφορικὴ καὶ ὥς ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. Εἶναι δὲ κοινὸν γένους καὶ ἀριθμοῦ, εὐχρηστος ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων.

Πρέπει δὲ νὰ προτιμᾶται μάλιστα, ὅταν τὸ εἰς ὃ ἀναφέρεται ἦναι οὐχὶ ὠρισμένον τι ἀλλὰ γενικὸν καὶ ἀόριστον, ὅποῖαι αἱ λέξεις *ce, voilà, rien, oïon, voilà de quoi je voulais vous parler*—il n'y a rien sur quoi on ait plus écrit.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη λαμβάνεται συχνότατα μετὰ τῆς προθέσεως *de*, ἀποτελοῦσα ἰδιαιτέραν τινὰ φράσιν εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, καὶ παριστῶσα τὴν ὕλην ἐξ ἧς, ἢ τὸν τρόπον καθ' ὃν, ἢ τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεται τι· οἷον, *donnez-moi de quoi écrire*, δός μοι τ' ἀναγκαῖα εἰς γραφὴν.—Il a de quoi être content, ἔχει ὅσα τὸν ἀρκοῦν νὰ ἦν' εὐχαριστημένος.—Il n'a pas de quoi vivre· δὲν ἔχει τὰ πρὸς τὸ ζῆν.—Nous avons de quoi nous amuser· ἔχομεν πῶς νὰ διασκεδάσωμεν.

Εἰς τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας κατατάσσεται καὶ ἡ κοινὸν γένους καὶ ἀριθμοῦ οὐ· *le péril où je m'engage*, ὁ κίνδυνος εἰς ὃν ἐμβάλλω ἐμαυτόν. Εἶναι δ' εὐχρηστος ὅχι μόνον ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων, ἀλλ' ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς, καὶ ἐπὶ προσώπων ὡς

il ne reste que moi
où l'on découvre encor les vestiges d'un roi
(Racine, Alexandre. acte II sc. 2)

Πολλὴ εἶναι παρὰ Γάλλοις ἡ χρῆσις τῶν δύο μονοσυλλάβων ἀντωνυμιῶν *en* καὶ *y*, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἰσοδυναμεῖ μὲ γενικὴν ἢ ἀφαιρετικὴν προσωπικῆς ἀντωνυμίας παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ, ἡ δὲ ἄλλη μὲ δοτικὴν. Τὰς μεταχειρίζονται δὲ κατακόρως, διότι μονοσύλλαβοι οὔσαι φέρουσιν εἰς τὸν λόγον σαφήνειαν ἄνευ σχοινοτενίας. Καὶ ἡ μὲν *en* τίθεται ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, ἡ δὲ *y* μόνον ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων. *Vous souvenez-vous de cet homme ἢ de cette chose?*—je m'en souviens. Ἐνθυμεῖσθε τὸν ἄνθρωπον ἢ τὸ πρᾶγμα τοῦτο;—τὸ ἐνθυμοῦμαι ἢ τὸν ἐνθυμοῦμαι.

J'ai connu de malheur et j'y sais compâtrir.
ἤτοι, je sais compâtrir au malheur.

Ἐπεὶ δὲ αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι *de lui, à lui, d'elle,*

d'eux, d'elles, leur, σημαίνουνσι πάντοτε πρόσωπον καὶ οὐχὶ πράγμα, μεταχειρίζονται ἀντ' αὐτῶν ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων τὴν en καὶ y' ὥστε ἡ ἐξῆς φράσις εἶναι σόλοικος· cette maison menace ruine; n'approchez pas d'elle· ἀλλὰ ῥητέον, n'en approchez pas. Οὐδὲ εἰς τὴν φράσιν ταύτην ces bâtiments n'étant pas assez grands, je leur ferai ajouter une aile, ἔχει καλῶς ἡ ἀντωνυμία leur, καθὸ ἀναφερομένη εἰς τὴν λέξιν bâtiments, κτίρια, ἀλλὰ ῥητέον. j'y ferai ajouter une aile.

ΣΗΜ. Παντοῦ ὅπου ἡμεῖς ἐκφέρομεν ἐπίθετον ἢ ἀντωνυμίαν ἢ ὄνομα ἀριθμητικόν, ὑπακουσμένου ἐκ τῶν ἀνωτέρω τοῦ οὐσιαστικοῦ, οἱ Γάλλοι ἀναπληροῦσι πάντοτε τὸ ἐλλειπὸν οὐσιαστικὸν διὰ τῆς ἀντωνυμίας en· ὅσον εἰς τὴν ἐρώτησιν ἔχετε ἀδελφούς; ἡμεῖς ἀπαντῶμεν ἀπλῶς ἔχω, ὁ δὲ Γάλλος μετὰ τοῦ en, j'en ai, ἢ ἔχω τρεῖς, j'en ai trois· πολλοὺς, j'en ai plusieurs.

Περὶ τῆς Ἀορίστου Ἀντωνυμίας Même.

Ἡ λέξις même εἶναι ἢ ἐπίθετον ἀντωνυμικόν, ἄρα κλιτόν· ἢ ἐπὶ ῥήμα, ἄρα ἄκλιτον.

Ἐπίθετον μὲν εἶναι α'. ὅταν λαμβάνεται ἐνάρθρως διὰ τὴν σημερινήν ταυτότητα (l'identité), ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ὁ αὐτός· le même homme, ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος· les mêmes vertus, αἱ αὐταὶ ἀρεταί.

β'. ὅταν συντίθεται μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν, moi-même, toi-même, lui-même, nous-mêmes, vous-mêmes, eux-mêmes· ἀντιστοιχοῦσα πάλιν πρὸς τὴν ἐλληνικὴν αὐτὸς μετὰ τῶν προσωπικῶν, ἐγὼ αὐτὸς, ἐμοῦ αὐτοῦ ἢ ἐμαυτοῦ, σὺ αὐτὸς, κ.τ.λ. ἥτοι πρὸς τὰς συνθέτους αὐτοπαθεῖς. ceux qui se plaignent de la fortune n'ont souvent à se plaindre que d'eux-mêmes. Πολλοὶ τῶν μεμφομένων τὴν τύχην ὤφειλον ἑαυτοὺς μᾶλλον νὰ μέμψωνται.

γ'. ὅταν ἔπεται κατόπιν οὐσιαστικοῦ μὲ δύναμιν ἐπιτάσεως, la gloire même, καὶ αὐτὴ ἡ δόξα· la vie même, καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ἀλλ' ἐνταῦθα συμβαίνει ἰδιοτροπία τις, διότι ἂν μὲν τὸ οὐσιαστικὸν ᾗναι ἐν μόνον, τὸ même συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν, καὶ θεωρεῖται ὡς

ἐπίθετον· ἂν δὲ δύο ἢ πλείονα, δὲν συμφωνεῖ οὐδὲ θεωρεῖται ὡς ἐπίθετον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ῥῆμα· οἶον, les animaux, les plantes même étaient au nombre des divinités égyptiennes· τὰ ζῶα, τὰ φυτὰ αὐτὰ συγκαταλέγοντο μετὰ τῶν αἰγυπτίων θεῶν.

Ἐπὶ ῥῆμα εἶναι προσέτι ὅταν τίθεται ὡς προσδιορισμὸς ῥήματος, καὶ τότε ἐξηγεῖται διὰ τοῦ μάλιστα, ἢ ὡς καὶ, ἢ ἀκόμη καὶ, δηλ. διὰ προσθετικοῦ τινὸς ἢ ἐπιτακτικοῦ μορίου· ἢ ἂν ἦναι ἄρνησις διὰ τοῦ οὐδὲ ἢ οὐδὲ κἀν· nous ne devons pas fréquenter les méchants; nous devons même les éviter· δὲν πρέπει νὰ συναναστρεφώμεθα τοὺς πονηροὺς, ὀφείλομεν μάλιστα καὶ νὰ τοὺς φεύγωμεν.

Mon coeur lassé de tout, même de l'espérance.

(Lamartine).

ἡ καρδίᾳ μου βαρυνθεῖσα τὰ πάντα, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα. Nous n'irons pas à la campagne, nous n'avons pas même envie d'y aller· δὲν θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν· καὶ οὐδ' ἔχομεν κἀν ὄρεξιν νὰ ὑπάγωμεν.

Περὶ τῆς ἀντωνυμίας tout.

Ἢ κατὰ τοὺς Γάλλους ἀόριστος ἀντωνυμία tout πᾶς ἢ ὅλος, tout homme, πᾶς ἄνθρωπος· tout le monde, ὅλος ὁ κόσμος, λαμβάνεται ἐπίσης καὶ ὡς ἐπὶ ῥῆμα ὅλος, ὅλος-διόλου· tout clair, ὅλος φανερός ἢ ὀλοφάνερος, tout noir ὀλόμαυρος. Τότε δὲ ἀκολουθοῦσι τὸν ἐξῆς κανόνα. Μετὰ τῶν ἀρσενικῶν ἐπιθέτων μένει πάντοτε ἄκλιτον, ἥτοι κάμνει καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν tout.

Nos vaisseaux sont tout prêts et le vent nous appelle. τὰ πλοῖά μας εἶναι ὀλοέτοιμα, καὶ ὁ ἄνεμος μᾶς προσκαλεῖ. Ὁμοίως μένει ἄκλιτον μετὰ τῶν θηλυκῶν τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων. Eucharis demeurerait tout interdite. Ἢ Εὐχαρίς ἔμενε κατατεθορυβημένη. Μετὰ δὲ τῶν θηλυκῶν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου εἶναι κλιτὸν, ἔστω καὶ εἰς ἐπὶ ῥ-

ῥηματικὴν σημασίαν· certes tu me dis là une chose toute nouvelle· τῇ ἀληθείᾳ μὲ λέγεις πρᾶγμα ὅλως διόλου νέον.

Ὁ αὐτὸς κανὼν τηρεῖται καὶ ὅταν τὸ tout λαμβάνεται μετὰ ἐπιθέτου τινὸς ἐπομένου τοῦ que, εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὅσον καὶ ἂν· οἶον, la valeur tout heroïque qu'elle est, ne suffit pas pour faire les héros· ἡ ἀνδρεία ὅσον ἥρωο-πρεπὴς καὶ ἂν ἦναι δὲν ἀρκεῖ μόνη ν' ἀναδείξῃ τινὰ ἥρωα. L'espérance toute trompeuse qu'elle est, sert au moins à nous mener à la fin de la vie par un chemin agréable· ἡ ἐλπίς ὅσον πλάνος καὶ ἂν ἦναι, ἔχει καὶ τὸ καλὸν ὅτι ἄγει ἡμᾶς δι' ὁδοῦ τερπνῆς εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

Ὅταν δὲ τὸ tout λαμβάνεται ὡς προσδιορισμὸς ἄλλου ἐπιρρήματος, μένει πάντοτε ἄκλιτον· tout doucement, tout aussi bon· ἢ ὅταν συνοδεύῃ οὐσιαστικόν τι, il est ἢ elle est tout zèle, tout ardeur et tout obéissance, ἐνῶ ἡμεῖς εἰς τοιαύτην περίστασιν συµμεταβάλλωμεν τὸ ἐπίθετον ὅλος πρὸς τὸ ὑποκείμενον, ἦτον ὅλος ζῆλος ἢ ἦτον ὅλη (ἢ γυνή) ζῆλος. Les Français sont tout feu pour entreprendre· οἱ Γάλλοι εἶναι ὅλοι πῦρ ὅταν ἐπιχειρῶσί τι.

ἔχει δὲ ἡ ἀντωνυμία αὕτη σημασίαν ἐπιρρηματικὴν καὶ μετὰ τῶν τροπικῶν μετοχῶν, ἐρμηνευομένη τότε διὰ τοῦ ἅμα. Elle lui dit cela tout en riant· εἶπεν αὐτῷ τοῦτο ἅμα γελῶσα.

Συνοδεύουσα ὀνόματα πόλεων θηλυκοῦ γένους τίθεται κατὰ γένος ἀρσενικόν, οἶον, tout Rome le sait.—tout Florence l'a vu. ἤτοι tout le peuple de Rome, de Florence. Συμφωνεῖ ὁμοῦς ἐπιθετικῶς μὲ τὰ τῶν χωρῶν ἢ ἐπαρχιῶν ὀνόματα, οἶον, toute la France l'a vu.

Προτασσομένη τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων σημαίνει τὸ συνάμα· tous les deux, συναμφοτέροι, ἢ περίοδον χρόνου, tous les cinq jours, ἀνὰ πᾶσαν πέμπτην ἡμέραν.

Ὡς πρὸς τὴν θέσιν δὲ ἡ tout ἐπιτάσσεται εἰς τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας, nous, vous, eux. Nous tous, πάντες

ἡμεῖς, vous tous, eux tous. Συνοδεύουσα δὲ τὰς τριτοπροσώπους, le, la, les τίθεται μετὰ τὸ ῥῆμα οὕτινος εἶν' ἐκείναι ἀντικείμενον, ἢ μεταξὺ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς μετοχῆς, ἂν ὁ χρόνος ᾗναι σύνθετος. Je les ai tous éprouvés, et je les trouve tous très-bons.

Ἡ ἀντωνυμία tout ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου τῶν οὐσιαστικῶν, καὶ μάλιστα ἂν ταῦτα διαφέρωσι κατὰ τὸ γένος. Ὅθεν ἡ φράσις αὕτη je suis avec toute l'ardeur et le respect possible, εἶναι σλόικος γαλλικῶς· τὸ εἶθὼν avec toute l'ardeur et tout le respect.

Τὸ ἐνικὸν tout ἰσοδυναμεῖ πολλάκις μὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἑναρθρον πληθυντικὸν τὰ πάντα· tout tombe, tout périt, tout se confond autour de nous. Τὰ πάντα πίπτουσι περὶ ἡμᾶς, τὰ πάντα χάνονται, τὰ πάντα συμφύρονται καὶ συγχέονται.

Κατὰ τινα ἰδιωτισμὸν γαλλικὸν τίθεται ἡ autre μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν πρὸς ἀντιδιαστολὴν γένους ἢ τάξεως ἢ ἐπαγγέλματος βίου· nous autres Grecs, nous avons la coutume· οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς συνειθίζομεν· vous autres philosophes· σεῖς οἱ φιλόσοφοι κτλ.

Περὶ τοῦ quelque.

Ἡ ἀντωνυμία quelque ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀόριστον ἑλληνικὴν τις, quelque homme, ἄνθρωπός τις· quelques hommes, ἄνθρωποι τινες.

Πολτάκις ὅμως ἔχουσα ἐπόμενον τὸν σύνδεσμον que μετὰ ῥήματός τινος μεταβάλλει σημασίαν καὶ δύναμιν, καὶ ἂν μὲν ἀκολουθῇ ἀμέσως ὄνομα οὐσιαστικόν, συμφωνεῖ μὲ αὐτὸ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ οἷοσδήποτε καὶ ἄν· οἷον,

Princes, quelques raisons que vous puissiez me dire· οἷοσδήποτε λόγους καὶ ἂν ἔχητε νὰ μὲ εἰπῇτε.

Ἄν δὲ ἀκολουθῇ ἐπίθετον, ἢ μετοχή, ἢ ἐπὶ ῥῆμα, μένει ἄκλιτον· καὶ μεταφράζεται διὰ τοῦ ὅσον καὶ ἄν· οἷον quel-

que puissants qu'ils soient, ὅσον δυνατοὶ καὶ ἂν ᾦναι·
quelque considérés que nous soyons, ὅσον εὐυπόληπτοι
καὶ ἂν ᾦμεθα· quelque adroitement qu'il s'y prennent,
ὅσον ἐπιδεξίως καὶ ἂν ἐπιλαμβάνωνται τοῦ ἔργου.

ΣΗΜ. Ἄν δὲ τὸ ἐπίθετον δὲν ᾦναι μόνον, ἀλλὰ μετ' οὐσιαστικοῦ τὸ quelque
συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ· quelques grandes richesses que vous possé-
diez· ὅσον μέγαν πλοῦτον καὶ ἂν ἔχῃς.

Ἄν ὅμως ἀμέσως μετὰ τὸ quelque δὲν ἀκολουθῇ μήτε
οὐσιαστικόν, μήτ' ἐπίθετον, ἀλλὰ ῥῆμα, τότε διαίρεται εἰς
δύω λέξεις quel que, καὶ τὸ μὲν quel συμφωνεῖ κατὰ γένος
καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, τὸ δὲ que μένει
ἄτρεπτον· οἷον, quel que soit votre mérite; quels que
soient vos talents· οἵαδήποτε καὶ ἂν ᾦναι ἡ ἀξία σου, τὰ
προτερήματά σου.

Προτασσόμενον τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων τὸ quelque ἐπὶ
τῆς σημασίας τοῦ περίπου μένει ἄκλιτον. Alexandre perdit
quelque cents hommes, lorsqu'il défît Porus. Ὁ Ἀλέξανδρος
ἀπέβαλε τριακοσίους περίπου ἄνδρας, ὅτε τὸν Πῶρον ἐνίκησε.

Τὸ ὄνομα chose, πρᾶγμα, εἶναι γένους θηλυκοῦ· ἐνωθὲν δὲ
μετὰ τοῦ quelque συντάσσεται μετὰ τῶν ἐπιθέτων ὥς εἰ ἦτο
ἀρσενικοῦ ἢ μᾶλλον οὐδετέρου γένους. Ne dites pas à votre
ami qui vous demande quelque chose: allez et revenez,
je vous le donnerai demain· ἦτοι ἡ εἰς τὸ quelque chose
ἀναφερομένη ἀντωνυμία le ἐτέθη κατὰ γένος ἀρσενικόν· je
vous dirai quelque chose de fâcheux λυπηρόν τι· quelque
chose de merveilleux, θαυμαστόν τι.

ΣΗΜ. Ἡ πρόθεσις de τίθεται καὶ μετ' ἄλλων ἀορίστων ἀντωνυμιῶν· οἷον
rien de bon, rien de solide, οὐδὲν στερεόν· ἢ καὶ μετὰ τοῦ ce que· et
tout ce qu'il avait vu faire de plus remarquable aux héros dell'âge
passé· καὶ πᾶν ὅ,τι ἀξιολογώτατον εἶδε πράττοντας τοὺς ἥρωας τῆς παρελ-
θούσης γενεᾶς.

Περὶ τῆς ἀντωνυμίας Tel.

Ἡ ἀντωνυμία tel θηλ. telle ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἐλ-
λαδικὴν τοιοῦτος, ἔχει συνήθως ἐπόμενον τὸ que, οἷος ἡ ὁποῖος.

L'homme n'est pas tel qu'il devrait être· δὲν εἶναι τοιοῦτος ὅποτος ὄφειλε νὰ ἦναι. Ἡ καὶ ἄνευ τοῦ que· il n'y a pas de tels animaux. Ἡ καὶ δις κατὰ σειράν ἐν παροιμιακοῖς λόγοις· telle vie, telle mort· κατὰ τὸν βίον καὶ ἡ τελευτή· tel maître, tel valet (κατὰ τὸν μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλια του).

Ἡ tel μετὰ τῆς ἀορίστου un λαμβανομένη ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς Ἑλληνικῆς ὁ δεῖνα. Avez-vous vu un tel? Εἶδες τὸν δεῖνα; Ἄλλοτε κεῖται ἀοριστολογικῶς ἀντὶ τοῦ τις εἰς φράσεις γνωματευτικὰς καὶ ἀποφθέγματα. Tel sème qui souvent ne recueille pas· πολλάκις σπείρει τις καὶ δὲν θερίζει· ἔστιν ὁ σπείρων καὶ μὴ θερίζων.

Εἰς ποιητικὰς παροιμιώσεις ἡ tel τιθεμένη ἐν ἀρχῇ τῶν δύο συγκρινομένων εἰκόνων ἢ ἐννοιῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰ παρ' Ἑλλήσιν ὁμοιωματικὰ μόρια. Ὅπως . . . Οὕτως. Tel qu'un lion rugissant met en fuite les bergers épouvantés, tel Achille. . . Ὅπως λέων βρυχώμενος τρέπει εἰς φυγὴν τοὺς ἐμφύβους ποιμένας, οὕτως ὁ Ἀχιλλεὺς . . .

Περὶ τοῦ On.

Ἡ ἀόριστος ἀντωνυμία on, ὡς εἵπομεν ἤδη ἐν τῷ Τεχνολογικῷ, λαμβάνεται πάντοτε μετὰ τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου τῶν ῥημάτων· On dit que . . . Λέγουσιν ἢ λέγεται ὅτι . . . Διὰ δὲ τὸ γενικὸν καὶ ἀόριστον τῆς σημασίας, θεωρεῖται συνήθως ὡς γένους ἀρσενικοῦ καὶ ἀριθμοῦ ἐνικοῦ. Πλὴν ἐνίοτε, ὅταν προφανῶς ὁ λόγος ἦναι περὶ προσώπου θηλυκοῦ, δέχεται κατηγορούμενον θηλυκοῦ γένους. Quand on est mariée, on n'est pas toujours maîtresse de ses actions. Ἐπίσης τὸ κατηγορούμενον τίθεται καὶ κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ὅταν διὰ τοῦ on σημαίνωνται προφανῶς πολλὰ ἄτομα, on n'est pas des esclaves pour essayer de si mauvais traitements.—Ici l'on est égaux.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη προσλαμβάνει ἐνίοτε καὶ τὸ ἄρθρον

πρὸς ἀποφυγὴν χασμωδίας, μάλιστα μετὰ τὰς λέξεις, *et, si, on*. Et l'on dit—Si l'on voit—Ou l'on verra· ἐκτὸς ἂν ἀκολουθῇ ἄλλο *l*, διότι τότε γεννᾶται νέα κακοφωνία· λέγει λοιπὸν *et on le dit, si on la voit*· καὶ οὐχὶ *et l'on le dit, si l'on la voit*.

Περὶ τοῦ Personne.

Ἡ λέξις *personne* ἢ εἶναι ὄνομα γένους θηλυκοῦ, ἀριθμοῦ ἐνικοῦ ἢ πληθυντικοῦ κατὰ τὴν χρείαν, σημαίνουσα πρόσωπον, ἄνθρωπος· οἷον *Je sais cette nouvelle d'une personne qui est bien instruite.* — Les personnes qui sont incapables d'oublier les bienfaits sont ordinairement généreuses· ἢ ἀντωνυμία ἀόριστος, καὶ τότε ἐκφέρεται ἀνδρωῶς, εἶναι γένους ἀρσενικοῦ καὶ μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν εὐχρηστος. Καὶ εἰς μὲν τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἡμέτερον οὐδεὶς, οἷον, *Personne ne sait s'il est digne d'amour ou de haine.* Οὐδεὶς γινώσκει ἂν εἶναι ἀγάπης ἢ μίσους ἄξιος. Ὄταν δὲ ἡ πρότασις δὲν ᾖ ἀρνητικὴ, ἰσοδυναμεῖ ἀπλῶς μὲ τὸ τίς. *Je doute que personne ait mieux peint la nature dans son aimable simplicité que le sensible Gesner.* Ἀμφιβάλλω ἂν ἐξωγράφῃσέ τις ποτε τὴν φύσιν μὲ τὴν ἐπέραστον ἀπλότητά της κάλλιον τοῦ εὐαισθήτου Γεσνέρου.

Περὶ τοῦ Aucun.

Ἡ δὲ *aucun* θηλ. *aucune* ἔχει ἐπίσης εἰς τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις σημασίαν τοῦ οὐδεὶς, οὐδεμία. Τίθεται δὲ ἢ ἐπιθετικῶς μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ ὡς *aucun chemin de fleurs ne conduit à la gloire*, ἢ καθ' ἑαυτὴν, ἐπομένῳ τοῦ οὐσιαστικοῦ κατὰ γενικὴν διαιρετικὴν *aucun de nos écrivains.* Ὄταν δὲ τὸ οὐσιαστικὸν δὲν ὀρίζεται, πρέπει νὰ προτιμᾶται αὐτῆς ἡ *personne*. Ὅθεν μὴ λέγῃς *je n'ai jamais rien demandé à aucun*, ἀλλὰ *je n'ai jamais rien demandé à personne.*

Εἰς δὲ τὰς ἐρωτηματικὰς ἢ ἀμφιβολίας δηλωτικὰς προτάσεις ἰσοδυναμεῖ τῇ ἀορίστῳ τίς. Je doute qu'il y ait aucun auteur sans défaut. Ἀμφιβάλλω ἂν ἦναι (τις) συγγραφεὺς χωρὶς ἐλλείψεως.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη εἶναι εὐχρηστος καθ' ἐνικὸν μόνον ἀριθμὸν, ἂν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις ἀπαντᾷται ἐνίοτε καὶ κατὰ πληθυντικὸν, ὅπως παρ' Ἑλλήσι τὸ οὐδένευ. Οὕτω παρὰ Μοντεσκιῶ, je ne me mêlai plus d'aucunes affaires.

Τὴν σήμερον ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ πληθυντικὸν χρῆσις αὐτῆς, μόνον ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν ἦναι ἐκ τῶν μὴ ἐχόντων ἐνικόν. Il n'a fait aucuns frais.—Il n'a versé aucuns pleurs διότι αἱ λέξεις frais (ἑξοδα), pleurs (δάκρυα) δὲν ἔχουσιν ἐνικόν.

Περὶ τοῦ Rien.

Ὅ,τι εἵπομεν περὶ τοῦ personne καὶ aucun, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὸ rien· ἤτοι ἐπὶ τῶν ἀρνητικῶν προτάσεων ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ οὐδέν. Il ne dit rien — il ne répond rien. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐρωτηματικῶν ἢ ἀμφιβολίας δηλωτικῶν, τὴν σημασίαν τῆς ἀορίστου τι· y a-t-il rien de si beau? Ὑπάρχει τι τόσον ὠραῖον;

Ἐνίοτε τὸ rien λαμβάνεται ὡς ὄνομα ἐνάρθρως ἐπὶ τῆς σημασίας μηδαμινοῦ πράγματος, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἐξῆς ῥητόν· il vaut mieux ne rien faire, que de faire des riens.

Περὶ τοῦ Nul.

Ἡ ἀόριστος ἀντωνυμία nul καθ' ἑαυτὴν μὲν, ἄνευ οὐσιαστικοῦ λαμβανομένη, εἶν' εὐχρηστος μόνον κατ' ἀριθμὸν ἐνικόν καὶ γένος ἀρσενικόν, καὶ τίθεται εἰς τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις μὲ τὴν αὐτὴν τῆς personne σημασίαν καὶ δύναμιν.

Nul n'est content de sa fortune,

Ni mécontent de son esprit.

Λαμβανομένη δ' ἐπιθετικῶς μετὰ οὐσιαστικοῦ τινός, φυλάττει τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ οὐδεὶς, ἐπιδέχεται δὲ τότε (ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

καὶ θηλυκὸν γένος, ἀλλ' ἔχει καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν. L'homme ne trouve nulle part son bonheur sur la terre.

Ἄλλοτε ἡ nul σημαίνει πᾶν τὸ κατὰ νόμον ἄκυρον, τότε δὲ σχηματίζει καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, οἷον. Toutes ces procédures sont nulles—Ces effets sont nuls.

Περὶ τοῦ Quiconque, Quelconque, καὶ ἄλλων τινῶν ἀορίστων ἀρτωνυμιῶν.

Ἡ μὲν quiconque (ὅστισδήποτε) λαμβάνεται ἐπὶ προσώπων, καθ' ἑαυτὴν, ἄνευ οὐσιαστικοῦ, ἢ ἂν προστεθῇ οὐσιαστικόν, ἐκφέρεται κατὰ μορφήν γενικῆς διαιρετικῆς· quiconque n'observera pas cette loi, sera puni· ἢ quiconque de vous. — Il a promis de le protéger contre quiconque l'attaquerait. Πληθυντικὸν δὲν ἔχει, καὶ εἶναι συνήθως γένους ἀρσενικοῦ· δύναται τις ὅμως, πρὸς γυναῖκας ἀποτεινόμενος, νὰ εἴπῃ, quiconque de vous sera assez hardie pour médire de moi, je la ferai repentir· ἐκφέρων τὸ hardie κατὰ θηλυκὸν γένος.

Ἡ δὲ quelconque τὴν αὐτὴν τῇ quiconque ἔχουσα ἀορίστολογικὴν σημασίαν, τίθεται ἐπιθετικῶς μετὰ οὐσιαστικῶν ἀρσενικοῦ τε καὶ θηλυκοῦ γένους, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων ἀψύχων· ἔχει δὲ τοῦτο ἴδιον, ὅτι ἐπιτάσσεται τῷ οὐσιαστικῷ—il ne lui est demeuré chose quelconque· ἀπελείφθη αὐτῷ οὐδοτιοῦν.

Plusieurs. (Πολλοί, πολλάι,) Κοινοῦ γένους καὶ πάντοτε πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ. Λαμβάνεται καὶ καθ' ἑαυτὴν, ἀλλ' ἐπὶ προσώπων, οὐχὶ δὲ πραγμάτων ἀψύχων· καὶ μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐπιθετικῶς, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων. Plusieurs se sont trompés en voulant tromper les autres—Plusieurs historiens ont raconté—On le dit ainsi dans plusieurs gazettes.

L'un l'autre αἱ λέξεις αὗται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει λαμβανόμεναι σημαίνουσιν ἀμοιβαιότητα ἐνεργείας, ὥς ἡ ἑλλη-

νική ἀντωνυμία ἀλλήλους. Le feu et l'eau se détruisent l'un l'autre· φθείρουσιν ἀλλήλα—Elles s'estiment l'une l'autre· τιμῶσιν ἀλλήλας. Εἰς τὰς τοιαύτας φράσεις τὸ l'un θεωρεῖται ὡς ὑποκείμενον καὶ μένει πάντοτε κατ' ὀνομαστικὴν, τὸ δὲ l'autre ὡς ἀντικείμενον, καὶ δύναται νὰ προσλάβῃ τὰς πτωτικὰς προθέσεις de καὶ à, ἂν ἡ πρότασις τὸ ἀπαιτῇ· ὡς, ils médient l'un de l'autre.

Ὅταν ὁ λόγος ᾖ περὶ δύο, ἀλλὰ πολλῶν προσώπων ἢ πραγμάτων, προτιμᾶται ὁ πληθ. les uns les autres. Tous ses projets semblaient se détruire les uns les autres, οὐχὶ l'un l'autre.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέωμεν τὸ l'un l'autre μετὰ τοῦ l'un et l'autre· τὸ δεύτερον σημαίνει ἀμφοτέροι, μὴ παρῆχον ἰδέαν ἀμοιβαιότητος.

Τιθέμεναι δὲ αἱ λέξεις l'un, l'autre εἰς διάφορα κῶλα σημαίνουνσι καταμερισμὸν, καὶ ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ τῆς ἑλληνικῆς ὁ μὲν, ὁ δέ· καὶ κατὰ πληθυντικ. les uns, les autres, οἱ μὲν, οἱ δέ, les unes, les autres αἱ μὲν, αἱ δέ.

Autruï. Ἡ ἀντωνυμία αὕτη λαμβάνεται πάντοτε ὡς ἔμμεσον ἀντικείμενον μετὰ τῶν προθέσεων de ἢ à· οὐδέποτε δὲ ὡς ὑποκείμενον ἢ ὡς ἔμμεσον ἀντικείμενον. L'honnête homme remarque les défauts d'autruï (τὰ τοῦ πλησίον ἢ τὰ τῶν πέλας ἐλαττώματα) mais il n'en parle jamais.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Περὶ Ῥήματος.

Ἰδιότης καὶ χαρακτήρ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης εἶναι ὅτι ἔχον μένη πάντοτε τῆς φυσικῆς τάξεως τῶν ἰδεῶν, ἀποφεύγει ὡς οἶόν τε τὰ λεγόμενα πρωθύστερα καὶ υπερβατὰ καὶ τὰς ἐλλείψεις· τὸ ὁποῖον ἀφαιρεῖ μὲν τι δυνάμει ἐξ αὐτῆς, προσθέτει δὲ πάλιν ἀκρίβειαν. Ὅθεν εἰς τὴν γαλλικὴν σύνταξιν

προτάσσεται μὲν συνήθως τὸ ὑποκείμενον, ἔπειτα τίθεται τὸ ῥῆμα, εἴτα δὲ τὸ κατηγορούμενον ἢ ἀντικείμενον, καὶ οἱ προσδιορισμοί. Ὑποκείμενον δὲ τοῦ ῥήματος εἶναι αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι, ὁσάκις δὲν εἶναι ὄνομα τι ἢ ἄλλη τις ἀντωνυμία.

Τὸ ὑποκείμενον λοιπὸν εἴτε ὄνομα, εἴτε ἀντωνυμία, προηγείται τοῦ ῥήματος, πλὴν τῶν ἐξῆς περιστάσεων καθ' ἃς ἔπεται τῷ ῥήματι ἥτοι

α. Ἐπὶ ἐρωτήσεως, διαπορήσεως ἢ θαυμασμοῦ. *que voulez-vous? qui est-il?*

Perfide, oses-tu bien te montrer devant moi?

(Racine. *Andromaque*).

ἄπιστε, *τολμᾷς νὰ φανῇς ἔμπροσθέν μου; que deviendrai-je? τί νὰ γείνω! que ferai-je? τί νὰ κάμω! que vois-je? τί βλέπω!* Ἄν δὲ τὸ ὑποκείμενον ἦναι ὄνομα, τίθεται πρὸ τοῦ ῥήματος, ἀλλὰ τότε μετὰ τὸ ῥῆμα ἐπαναλαμβάνεται ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία· οἷον, *César eût-il passé le Rubicon?*

β'. Εἰς τὰς παρενθέσεις· *dit-il, repondit-elle* κτλ. *quand Ulysse, lui dis-je, partit pour aller au siège de Troie.*

γ'. Ὄταν ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις λαμβάνεται ἄνευ τοῦ συνδέσμου *que* ἀντὶ εὐκτικῆς, ὥς, *puisse-t-il être heureux!* εἴθε νὰ εὐτυχήσῃ! *ainsi soit-il! γένοιτο! me préservent les Dieux! οἱ θεοὶ νὰ μὲ φυλάξωσι! vive la liberté! ζήτω ἡ ἐλευθερία! ἡ υποθετικῶς, οἷον*

Coutât-il tout le sang qu'Hélène a fait répandre,

Dussé-je après dix ans voir mon palais en cendre.

(*Andromaque*).

καὶ ἂν ἔμελλεν ἡ πρᾶξις μου νὰ πληρωθῇ μὲ ὄλον τὸ αἷμα ὅσον ἐχύθη ἐξ αἰτίας τῆς Ἑλένης. Καὶ ἂν ἔμελλον μετὰ δεκαετίαν νὰ ἐπιδῶ ἀποτεφερούμενα τὰ ἀνάκτορά μου.

δ'. Ὄταν ἡ πρότασις ἀρχίζει μὲ τὰ μόρια ταῦτα *à peine, aussi, peut-être, encore, toujours, en vain, du moins, au moins*· *aussi est-il votre ami*· ὅθεν καὶ εἶναι φίλος σου· *peut-être avez-vous raison*· ἴσως ἔχετε δίκαιον· *à peine*

fut-il arrivé· μόλις ἔφθασε· en vain prétendons-nous, μά-
την ἀπαιτοῦμεν. Μολαταῦτα δύναται τις νὰ εἴπῃ χωρὶς νὰ
σφάλῃ καὶ aussi il est votre ami· peut-être vous avez
raison, προτάσσω τὴν ἀντωνυμίαν· ἀλλὰ τὸ πρῶτον εἶναι
εὐφραδέστερον. Ἄν δὲ τὸ ὑποκείμενον ᾦναι ὄνομα, προηγείται
μὲν τ' ὄνομα, ἀκολουθεῖ δὲ καὶ ἡ ἀντωνυμία· οἷον, en vain son
père lui conseilla-t-il· εἰς μάτην ὁ πατὴρ τὸν ἐσυμβούλευσε.

ε'. Ὅταν ἡ πρότασις ἀρχίζῃ μὲ τὴν ἀντωνυμίαν tel ἢ τὸν
σύνδεσμον ainsi. Tel était son avis. — Ainsi fut terminé
le différend.

ς'. Ἐπιτάσσεται γλαφυρῶς τῷ ῥήματι τὸ ὑποκείμενον ἂν
τύχῃ νὰ παρακολουθῇται ἀμέσως ὑπὸ πολλῶν ἄλλων λέξεων·
οἷον· Là coulent mille divers ruisseaux qui distribuent
partout une eau claire. Ἢ ἂν προηγῶνται ὡς ἀντικείμενον
τοῦ ῥήματος αἱ ἀντωνυμίαι que, le, se· οἷον, Ce que pense
le philosophe n'est pas toujours ce que dicte la raison.
—C'est ainsi que le voulut la Providence.

ζ'. Ἐπὶ τῶν ἀπροσώπων ῥημάτων, il est arrivé de grands
malheurs, συνέβησαν μεγάλαι δυστυχίαι· il s'est glissé une
faute, παρεισέφρησεν ἀμαρτημά τι· ὅπου προτάσσεται μὲν τὸ
ῥῆμα μετὰ τῆς ἀντωνυμίας il κατὰ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον,
ἔπεται δὲ τὸ ὑποκείμενον καθ' ὅποιονδήποτε γένος ἢ ἀριθμόν.

Πλὴν τῆς περιστάσεως ταύτης καὶ τῶν ἀνωτέρω σημειω-
θεισῶν, ἥτοι ἐπὶ ἐρωτήσεως César eût-il passé le Rubicon?
ἢ προηγουμένων τῶν μορίων peut-être, en vain, κτλ. οἷον,
en vain son père lui conseilla-t-il, δὲν δυνάμεθα ὑπάρχον-
τος ὑποκειμένου ἄλλου νὰ θέσωμεν καὶ τὴν ἀντωνυμίαν ἐπὶ
τῆς αὐτῆς προτάσεως. Οἱ ἐξῆς στίχοι σφάλλουσι κατὰ τοῦτο,

Louis en se moment, prenant son diadème,

Sur le front du vainqueur il le posa lui-même.

διότι ὑπάρχοντος τοῦ ὑποκειμένου Louis ἔχει καὶ τὴν ἀν-
ωνυμίαν il.

Ἄν ὑπάρχωσιν εἰς τὸν λόγον δύο ἢ πλείονερα ῥήματα ταῦ-

τοπροσωποῦντα, ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία, τὸ ὑποκείμενον αὐτῶν, ἐπαναλαμβάνεται ἀναγκαίως πρὸ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν,

α. Ὄταν αἱ προτάσεις συνδέωνται διὰ παντὸς ἄλλου συνδέσμου πλὴν τῶν ἐξῆς *et, ou, ni, mais, οἷον* *Vous serez vraiment estimé, si vous êtes sage et modeste.*

β'. Ὄταν ὁ λόγος ἀπὸ ἀρνητικοῦ γίνεται θετικὸς, ἢ τὰν ἀπλιν. *Il ne gagne rien et il dépense beaucoup.—Vous le dites et vous ne le pensez pas.*

Πλὴν τῶν δύο τούτων περιστάσεων αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι δύνανται νὰ ἐπαναληφθῶσιν ἢ μὴ, ὅπως μᾶλλον συντελεῖ εἰς τὴν τοῦ λόγου εὐφράδειαν καὶ σαφήνειαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Περὶ συμφωρίας τοῦ ὑποκειμένου μετὰ τοῦ ῥήματος.

Τοῦ ὑποκειμένου συνθέτου ὄντος ἐκ δύο ἢ πλειοτέρων ὀνομάτων, τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, πλὴν τῶν ἐξῆς περιστάσεων.

α. Ὄταν τὰ ὀνόματα ἦναι συνώνυμα· οἷον, *son courage, son intrépidité étonne les plus braves*, διότι αἱ λέξεις *courage, intrépidité*, εἶναι σχεδὸν ταυτόσημοι.

β'. Ὄταν τὸ τελευταῖον ὄνομα τὸ ἀμέσως πρὸ τοῦ ῥήματος ἦναι τοιοῦτον, ὥστε ἐλκύει ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ἡμῶν, καὶ μᾶς φέρει τρόπον τινὰ εἰς λήθην τῶν προηγηθέντων, οἷον *ce sacrifice, votre intérêt, votre honneur, Dieu l'exige* τὴν θυσίαν αὐτὴν τὸ συμφέρον σου, ἡ τιμὴ σου, ὁ Θεὸς τὴν ἀπαιτεῖ. Τὰ ὑποκείμενα ἐνταῦθα κεῖνται κατὰ πρόδοον· ἡ μὲν τιμὴ εἶναι ἰσχυροτέρα τοῦ συμφέροντος, ὁ δὲ Θεὸς ἰσχυρότερος καὶ τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς κατ' ἀνθρώπους τιμῆς ἢ ὑπολήψεως· τὸ ῥῆμα λοιπὸν ἐσυμφώνησε πρὸς τὴν τελευταίαν λέξιν ὁ Θεός.

γ'. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν κατόπιν πολλῶν ὑποκειμένων ἐπέρχεται λέξις τις περιλαμβάνουσα ἐν ἑαυτῇ καὶ

συγκεφαλαιούσα αὐτὰ ὅλα· οἶαι αἱ λέξεις tout, rien, personne.

Le temps, les biens, la vie, Tout est à la patrie· ὁ καιρὸς τ' ἀγαθὰ, ἡ ζωὴ, τὰ πάντα εἰς τὴν πατρίδα ἀνήκουσι· τὰ πάντα εἰς τὸ γαλλικὸν εἶναι ἐνικοῦ ἀριθμοῦ tout, τὸ πᾶν ἀνήκει.

δ'. Ὄταν δύο ὀνόματα συνδέωνται διὰ τοῦ συνδέσμου ou (ή), la faiblesse ou l'inexpérience nous fait commettre bien des fautes· ἡ ἀδυναμία (τοῦ χαρακτηῆρος) ἢ ἡ ἀπειρία γίνεταί αἰτία νὰ υποπίπτωμεν εἰς πολλὰ σφάλματα.

ΣΗΜ. Προηγούμενων δὲ διαφόρων προσώπων τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸ μὲν πρῶτον εἶναι προτιμότερον τοῦ δευτέρου, τὸ δὲ δεύτερον τοῦ τρίτου· vous ou moi parlerons, vous ou votre frère viendrez.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Ἀλλαι ἀρωμαλλαι εἰς τὴν ῥηματικὴν συμφωνίαν.

Ὄταν υποκείμενον τοῦ ῥήματος ᾖναι αἱ λέξεις ni l'un ni l'autre, ἢ ἀπλῶς δύο ὀνόματα συνδεόμενα διὰ τοῦ ἀρνητικοῦ ni (οὔτε), τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν· οἶον, j'ai lu vos deux discours: ni l'un ni l'autre ne sont bons. Ni l'or ni la grandeur ne nous rendent heureux. Ἀλλ' ἂν ἡ ἔννοια τοῦ λόγου ᾖναι τοιαύτη, ὥστε τὸ ἐν τῶν ὀνομάτων ἀποκλείει ἐξ ἀνάγκης τὸ ἕτερον, τότε τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν. Ni l'un ni l'autre n'obtiendra le prix· διότι δὲν δύνανται ἀμφότεροι νὰ λάβωσι τὸ βραβεῖον· ἢ ὁ εἷς θέλει τὸ λάβει ἢ ὁ ἄλλος. Ni M. le duc ni M. le cardinal ne sera nommé ambassadeur à Saint-Petersbourg.

Οἱ Γάλλοι διακρίνουσι δύο εἶδη περιληπτικῶν ὀνομάτων, τὰ καθόλου περιληπτικὰ (collectifs généraux) καὶ τὰ κατὰ μέρος περιληπτικὰ (collectifs partitifs). L'armée, la foule, l'assemblée, la totalité εἶναι ἐκ τῶν καθόλου περιληπτικῶν· un nombre, une foule, une quantité, une trou-

πε, εἶναι ἐκ τῶν κατὰ μέρος περιληπτικῶν. Τὰ μὲν λοιπὸν τοῦ πρώτου εἵδους ἀπαιτοῦσι τὸ ῥῆμα κατὰ τὸν ἑαυτῶν ἀριθμόν· *la foule des humains est vouée au malheur la totalité des hommes sacrifie l'avenir au présent*. Εἰς δὲ τὰ τοῦ δευτέρου εἵδους τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ μὲ τὴν γενικὴν ἥτις· πάντοτε τὰ συνοδεύει· *un grand nombre d'ennemis parurent*. On vit une nuée de Barbares qui désolèrent tout le pays. Une infinité de monde pense comme vous.

Τὰ ποσότητος ἐπιρρήματα *peu, beaucoup, assez*, κ.τ.λ. ἀκολουθοῦσι τὴν σύνταξιν τῶν κατὰ μέρος περιληπτικῶν, ἥτοι τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ κατ' ἀριθμόν μὲ τὴν ἐπομένην γενικὴν· *beaucoup de gens pensent ainsi*. — La plupart du monde ne se soucie pas de l'intention ni de la diligence des auteurs. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀδιαφοροῦσι περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς φιλοπονίας τῶν συγγραφέων.

Ὅταν δὲ τὰ ποσότητος ἐπιρρήματα λαμβάνωνται καθ' ἑαυτὰ ἄνευ γενικῆς ὀνόματος, ὡς ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμόν· οἷον, *la plupart sont sujets à l'erreur*. Peu aiment l'étude· ὅπου ἐννοεῖται ἔξωθεν ἡ κατάλληλος γενικὴ *la plupart des hommes, peu d'enfants* κτλ.

Ἡ δευτεροπρόσωπος ἀντωνυμία *vous* λαμβανομένη ἀντὶ τῆς ἐνικῆς *tu*, ὡς εἴθισται παρὰ Γάλλοις, ἀπαιτεῖ καὶ τὸ ῥῆμα κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμόν, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ ἐπόμενον ἐπίθετον ἢ τὴν μετοχὴν· οἷον, *vous êtes fier, εἶσαι ὑπερήφανος· vous êtes venu, ἦλθες· soyez le bien-venu, καλῶς ἦλθες*.

Ἡ αὐτὴ σύνταξις φυλάττεται καὶ ὁσάκις ἐν πρόσωπον λαλοῦν περὶ ἑαυτοῦ μεταχειρίζεται πληθυντικὸν ἀριθμόν· ὡς *Nous sommes persuadé que, ἀντὶ τοῦ je suis persuadé que· καὶ ἐπὶ τῆς προστακτικῆς soyons sage*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Περὶ τοῦ ἀντικειμένου.

Ὡς τὸ ὑποκείμενον προηγεῖται τοῦ ῥήματος, οὕτως ἡ θέσις τοῦ ἀντικειμένου εἶναι μετὰ τὸ ῥῆμα· οἶον, *j'aime l'étude.*

Ὅταν δὲ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος ᾖ ἀναφορική ἢ προσωπική ἀντωνυμία, προτάσσεται· οἶον, *l'homme que vous avez vu· je vous connais* κτλ. καὶ πάλιν ἐξαιρετέον τὴν προστακτικὴν ἣτις θέλει κατόπιν τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας, *aimez-moi, voyez-le.*

Ὅταν ὁμοῦ δύο προστακτικαὶ συνδέωνται διὰ τῶν συνδέσμων *et* ἢ *ou*, δύναται ἡ δευτέρα νὰ ἔχῃ καὶ πρὸ αὐτῆς τὴν ἀντωνυμίαν.

Polissez-le sans cesse et le repolissez.

(Boileau).

Τὸ βοηθητικὸν ῥῆμα *avoir* ἔχει πολλάκις ἀντικείμενον ὀνομά τι παρακολουθούμενον ὑπὸ παθητικῆς μετοχῆς, ὡς *il eut la tête tranchée*· σημαίνει δὲ τοῦτο κατὰ διάθεσιν μέσθην ἢ παθητικὴν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἀπεκεφαλίσθη. Ὅλος διάφορος ἔννοια ἤθελε προκύψει, ἂν ἡ λέξις *tête* ἐτίθετο μετὰ τὴν μετοχὴν, *il eut tranché la tête*· τοῦτο ἤθελε σημαίνει ἐνεργητικῶς, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν ἐτέρου. Ὁμοίως ἡ ἐξῆς φράσις, *les ennemis eurent deux cents vaisseaux brûlés, coulés à fond ou échoués*, σημαίνει ὅτι διακόσαι νῆες τῶν πολεμίων ἐκάησαν, κατεποντίσθησαν ἢ ἐξώκειλαν εἰς τὴν ξηράν.

Αἱ ἀντωνυμίαι *rien* καὶ *tout* ἀντικείμενον οὔσαι ῥήματος κατὰ χρόνον σύνθετον, τίθενται μεταξὺ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς.—*Il a tout soumis.—Il n'a rien dit.*

Πολλάκις αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι ἀντικείμενον οὔσαι ἀπαρεμφάτου προτάσσονται κατὰ σχῆμα πρῶτον τοῦ ῥήματος ἐξ οὗ τὸ ἀπαρέμφατον ἐξαρτᾶται· οἶον, δύναται τις καλῶς νὰ εἴπῃ οὐ μόνον *je viens vous chercher*, ἀλλὰ καὶ *je vous viens chercher.*

Je ne condamne plus un courroux légitime,
Et l'on vous va, seigneur, livrer votre victime.
(Racine).

ἀντὶ τοῦ on va vous livrer.

Τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν δὲν πρέπει νὰ χωρίζῃ ἀπὸ τὸ εἰς ὃ ἀναφέρεται οὐδεμίᾳ παρεμπύπτουσα πρότασις. Εἰς τοὺς ἐξῆς στίχους τοῦ Βοαλὼ δὲν ἐφυλάχθη ὁ κανὼν οὗτος.

Que George vive ici, puisque George y sait vivre,
Qu'un million comptant, par ses fourbes acquis,
De clerc, jadis laquais, a fait comte et marquis.
Que Jacquin vive ici, dont l'adresse funeste
A plus causé de maux que la guerre et la peste.

Τὸ ἀναφορικὸν que τοῦ δευτέρου στίχου διασπᾶται ἐκ τοῦ George διὰ τοῦ vive ici. Τὸ ὁρθὸν ἦτο que George qu'un million... a fait, vive ici· οὕτω καὶ κατωτέρω· que Jacquin vive ici dont τὸ ὁρθὸν εἶναι· que Jacquin dont... vive ici.

Οἱ ποιηταὶ ἔχουσιν εἰς τὴν σύνταξιν περισσοτέραν ἐλευθερίαν τῶν πεζογράφων ὥς πρὸς τὴν θέσιν τῆς ἐμπροθέτου συντακτικῆς καὶ τῶν ἐπιρρήματικῶν προσδιορισμῶν.

Maitre corbeau sur un arbre perché . . .

Maitre renard par l'odeur alléché.

(La Fontaine).

ὁ πεζογράφος θέλει εἰπεῖ perché sur un arbre, alléché par l'odeur.

A notre rage ainsi rien ne s'oppose.

(Béranger).

ὁ πεζογράφος ainsi rien ne s'oppose à notre rage.

Le peuple à nous s'intéresse (ὁ αὐτός).

ὁ πεζογράφος, le peuple s'intéresse à nous.

Εἶναι μὲν πολλὰ ῥήματα συντασσόμενα ἔν τε τῇ ἐλληνικῇ καὶ τῇ γαλλικῇ μετὰ γενικῆς, ὥς différer, διαφέρω· séparer, ἀποχωρίζω· éloigner, ἀπομακρύνω κτλ. ἢ μετὰ δοτικῆς ὥς donner, δίδωμι· donner quelque chose à quelqu'un δίδω-

μί τινί τι· répondre, ἀποκρίνομαι· pardonner, συγχωρῶ κτλ. Εἶναι δὲ καὶ ἄλλα διαφέροντα· οἷον οἱ Ἕλληνες λέγομεν δυσπιστῶ τινὶ ἢ πρὸς τινά· οἱ δὲ Γάλλοι μετὰ γενικῆς se défier de quelqu'un· ἡμεῖς μετὰ δοτικῆς χρῶμαι τινὶ πράγματι· οἱ Γάλλοι μετὰ τῆς de ἤτοι μετὰ γενικῆς se servir de quelque chose· τὸ καταχρῶμαι συντάσσεται μετὰ δοτικῆς ἢ καὶ μετ' αἰτιατικῆς· τὸ δὲ abuser τῶν Γάλλων μετὰ γενικῆς, abuser de l'amitié, de la confiance καταχρῶμαι τῇ φιλίᾳ, ἢ τὴν φιλίαν κτλ. Ἄλλα δὲ πάλιν ἀπαιτοῦσιν εἰς ἐκείνους πρόθεσιν τινά εἰς ἡμᾶς δὲ ὄχι· οἷον, régner sur un peuple· βασιλεύω λαοῦ.

Εἶναι δὲ καὶ τινὰ τὰ ὅποια ἐνῶ ἐκ τῆς φύσεώς των ἀπαιτῶσιν ἀφαιρετικὴν, συντάσσονται ὑπὸ τῶν Γάλλων μετὰ δοτικῆς, οἷον τὸ demander αἰτῶ, ôter ἀφαιρῶ, arracher ἀποσπῶ, dérober ὑφαρπάζω κτλ. demander quelque chose à quelqu'un· il lui demanda son nom et sa patrie· dérober à quelqu'un ses secrets· τὴν σύνταξιν ταύτην τινὲς τῶν ἡμετέρων ἐμπειρησμένοι τῆς τῶν Γάλλων συγγραφῶν ἀναγνώσεως μεταφέρουσι καὶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν, γράφοντες ἢ μεταφράζοντες, τῷ ἐζήτησε τὴν χάριν il lui demanda la grâce· οὗτινος οὐδὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ βαρβαρώτερον.

Τὰ κυρίως ἀντωνυμικὰ ῥήματα, ἤτοι ἐκεῖνα ὅσα δὲν εἶναι κατ' ἄλλον τρόπον εὐχρηστα, ἀπαιτοῦσι τὸ ἀντικείμενον κατὰ γενικὴν, οἷον τὸ s'abstenir, ἀπέχομαι, se défier, se méfier, δυσπιστῶ, s'emparer κυριεύω· se méprendre ἀπατῶμαι, se moquer, καταμωκῶμαι· se repentir μεταμέλομαι, se souvenir, ἐνθυμοῦμαι, μέμνημαι· καὶ τινὰ τῶν μεταβαλλόντων σημασίαν ἀφοῦ γίνωσιν ἀντωνυμικά· οἷον, se douter, ὑποπτεύω, se plaindre αἰτιῶμαι, μέμφομαι· se servir, χρῶμαι· s'apercevoir κατανοῶ.

Περὶ δὲ τῶν ἄλλων οὐδεὶς ὑπάρχει κανὼν. Ἀναγκαῖον δὲ εἶναι οἱ διδάσκαλοι νὰ ἐφιστῶσιν ἐκάστοτε τὴν προσοχὴν τῶν μαθητῶν εἰς τὴν σύνταξιν τῶν διαφόρων ῥημάτων, παρατηροῦντες τὰς πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ὁμοιότητας καὶ διαφοράς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Ὅταν ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος ᾖται ἀπαρέμφατον.

Πολλάκις ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος δὲν εἶναι ὄνομα ἢ ἀντωνυμία, ἀλλ' ἀπαρέμφατον, ἢ καὶ ἀμφοτέρω· τότε δὲ τὸ ἀπαρέμφατον ἢ ἐπεται ἀπλῶς ἄνευ τινὸς προθέσεως, ἢ συνδέεται μετὰ τοῦ ῥήματος διὰ τῶν δύο προθέσεων *de* καὶ *à*.

Ῥήματα θέλοντα τὸ κατόπιν ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως à.

s'abaisser.	consentir.	inviter.
s'accorder.	consister.	se mettre.
s'accoutumer.	conspirer.	montrer.
s'acharner.	consumer.	s'obstiner.
s'aguerrir.	contribuer.	s'occuper.
aider.	convier.	s'offrir.
aimer.	déterminer.	avoir peine.
animer.	disposer.	pencher.
s'animer.	se disposer.	penser.
s'appliquer.	se divertir.	persévérer.
apprendre.	donner.	persister.
apprêter.	employer.	se plaire.
s'apprêter.	encourager.	prendre plaisir.
aspirer.	enhardir.	se plier.
assigner.	engager.	se préparer.
s'assujettir.	enseigner.	prétendre.
s'attacher.	s'entendre.	provoquer.
attendre.	s'étudier.	réduire.
s'attendre.	s'évertuer.	renoncer.
autoriser.	exceller.	répugner.
avoir.	exciter.	se résigner.
balancer.	exhorter.	réussir.
borner.	s'exposer.	servir.
se borner.	se fatiguer.	songer.
chercher.	s'habituer.	tendre.
concourir.	hésiter.	tenir.
se complaire.	instruire.	travailler.
condamner.	intéresser.	viser.

*Ῥήματα θέλοντα τὸ κατόπιν ἀπαρέμφατον μετὰ
τῆς προθέσεως de.*

s'abstenir.	désespérer.	négliger.
accuser.	se devoir.	nier.
achever.	différer.	ordonner.
affecter.	dire.	pardonner.
s'affliger.	discontinuer.	parler.
être affligé.	disconvenir.	permettre.
il s'agit.	se disculper.	persuader.
être bien aise.	dispenser.	avoir peur.
il appartient.	dissuader.	se piquer.
appréhender.	douter.	plaindre.
avertir.	empêcher.	prescrire.
s'aviser.	enrager.	presser.
brûler. (ἐπιθυμῶ σφοδρῶς).	entreprendre.	présumer.
cesser.	s'étonner.	prier.
charger.	être étonné.	promettre.
se charger.	éviter.	proposer.
choisir.	feindre.	se proposer.
commander.	s'excuser.	rebuter.
conjurér.	se flatter.	recommander.
conseiller.	se garder.	refuser.
consentir.	hasarder.	se repentir.
se contenter.	se hâter.	souhaiter.
il convient.	avoir honte.	se souvenir.
avoir coutume.	imputer.	suggérer.
craindre.	jurer.	supplier.
dédaigner.	se lasser.	être surpris.
défendre. (ἀπαγο- ρεύω).	méditer.	prendre à tâche.
se dépêcher.	se mêler.	être tenté.
	menacer.	trembler.
	mériter.	

Τὰ δὲ ἐπόμενα ῥήματα ἐπιδέχονται ἀμφοτέρως τὰς προ-
θέσεις, ἥτοι commencer, continuer, défier, s'efforcer,
manquer, obliger, oublier, risquer, tâcher, essayer, con-
traindre, demander, s'empreser, s'engager.

Τὸ obliger ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀναγκάζω, ἐπιβάλλω τὸ χρέος, ἀπαιτεῖ τὴν à, la loi naturelle nous oblige à honorer père et mère· ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ περιποιητικοῦ ὑποχρεῶ λαμβάνει τὴν de· vous m'obligerez beaucoup de me recommander à cet homme. Ὁμοίως καὶ ὅταν βοηθῇται ὑπὸ τοῦ être. On est obligé de réprimer ses passions.

Τὸ oublier ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ λησμονῶ θέλει τὴν πρόθεσιν de, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ ἀπομανθάνω τὴν à. Si chaque jour vous oubliez de lire, vous finirez par oublier à lire. Ἄν λησμονῇς καθ' ἡμέραν ν' ἀναγινώσκῃς, τέλος θ' ἀπομάθῃς τὸ ἀναγινώσκειν.

Τὸ accoutumer ὡς ἐνεργητικὸν ἢ ὡς μέσον s'accoutumer θέλει τὴν πρόθεσιν à. Je l'ai accoutumé à travailler.—Il s'est accoutumé à supporter les outrages de la fortune· ὡς οὐδέτερον δὲ, τὴν de· il a accoutumé d'aller, de faire, κτλ. βοηθούμενον δὲ ὑπὸ τοῦ être, πάλιν τὴν à. Je suis accoutumé à me lever de bonne heure, à me promener le matin.

Τὸ désirer (ἐπιθυμῶ) θέλει τὴν πρόθεσιν à, εἰάν τὸ ὅπερ ἐπιθυμοῦμεν ἦναι τι ἀβέβαιον, ἢ δυσχερὲς ὁποιοῦν, καὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, il désire de réussir.—Il y a longtemps que je désirais de vous rencontrer—Je désirerais bien d'en être débarrassé. Ἄν δὲ ἐπιθυμῶμεν πᾶν γὰρ εὐκόλον καὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν, τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθεῖ ἀπλῶς, ἄνευ προθέσεως. Je désire le voir, l'entendre, amenez-le-moi.—Venez, il désire vous parler.

Τὸ préférer (προτιμῶ) θέλει ὡσαύτως τὸ ἀπαρέμφατον ἢ ἄνευ προθέσεως ἢ μετὰ τῆς προθέσεως de· ἄνευ προθέσεως, ἂν τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθῇ ἄνευ τινὸς προσδιορισμοῦ, ὡς je préfère mourir plutôt, que de vivre dans l'ignominie· διότι τότε τὸ mourir ἰσοδυναμεῖ ἀπλῶς μὲ ὄνομα la mort. Je préfère la mort. Ἄν δὲ ὑπάρχῃ καὶ τις προσδιορισμὸς ὅποιον δέχονται τὰ ῥήματα, τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθεῖ μετὰ

τῆς προθέσεως de' ὡς je préfère de mourir avec vous plutôt que de vous trahir.

Τὰ δὲ λοιπὰ ῥήματα ὅσα δὲν ἐμπεριέχονται εἰς τοὺς ἀνωτέρω πίνακας συντάσσονται μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου ἄνευ προθέσεως, ὡς vouloir, savoir, falloir κτλ.

Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἀπαρέμφατον ὡς συντακτικὴ ῥήματος τίθεται ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας, οἷον je veux partir, βούλομαι ἀπιέναι· ἢ ὅταν ἀντωνυμία τις ἢ ὄνομα συντακτικὴ τοῦ ἡγουμένου ῥήματος δηλοῖ ποῖον τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου, οἷον, je vous commande de partir. Ὅταν δὲ μῆτε ταῦτοπροσωπία ᾖ, μῆτε τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου προσημεινῇται διὰ λέξεώς τινος, τὸ ἀπαρέμφατον ἀναλύεται διὰ τῆς ὀριστικῆς ἢ ὑποτακτικῆς je veux que vous partiez, je commande que vous partiez.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ENNATON.

Περὶ χρήσεως τῆς Ὑποτακτικῆς.

Ὑποτακτικὴν ἀντὶ τῆς ὀριστικῆς μεταχειρίζονται,

α. Μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα βούλησιν, ἐπιθυμίαν, εὐχὴν, φόβον, ἀμφιβολίαν, θαυμασμόν· je permets, je souhaite, je doute, je veux, j'ordonne, je désire que vous fassiez votre devoir.

β. Ἐπὶ ἀρνήσεως· je ne crois pas qu'il vienne.

γ. Ἐπὶ ἐρωτήσεως· croyez-vous qu'il vienne?

Ἄν δὲ ἡ ἐρώτησις ᾖ ἀπλοῦν σχῆμα ῥητορικόν, τίθεται ὀριστικῇ· οἷον,

Madame, oubliez-vous

Que Thésée est mon père, et qu'il est votre époux!

(Racine, Phèdre).

δ. Μετὰ τὰ ἀπρόσωπα ἢ ἀπροσώπως λαμβανόμενα ῥή-

ματα, π. χ. il semble, il convient, il faut, il est juste qu'il vienne.

ΣΗΜ. Τὸ sembler (φαίνεται) ἔστιν ἔχῃ συντακτικὴν τινα προσωπικὴν il me sembler, il vous sembler, ἀπαιτεῖ ὀριστικὴν il me semble qu'il a raison. Ὡς αὐτὸς ὀριστικὴν ἀπαιτοῦσι καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἀπροσώπων δηλοῦντα βεβαιότητα ὡς il est certain, il est vrai, il paraît, il résulte· il paraît qu'il a raison.

Ε. Μετὰ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας qui, προηγουμένου ὑπερθετικοῦ τινὸς le plus, le moins, κατὰ τὸ τοῦ le seul ἢ τοῦ peu, C'est le plus honnête homme qu'il y ait,—C'est la moindre faute qu'il puisse commettre.—Le chien est le seul animal dont la fidélité soit à l'épreuve.—Il y a peu d'hommes qui sachent supporter l'adversité.

ΣΗΜ. Παρεκτὸς τῆς περιστάσεως ταύτης μετὰ τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν qui τὸ ῥῆμα τίθεται ἀδιαφόρως ἢ καθ' ὀριστικὴν ἢ καθ' ὑποτακτικὴν· ἡ μὲν ὀριστικὴ ἐκφράζει τὸ πρᾶγμα ὀρισμένως καὶ μετὰ βεβαιότητος· ἡ δὲ ὑποτακτικὴ ἀόριστως πῶς καὶ μετ' ἀμφιβολίας· οἷον je cherche quelqu'un qui me rende ce service, ἢ qui me rendra ce service. Je sollicite une place que je puisse remplir ἢ que je peux remplir.

Σ'. Μετὰ τὰς ἀορίστους ἀντωνυμίας quelque . . . que, quel que, quoi que· οἷον, quelque riche que vous soyez—quels que soient vos talents—quoi que vous fassiez.

Ζ'. Μετὰ τοὺς συνδέσμους quoique, afin que, à moins que, avant que, bien que, de crainte que, pourvu que, pour que κατὰ. Quoique le ciel soit juste· avant que je fusse venu· pourvu qu'on sache la passion dominante de quelqu'un, on est sûr de lui plaire.

ΣΗΜ. Αἱ ἐπιρρηματικαὶ φράσεις de façon que, de sorte que, de manière que, si ce n'est que, sinon que θέλουν ὑποτακτικὴν μὲν ἂν τὸ ῥῆμα ἐκφράζῃ ἀμφιβολίαν ἢ ἀναφέρηται εἰς τὸ μέλλον· conduisez-vous de manière que vous obteniez l'estime des honnêtes gens. Ὀριστικὴν δὲ ἂν ἡ πρᾶξις ᾖ ὀρισμένη, βεβαία, ἢ ἀναφέρηται εἰς τὸ παρελθόν· il s'est conduit de manière qu'il a obtenu l'estime des honnêtes gens.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Περὶ χρήσεως τῶν χρόνων τῆς Ὑποτακτικῆς.

Ἡ χρῆσις τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ χρόνου τῆς Ὑποτακτικῆς προσδιορίζεται ἐκ δύο τινῶν, πρῶτον ἐκ τοῦ χρόνου τοῦ ἡγουμένου ῥήματος τῆς προτάσεως, ἐξ οὗ ἡ Ὑποτακτικὴ ἐξαρτάται, καὶ δεύτερον ἐκ τοῦ χρόνου καθ' ὃν γίνεται αὐτὴ ἢ ὑπὸ τῆς Ὑποτακτικῆς σημαινομένη πρᾶξις.

α'. Ὄταν τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως ᾖ ἐν ἐνεστώτῃ ἢ μέλλοντῃ, ἡ Ὑποτακτικὴ τίθεται κατ' ἐνεστώτα μὲν, ἂν ἡ ὑπ' αὐτῆς σημαινομένη πρᾶξις ᾖ ἐν ἐνεστώτῃ ἢ μέλλουσα, κατὰ παρακείμενον δὲ (*prétérit*), ὅταν ᾖ ἐν παραχωρημένῳ οἷον,

je doute } que vous étudiez maintenant.
je douterai }

je doute } que vous ayez étudié hier.
je douterai }

β'. Μετὰ τὸν παρατατικὸν δὲ, τὸν ἀόριστον, τὸν παρακείμενον, τὸν ὑπερσυντελικὸν καὶ τοὺς ὑποθετικοὺς χρόνους τίθεται ἡ Ὑποτακτικὴ κατὰ παρατατικὸν ἢ ὑπερσυντελικόν· κατὰ παρατατικὸν μὲν, ὅταν ἀφορᾷ τὸ ἐνεστώδες ἢ μέλλον, καθ' ὑπερσυντελικὸν δὲ, ὅταν τὸ παρεληλυθός· οἷον,

je doutais }
je doutai }
j'ai douté } que vous étudiassiez aujourd'hui, demain.
j'avais douté }
je douterais }
j'aurais douté }

je doutais }
je doutai }
j'ai douté } que vous eussiez étudié la semaine passée.
j'avais douté }
je douterais }
j'aurais douté }

(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

Ἐξαίρεσις τοῦ πρώτου κανόνος. Ἄν καὶ τὸ κύριον τῆς προτάσεως ῥῆμα ᾖ εἰς ἐνεστώτα ἢ μέλλοντα, ἢ ὑποτακτικῇ τίθεται κατὰ παρατατικὸν ἀντὶ ἐνεστώτος, καὶ καθ' ὑπερσυντελικὸν ἀντὶ παρακειμένου, ὅταν μετ' αὐτὴν ἔπεται φράσις τις ὑποθετικῇ οἷον,

je doute } que vous étudiassiez maintenant, demain,
je douterai } si l'on ne vous y contraignait.

je doute } que vous eussiez étudié hier, si l'on ne
je douterai } vous y eût contraint.

Ἐξαίρεσις τοῦ δευτέρου κανόνος. Ἄν καὶ τὸ κύριον τῆς προτάσεως ῥῆμα ᾖ εἰς παρωχημένον χρόνον, ἢ ὑποτακτικῇ τίθεται κατ' ἐνεστώτα ἀντὶ παρατατικοῦ, ὅταν ἡ ὑπ' αὐτῆς σηματομένη πρᾶξις ὑπάρχῃ καθ' ἣν στιγμὴν λαλοῦμεν· il m'a trahi quoiqu'il soit mon ami· μ' ἐπρόδωκεν ἂν καὶ ᾗναι φίλος μου· ἢ ὅταν ᾖ διαρκής· Dieu nous a donné la raison afin que nous discernions le bien d'avec le mal· ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ λογικὸν ὥπως διακρίνωμεν τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Περὶ τοῦ Ἀπαρεμφάτου.

Εἴπομεν ἤδη πότε οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ πότε ἀναλύνουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ que συνδέσμου καὶ τῆς ὀριστικῆς ἢ ὑποτακτικῆς, εἴπομεν δὲ καὶ ποῖα ῥήματα θέλουσι τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως de, ποῖα μετὰ τῆς à, καὶ ποῖα ἄνευ μηδετέρας.

Ἐνταῦθα προσθέτομέν τινα περὶ συντάξεως τοῦ ἀπαρεμφάτου μετὰ τὰ ῥήματα avoir καὶ être.

Ἄν τὸ avoir ἔχῃ ὥς ἄμεσον ἀντικείμενον ὄνομα ἑναρθρον, τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθεῖ μετὰ τῆς προθέσεως de. Il aura le plaisir de vous avoir. Ὁμοίως καὶ ἂν τὸ ὄνομα ἀνάρθρων τεθὲν συναποτελῇ μετὰ τοῦ avoir περιφραστικῶς ἔννοιαν ἑνὸς

ῥήματος, ὡς il a peur (φοβεῖται) de partir.—il a dessein (σκοπεύει) de partir.

Ἄν δὲ τὸ ὄνομα φέρῃ τὸ μεριστικὸν ἄρθρον, τὸ ἀπαρέμφατον λαμβάνει τὴν πρόθεσιν à· il a du plaisir à vous voir. (Grammaire de Wailly).

Ἐπίσης τὴν πρόθεσιν à δέχεται τὸ ἀπαρέμφατον, ὅταν τὸ ῥήμα avoir προηγῇται ἀπροσώπως. Il y avait un grand mérite à pardonner.

Ἐξ ἐναντίας τὸ être μετ' ἐπιθέτου τινὸς ἀπροσώπως λαμβανόμενον θέλει τὸ ἀκόλουθον ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως de. Il est honteux d'obéir à ses passions.—Il est glorieux d'être utile à sa patrie.—Il n'est pas facile de contenter tout le monde.

Ἄν δὲ τὸ être λαμβάνηται προσωπικῶς, τὰ ἐπίθετα facile, aisé, difficile, θέλουσι τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως à. C'est ce qui est aisé à reconnaître, ὅχι de reconnaître.

Τὸ être λαμβανόμενον μετὰ τῆς ἀντωνυμίας ce ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ εἶναι δικαίωμα ἢ καθήκον, θέλει τὸ ἐπόμενον ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως de. C'est au maître de parler, et au disciple d'écouter. Ἴδιον ἢ καθήκον τοῦ διδασκάλου εἶναι τὸ λαλεῖν, τοῦ μαθητοῦ δὲ τὸ ἀκροᾶσθαι. Ὅταν δὲ ἡ τοιαύτη φράσις σημαίνῃ τάξιν ἢ περιτροπὴν ἐνεργείας, προτιμᾶται ἡ à. C'est à vous à parler après moi. Κατόπιν μου ἔρχεται ἡ σειρά σου νὰ ὁμιλήσῃς.

Τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως à ἔχει ἐνίοτε σημασίαν ὑποθετικὴν. A ne regarder que son extérieur, on juge de l'état de son âme. Τὸ ἐξωτερικὸν εἰδός του ἂν μόνον παρατηρήσῃ τις, δύναται νὰ κρίνῃ ποία τῆς ψυχῆς του ἡ κατάστασις.

Εἰς τὰς διηγήσεις, ιδίως δὲ τὰς τοῦ ἀστέιου καὶ εὐτραπέλου ὅρους, τίθεται τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς de προθέσεως ἑλλειπτικῶς, ἐννοουμένου ἐξωθεν τοῦ καταλλήλου ῥήματος.

Grenouilles aussitôt de sauter dans les ondes;
 Grenouilles de rentrer dans leurs grottes profondes.
 (La Fontaine).

ὅπου ἐννοεῖται τὸ ῥῆμα s'empressent, ἢ ἄλλο ἰσοδύναμον.

Τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαρέμφατον ἀπαντᾷται ἐνίοτε μὲ σημασίαν παθητικοῦ ῥήματος ὡς εἰς τὰς ἐξῆς φράσεις, il s'est laissé vaincre, ἀφέθη νὰ νικηθῇ ἢ ἄφησε νὰ τὸν νικήσωσι· une chose facile à entendre, πρᾶγμα εὐκατάληπτον, εὐκολον νὰ ἐννοηθῇ· j'ai oui dire à M. votre frère que, ἤκουσα λεγόμενον ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἔνθα τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου εἶναι δοτική· ὡς καὶ εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα· il lui racontait tout ce qu'il avait vu faire de plus remarquable aux héros de l'âge passé· τῷ διηγείτο πᾶν ὅ,τι ἀξιολογώτατον εἶχεν ἰδεῖ πράττοντας τοὺς ἥρωας τῆς παρελθούσης γενεᾶς, ἢ πραχθὲν ὑπὸ τῶν ἡρώων. Ὁμοιον εἶναι τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἴρηταί μοι, πέπρακταί μοι, ὅπου ἡ δοτική εἶναι ἀντὶ ἀντικειμένου.

ΣΗΜ. Τίθεται κατὰ δοτικὴν τὸ ὑποκείμενον ὅταν τὸ ἀπαρέμφατον ᾖ διὰ θέσεως ἐνεργητικῆς, ὡς, on lui fit payer cent francs, τὸ lui ἐτέθη κατὰ δοτικὴν, διότι τὸ ἀπαρέμφατον payer οὗ τινος χρησιμεύει ὡς ὑποκείμενον, εἶναι ἐνεργητικόν· ἀλλ' ἂν τὸ ἀπαρέμφατον ᾖ διὰ θέσεως οὐδετέρας, τίθεται αἰτιατική ὡς ἀντικείμενον τοῦ ἡγουμένου ῥήματος ἐννοουμένη ἢ αὐτὴ καὶ ὡς ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὡς, on les a fait partir ἔνθα τὸ les ἐτέθη κατὰ αἰτιατικὴν, διὰ τὴν οὐδετέραν διάθεσιν τοῦ ἀπαρεμφάτου partir.

Μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα προτίμησιν οἷα τὸ préférer, aimer mieux, τὸ ἀπαρέμφατον τὸ παριστῶν τὸν δευτέρον ὅρον τῆς συγκρίσεως συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ τῆς προθέσεως de· οἷον j'aime mieux me taire que de parler.

Συντάσσουνσι δὲ καὶ οἱ Γάλλοι, ὡς οἱ Ἕλληνες, τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ διαφόρων προθέσεων, πλὴν ἄνευ τοῦ ἄρθρου· après avoir vu, μετὰ τὸ ἰδεῖν· pour être heureux, πρὸς τὸ εὐδαιμονῆσαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

Περὶ Μετοχής.

Ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἶναι ἀκλιτος, ἥτοι δὲν ἔχει οὔτε θηλυκὸν γένος, οὔτε πληθυντικὸν ἀριθμὸν· *un homme lisant, une femme lisant, des hommes lisant, des femmes lisant.*

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συγχέωμεν τὴν μετοχὴν μὲ τὰ εἰς ἀντ ῥηματικὰ ἐπίθετα κλιτὰ ὄντα ταῦτα· οἷον, τὸ *brûlant* εἶναι καὶ μετοχὴ καίων, καὶ ἐπίθετον καυστικός· τὸ *écumant* εἶναι καὶ μετοχὴ ἀφρίζων, καὶ ἐπίθετον ἀφρώδης. Τὸ ῥηματικὸν ἐπίθετον διακρίνεται ἐκ τῆς μετοχῆς ὡς ἐφεξῆς.

α.) Τὸ μὲν ῥηματικὸν ἐπίθετον παρίστησιν ιδιότητα διαρκῆ καὶ ἔμμονον, ἡ δὲ μετοχὴ ἐνέργειαν ἐν χρόνῳ καὶ τόπῳ.

β.) Ἡ μετοχὴ καθὸ μετέχουσα ῥήματος ἔχει πολλάκις ὡς τὰ ῥήματα ἀντικείμενόν τι ἄμεσον· καὶ δύναται ν' ἀναλυθῇ διὰ τοῦ *qui* ἀναφορικοῦ καὶ τῆς ὀριστικῆς. Εἰς δὲ τὸ ῥηματικὸν ἐπίθετον δὲν συμβαίνει τοιοῦτόν τι. *Ces hommes prévoyant le danger se mirent sur leurs gardes. Ces hommes prévoyants ont aperçu le danger.* Εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα τὸ *prévoyant* εἶναι μετοχὴ, εἰς δὲ τὸ δεύτερον ἐπίθετον ῥηματικόν.

Τὴν ἀναφορικὴν ἥτοι ἑναρθρον μετοχὴν τῶν Ἑλλήνων, ὁ λέγων, ὁ γράφων, οἱ Γάλλοι ἀναλύουσι διὰ τῶν δεικτικῶν καὶ ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν, *celui qui parle, celui qui écrit* κτλ.

Συχνὴ εἶναι παρὰ Γάλλοις ἡ χρῆσις τῆς κατ' ὀνομαστικὴν ἀπολύτου μετοχῆς· *enfin sa vertu surmontant sa douleur il s'écria (Hercule).* Τέλος τῆς ἀρετῆς κατισχυσάσης τοῦ πόνου ἀνέκραξεν (ὁ Ἡρακλῆς). Τοῦτο δὲ γίνεται ἐξ ἀνάγκης, διότι οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουν κατάληξιν ἰδίαν γενικῆς.

Εἰς φράσεις τινὰς φαίνεται ἐλλείπουσα ἡ μετοχὴ *ayant* ἢ *tenant*· οἷον, *leur maître se promenait au milieu d'eux, une pipe à la bouche et un rotin à la main, εἶπου ἐννοεῖται ἐξῶθεν ayant une pipe, tenant un rotin.* Τὴν τοιαύτην

ἔλλειψιν δὲν ἐπιτρέπει ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα (α)· πρέπει δὲ νὰ τίθεται ἢ μετοχὴ ἢ κατ'ἀλλήλως τις πρόθεσις.

Πολλάκις ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ συνοδεύεται ὑπὸ τῆς προσθέσεως *en*, καὶ τότε ἔχει δύναμιν τῆς παρ' ἡμῖν τροπικῆς ἢ χρονικῆς μετοχῆς. *Télémaque répondit en soupirant*· ὁ Τηλέμαχος ἀπεκρίθη στενάζων· *en partant de Salente*· ἀναχωρῶν, ἐνῷ ἀνεχώρει κτλ. Ταύτην τὴν μετοχὴν ὀνομάζουσιν οἱ Γάλλοι γραμματικοὶ *gérondif*, γερούνδιον ἥτις εἶναι ἔγκλισις λατινικὴ.

Σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ τροπικὴ αὕτη ἢ χρονικὴ μετοχὴ προσδιορίζει πάντοτε τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, οὐδέποτε δὲ τὸ ἀντικείμενον. Ὡστε ἡ φράσις *je l'ai vu en priant Dieu*, σημαίνει, εἶδον αὐτὸν προσευχόμενος, ἐνῷ προσευχόμεν, ὅχι εἶδον αὐτὸν προσευχόμενον. Τὸ δεύτερον τοῦτο ἐρμηνεύεται γαλλιστὶ διὰ τῆς ἀπλῆς μετοχῆς *je l'ai vu priant Dieu*.

Περὶ τῆς παθητικῆς Μετοχῆς.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ ἢ λαμβάνεται μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐπιθετικῶς, ἢ ἐνοῦται μετὰ τῶν βοηθητικῶν *avoir* καὶ *être* καὶ σχηματίζει τοὺς συνθέτους χρόνους τῶν ῥημάτων. Εἰς τὴν πρώτην περίστασιν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ὀνόματος κατὰ γένος καὶ ἀριθμόν. *Les inimitiés sourdes et cachées sont plus à craindre que les haines ouvertes et déclarées*.

Εἰς τοὺς ἐκ τοῦ βοηθητικοῦ *avoir* καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς συνθέτους χρόνους ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀντικείμενον προηγῆται· οἷον,

voici la lettre que j'ai reçue.

voici les lettres que j'ai reçues.

où est ton livre?—je l'ai perdu.

où sont tes livres?—je les ai perdus.

(α) Δύναται νὰ ἔλλειπῃ ἡ μετοχὴ, ἀλλ' ὑπάρχοντος τοῦ ἄρθρου, οἷον τὸ τοῦ Λουκιανοῦ « ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὗτοι καὶ τὸ διάδημα τίς ὦν τυγχάνει; » (Νεκρ. Διάλ.) οὐδέποτε ὅμως ἄνευ τοῦ ἄρθρου.

δὲν συμφωνεῖ δὲ, ἂν τὸ ἀντικείμενον ἔπηται μετὰ τὴν μετοχὴν, οἷον,

nous avons reçu votre lettre.

ils ont perdu leurs livres.

Εἰς τὰ οὐδέτερα λοιπὸν ῥήματα τὰ ὑπὸ τοῦ avoir βοηθούμενα, ἡ παθ. μετοχὴ μένει πάντοτε ἄτρεπτος, ἐπειδὴ ταῦτα δὲν ἔχουσιν ἀντικείμενον· cette armée a péri. Ὁμοίως ἡ μετοχὴ μένει ἄτρεπτος εἰς τὰ ἐξῆς παραδείγματα les cinq heures que j'ai dormi· les dix ans qu'il a vécu, διότι τὸ que ἐδῶ δὲν εἶναι ἄμεσον ἀντικείμενον ἀλλ' ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ les cinq heures pendant lesquelles j'ai dormi· les dix ans pendant lesquels il a vécu.

Πολλάκις τὸν σύνθετον χρόνον ἀκολουθεῖ ἀπαρέμφατον· τότε δὲ, πρὸς ὀρθὸν σχηματισμὸν τῆς μετοχῆς, πρέπει νὰ παρατηρῶμεν ἂν ἡ προηγούμενη αἰτιατική εἶναι ἀντικείμενον τοῦ κυρίου ῥήματος τῆς προτάσεως, ἢ τοῦ ἀκολουθοῦντος ἀπαρεμφάτου. Ἄν τὸ πρῶτον, ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ ἀντικείμενον κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν· ἄλλως μένει ἀμετάβλητος. Οἷον εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα, pourquoi vous êtes-vous écarté de la route, que vous aviez commencé à suivre? ἡ παθητικὴ μετοχὴ commencé μένει ἀμετάβλητος, διότι ἡ αἰτιατικὴ que εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου suivre. Ὡσαύτως ἂν ἤκουσα ἄσμά τι ἀδόμενον, λέγω je l'ai entendu chanter, ἤτοι la chanson, μὴ μεταβάλλων τὴν μετοχὴν entendu, διότι ἡ αἰτιατικὴ la εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου chanter. Ἄν δὲ βούλωμαι νὰ σημάνω ὅτι ἤκουσα νέαν τινὰ ἄδουσαν, γράφω je l'ai entendue chanter, συμμεταβάλλων τὴν μετοχὴν πρὸς τὸ ἀντικείμενον la.

Ὅταν δὲ τὸ ῥῆμα βοηθῇται ὑπὸ τοῦ être, ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ ὑποκείμενον, la vertu obscure est souvent méprisée.

Le fer est émoussé, les bûchers sont éteints.

τοῦτο δὲ συμβαίνει εἰς τὰ παθητικὰ ῥήματα καὶ εἰς τὰ ὑπὸ

τοῦ être βοηθούμενα οὐδέτερά· nous sommes allés, elle est morte κτλ.

Τὰ δὲ ἀντωνυμικά καίτοι βοηθούμενα ὑπὸ τοῦ être ἀκολουθοῦσι τὴν σύνταξιν τῶν ἐνεργητικῶν, ἥτοι ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ ἡγούμενον ἀντικείμενον· ἀντικείμενον δὲ τῶν ἀντωνυμικῶν ῥημάτων εἶναι ἢ αὐτὰ αἰ κατ' αἰτιατικὴν ἀντωνυμίαι me, te, se, nous, vous, καὶ τότε συμφωνεῖ πάντοτε μετ' αὐτῶν ὡς πάντοτε ἡγουμένων, ἢ ἄλλη τις λέξις, ὅποτε αἰ ἀντωνυμίαι me, te, se, nous, vous, εἶναι ὅχι πλέον ἄμεσον ἀντικείμενον ἀλλὰ δοτικαὶ προσωπικαί.

Παραδείγματα.

ils se sont blâmés.

ἐμέμφθησαν ἑαυτούς· ἡ ἀντωνυμία se εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος, ἄρα ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ καθὸ ἡγουμένου.

la lettre qu'ils se sont adressée.

ἡ ἐπιστολὴ ἣν διεύθυναν πρὸς ἑαυτούς=ἑαυτήλους.

ἐνταῦθα ἡ ἀντωνυμία se εἶναι ἀντὶ δοτικῆς προσωπικῆς, ἀντικείμενον δὲ τοῦ ῥήματος εἶναι ἡ que ἣν ἐπιστολήν· ἄρα ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ πρὸς αὐτὴν καθὸ ἡγουμένην.

ils se sont adressé une lettre·

ἔδω ὅμως δὲν συμφωνεῖ ἡ παθητικὴ μετοχὴ, διότι τὸ ἀντικείμενον une lettre ἔπεται.

ἰσαύτως γράψον

ils se sont écrit

μὴ μεταβάλλων τὴν μετοχήν, διότι ἀντικείμενον ἄμεσον δὲν ὑπάρχει. Οὕτω καὶ

nous nous sommes succédé·

nous nous sommes nui.

Ils se sont plu.

διότι τὰ ῥήματα succéder, nuire, plaire δὲν συντάσσονται μετ' αἰτιατικῆς.

Εἰς τὰ κυρίως ἀντωνυμικὰ ῥήματα, ἦτοι τὰ μὴ εὐχρηστα ἄλλως πως ἢ ἀντωνυμικῶς, αἱ ἀντωνυμίαι *me, te, se, nous, vous*, πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς αἰτιατικοί, ἐπομένως ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ πρὸς αὐτάς· οἷον, *nous nous sommes abstenus de toute réflexion. Mes amis, vous vous êtes repentis de votre légèreté. Les troupes se sont emparées de la ville.*

Τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἀκολουθοῦσι καὶ τὰ ἐξῆς τρία ῥήματα *se douter, se prévaloir, s'échapper*· καίπερ ἀπαντῶμενα καὶ ὡς ἀπλᾶ· οἷον, *nous nous étions doutés de cette perfidie*· ἱς se sont échappés de prison· elles se sont prévaluées de notre simplicité.

Ἐξ ἐναντίας τὸ ῥῆμα *s'arroger* (ἀντιποιοῦμαι) καίτοι κυρίως ἀντωνυμικὸν συμφωνεῖ οὐχὶ πρὸς τὴν ἀντωνυμίαν ἀλλὰ πρὸς τὸ ἕτερον ἀντικείμενον, διότι τὸ ῥῆμα τοῦτο συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς· *les droits qu'ils se sont arrogés.*

Ἀρακεφαλαίωσις τῶν ἀρωτέρων κατόρων.

Ὅσάκις τὸ ἀντωνυμικὸν ῥῆμα ἔχῃ ἄμεσον ἀντικείμενον προηγούμενον ἢ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ πρὸς αὐτό· ἄλλως μένει ἀμετάβλητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ τῆς χρήσεως τῶν ἀρνητικῶν μορίων.

Διὰ νὰ ᾔναι τελεία ἡ ἄρνησις πρέπει νὰ προηγῇται μὲν τοῦ ῥήματος τὸ ἀρνητικὸν *ne*, νὰ ἔπῃται δὲ κατόπιν τὸ *pas* ἢ *point*· οἷον *je ne vois pas, je ne mange pas, il n'aime point la musique.*

Τότε δὲ παραλείπεται τὸ *pas* ἢ *point* ὅταν εἰς τὴν πρότασιν εὕρισκεται ἄλλη λέξις ἀρνητικὴ· ὡς *personne, aucun, rien, guère, aucunement, nullement, jamais*· οἷον, *je ne vois personne. Un méchant ne sait jamais pardonner.*

Titus ne passait aucun jour sans faire une bonne action. Παραλείπεται δὲ καὶ ἐπομένου τοῦ ἐξαιρετικοῦ *que*. L'honnête homme ne connaît que ses devoirs. Il n'a que trois ans, σχῆμα τὸ ὁποῖον κατακόρως οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται, καὶ τὸ ὁποῖον ἡμεῖς πρέπει νὰ κολάζωμεν ἢ παραφράζοντες οὕτω· ὁ χρηστὸς ἀνὴρ τὰ χρέη του μόνον γνωρίζει· μόλις ἔχει τρία ἔτη· ἢ προσθέτοντες τὸ ἄλλο· δὲν γνωρίζει ἄλλο εἰμὴ τὰ χρέη του.

Μετὰ τὰ ῥήματα *craindre*, *appréhender*, *avoir peur*, *trembler*, *prendre garde*, ἐπιφέρεται ἡ ὑποτακτικὴ μετὰ τοῦ *ne*, ἰσοδυναμοῦντος τότε πρὸς τὸ ἡμέτερον μὴ ἢ μήπως τὸ διστακτικόν· οἶον, *je crains qu'il ne vienne*· φοβοῦμαι μὴ ἔλθῃ. Ἄν δὲ θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὸ φοβοῦμαι μὴ δὲν ἔλθῃ, πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ τὸ *pas*· *je crains qu'il ne vienne pas*. Ὡσαύτως φοβοῦμαι μὴ ἐπιτύχῃ, *je crains qu'il ne réussisse*· φοβοῦμαι μὴ δὲν ἐπιτύχῃ, *je crains qu'il ne réussisse pas*.

Ἀλλ' ἂν τὸ φόβου σημαντικὸν ῥῆμα ἐκφέρηται ἀρνητικῶς δὲν τίθεται μετὰ τοῦ δευτέρου τὸ *ne*· *je ne crains pas qu'il arrive*.

Τίθεται προσέτι τὸ *ne* καὶ μετὰ τὸ ῥῆμα *empêcher*, τὸ ἀπρόσωπον *peu s'en faut* καὶ μετὰ τὸν σύνδεσμον *à moins que*. La pluie empêcha qu'on ne se promenât dans les jardins. Les fautes d'Homère n'ont pas empêché qu'il ne fût sublime. Peu s'en fallut que je n'interrompisse mon discours, ὀλίγον ἔλειψε νὰ διακόψω τὸν λόγον. *À moins que* vous ne lui parliez· ἐκτὸς ἂν τὸν ἐμιλήσῃς.

Τὰ ῥήματα *nier*, *désespérer*, *disconvenir* καὶ *douter* λαμβανόμενα ἀρνητικῶς θέλουσι τὸ κατόπιν ῥῆμα ἐπίσης μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ *ne*, οἶον, *je ne nie pas*, *je ne doute pas que cela ne soit*· δὲν ἀρνοῦμαι, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τοῦτο ὑπάρχει. Ἀλλὰ ῥητέον *je nie que cela soit*· *je doute que cela arrive*· ἄνευ τοῦ ἀρνητικοῦ.

Ἐπὶ τῶν συγκριτικῶν ὅταν ὁ δεύτερος ὅρος τῆς συγκρίσεως περιέχῃ ῥῆμα, ἐκφέρεται μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ ne ὡς παρέλκοντος οἶον, *il est plus riche qu'on ne croit*· εἶναι πλουσιώτερος ἀφ' ὅτι νομίζουσι. *Vous écrivez mieux que vous ne parlez*· γράφεις καλῆτερα παρ' ὅτι λαλεῖς.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὰς λέξεις *autre, autrement*. — *Il est tout autre qu'il n'était*. — *Il parle autrement qu'il n'agit*.

On se voit d'un autre œil qu'on ne voit son prochain. Ἐκτὸς ἂν τὸ πρῶτον κῶλον ἦναι ἀρνητικόν· *il n'est pas plus riche qu'il était*. *Vous n'écrivez pas mieux que vous parlez*.

Τὸ συμπληροῦν τὴν ἄρνησιν *pas* ἢ *point* δύναται νὰ παραλειφθῇ μετὰ τὰ ῥήματα *cesser, oser, pouvoir, καὶ savoir*, ὅταν τὸ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος ἦναι ἀπαρέμφατον· *il n'a cessé de gronder*· *je ne puis, je ne saurais me taire*. Καὶ δὲν εἶναι μὲν σφάλμα νὰ προστεθῇ καὶ τὸ μόριον *pas* ἢ *point*, ἀλλὰ γλαφυρώτερος γίνεται ὁ λόγος ἄνευ αὐτῶν. Ἄν ὅμως τὸ ἀντικείμενον ἦναι ὄνομα, ἢ δὲν ὑπάρχῃ ἀντικείμενον, τὸ *pas* ἢ *point* εἶναι ἀναγκασίον. *Dieu ne peut pas l'absurde*· *je ne cesse pas*· *je n'ose pas*.

Παραλείπεται προσέτι τὸ *pas* εἰς τὰς φράσεις τὰς ἀρχομένας ἀπὸ τοῦ *que* εἰς τὴν σημασίαν τοῦ *pourquoi*, διὰ τί; *Que n'avons-nous autant d'ardeur pour la vertu que nous en avons pour le plaisir?* ἢ ἐπὶ εὐχῆς καὶ ἀρᾶς. *Que n'est-il à cent lieues de moi!*

Ὡσαύτως παραλείπεται τὸ *pas* μετὰ τὸ *depuis que*, τοῦ ῥήματος ὄντος κατὰ παρακείμενον. *Depuis que je ne vous ai vu*. Ἡ μετὰ τὸ *il y a* συνοδευόμενον ὑπὸ λέξεως δηλούσης ὀρισμένον τινὰ χρόνον. *Il y a six mois que je ne lui ai parlé*.

Ἀλλ' ἂν τὸ ῥῆμα ἦναι κατ' ἐνεστώτα, τίθεται τὸ *pas*. *Il y a six mois que je ne lui parle pas*.

Παραλείπεται τέλος μετὰ τὸν σύνδεσμον *si* εἰς τὴν σημα-

σίαν τοῦ ἐκτός ἀν· N'espérez pas obtenir les faveurs du ciel, si vous ne remplissez vos devoirs envers Dieu et envers les hommes.

Εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους τῶν ῥημάτων τὸ pas ἢ point παρεντίθεται μετὰ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς. Je ne l'ai pas vu.—Il n'est pas venu. Ὅταν δὲ τὸ ῥῆμα ᾗναι κατ' ἀπαρέμφατον, προτάσσεται τοῦ ἀπαρεμφάτου ἢ ἐπιτάσσεται αὐτῷ, πρὸς τὸ εὐφραδέστερον. Εἰς πᾶσαν δ' ἄλλην περίστασιν ἐπιτάσσεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Περὶ τῶν ὑποθετικῶν προτάσεων.

Ἡ μὲν ὑπόθεσις ἐκφράζεται διὰ τοῦ ὑποθετικοῦ συνδέσμου *si* καὶ τοῦ ἐνεστώτος ἢ παρατατικοῦ ἢ ὑπερσυντελικοῦ τῆς ὀριστικῆς, οὐδέποτε δὲ διὰ τοῦ μέλλοντος· τὸ δὲ συμπέρασμα διὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς ἢ τοῦ ἐνεστώτος καὶ ἀορίστου τῆς ὑποθετικῆς· ὥστε ῥητέον *si je le vois je lui parlerai*, καὶ ὅχι *si je le verrai*.

Οὐδ' ὁ ἐνεστώς τῆς ὑποθετικῆς ἐγκλίσεως οὐδ' ὁ πρῶτος ἀόριστος αὐτῆς λαμβάνονται ἐν ὑποθέσει μετὰ τοῦ *si*· πλὴν τοῦ δευτέρου ἀορίστου *j'eusse aimé*, ὅστις καὶ ὑπόθεσιν δύνανται νὰ ἐκφράσῃ καὶ τὸ συμπέρασμα· οἷον, *il n'eût pas mis au jour son ouvrage, s'il n'eût pas cru qu'il pût être utile*· δὲν ἤθελεν ἐκδώσει τὸ σύγγραμμά του ἂν δὲν ἐφρόνει ὅτι ἠδύνατο νὰ φανῇ χρήσιμον.

Ὅταν ὁ *si* δὲν ᾗναι κυρίως ὑποθετικὸς, ἀλλὰ διστακτικὸς, συντάσσεται μετὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς καὶ τῶν χρόνων ὅλων τῆς ὑποθετικῆς. *Je ne sais si votre frère viendra*. —Demandez-lui *s'il serait venu avec nous, supposé qu'il n'eût pas eu affaire*.

Τὸ ἐπὶ ῥῆμα *quand* τίθεται ἐνίοτε μετὰ τῶν χρόνων τῆς

ὑποθετικῆς ἀντὶ τοῦ συνδέσμου *si*. Quand l'avare posséderait tout l'or du monde, il ne serait pas encore content. Καὶ ὅλον τοῦ κόσμου τὸ χρυσίον ἂν ἀπέκτα ὁ φιλάργυρος, πάλιν δὲ θὰ ἔμενεν εὐχαριστημένος.

Εἰς τὰ περὶ ὑποθετικῆς ἐγκλίσεως σημειωθέντα ἐν τῷ Τεχνολογικῷ προσθέτομεν ὅτι οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται ἐνεστώτα ὑποθετικῆς ἀντὶ μέλλοντος ὀριστικῆς, ὁσάκις ἡ μέλλουσα πράξις θεωρεῖται σχετικῶς πρὸς τὸ παρελθόν· οἷον, τὸ προέβλεπεν ἢ προεῖδεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ, λέγεται γαλλιστὶ, il prévoyait, il a prévu qu'il réussirait. Τὸ δὲ προβλέπει ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ· il prévoit qu'il réussira.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Περὶ τοῦ συνδέσμου que καὶ περὶ ἄλλων τινῶν μορίων.

Ὁ σύνδεσμος *que* εἶναι, ὥς ἐλάβομεν ἤδη ἀφορμὰς νὰ παρατηρήσωμεν, πολύχρηστος καὶ πολυσήμαντος. Ἄλλοτε ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν *ὅτι*, ἢ τὸν *νά*· ἄλλοτε μὲ τὸν συγκριτικὸν ἢ ἄλλοτε εἶναι ἐρωτηματικὸς ἢ ἀπορηματικὸς καὶ θαυμασμοῦ σημαντικὸς· *que ne parlez-vous?* πῶς δὲν ὁμιλεῖς; *que ce livre est joli!* τί εὐμορφον τὸ βιβλίον τοῦτο! Πολλάκις δὲ ἀναπληροῖ χρονικὸν ἢ αἰτιολογικὸν ἢ ἐναντιωματικὸν μόριον, οἷα τὸ *puisque*, *lorsque*, *quoique*, *quand*, *comme*, καὶ τὸν ὑποθετικὸν *si*, ὅταν τὸ προηγούμενον κῶλον μεθ' οὗ τὸ δεύτερον συνδέεται διὰ τοῦ συμπλεκτικοῦ *et* (καὶ), ἄρχηται ἔκ τινος τῶν μορίων τούτων· οἷον *lorsqu'on a des dispositions*, *et qu'on veut étudier*, *on fait des progrès rapides*. —Un honnête homme ne doit jamais rien faire d'indigne de lui, *quand* il ne serait pas exposé aux regards du monde, *et qu'il n'aurait que lui-même pour témoin de ses actions*. —Si les hommes étaient sages, *et qu'ils suivissent les lumières de la raison*, ils s'épargneraient

bien des chagrins. Εἰς τὸ τελευταῖον παράδειγμα τὸ μετὰ τοῦ que ῥῆμα suivissent ἐτέθη καθ' ὑποτακτικὴν. Τοῦτο συμβαίνει πάντοτε ὁσάκις ὁ que ἐπέχει τόπον τοῦ ὑποθετικοῦ si.

Ὁ σύνδεσμος que ἀποτελεῖ καὶ ἄλλας διαφόρους φράσεις ἀνάγκην ἐχούσας ἐξηγήσεως.

Λαμβάνεται ἑλλειπτικῶς τοῦ sans (χωρίς)· il ne saurait sortir, qu'il ne s'enrhume, ἴσον τῷ sans qu'il s'enrhume· χωρίς νὰ πάθῃ κατάρρευση.

Ἐτι χρονικῶς κατ' ἑλλειψιν τοῦ dès ἢ aussitôt que. Qu'il fasse le moindre excès, il est malade ἴσον τῷ dès qu'il fait, aussitôt qu'il fait. Τοιοῦτόν τι καὶ τὸ τῆς κοινῆς γλώσσης. Τὴν παραμικρὰν κατάχρησιν νὰ κάμῃ ἀσθενεῖ.

Ἐτι ἐναντιωματικῶς μετὰ τῶν χρόνων τῆς ὑποθετικῆς ἐγκλίσεως. Mon ennemi serait le plus brave de tous les hommes, que je ne le craindrais pas=et cependant je ne le craindrais pas. Καὶ ἀνδρειότατος τῶν ἀνθρώπων ἂν ἦτον ὁ ἐχθρὸς, πάλιν δὲν θέλω τὸν φοβηθῆ.

Καὶ ἀντὶ τοῦ à moins que. Je ne partirai pas que tout ne soit prêt=à moins que tout ne soit prêt. Δὲν ἀναχωρῶ, ἂν τὰ πάντα δὲν γίνωσιν ἑτοιμα.

Ἐτι δὲ αἰτιολογικῶς. Rempli qu'il était de ses préjugés il ne voulut convenir de rien=comme il était rempli· ἐπειδὴ ἦν πλήρης, πλήρης ὢν.

Ἡ ὥς μῶριον χρονικόν. Il y a huit jours qu'il est parti·=depuis qu'il est parti, ἀφοῦ ἀνεχώρησε.

Προθέσεις συντασσόμεναι αἰτιατικῇ εἶναι αἱ ἐξῆς. A, de dès, après, avant, avec, chez, contre, dans, depuis, derrière, dessus, dessous, devers, devant, durant, en, entre, envers, excepté, hors (πλὴν), hormis, malgré, moyennant, nonobstant, outre, par, pour, parmi, pendant, sans, sauf, selon, sous, suivant, sur, touchant, à travers, vers.

Γενικῇ δὲ συντάσσονται αἱ ἐξῆς. Auprès, autour, hors (ἐξω), loin, près, proche, à cause, au deçà, au delà, au dessus,

au dessous, au dedans, au dehors, au devant, au milieu, au lieu, au travers.

Αἰ ἐξῆς δὲ δοτικῇ, ἥτοι μεσολαβούσης τῆς à. Jusque, attenant, par rapport, quant.

Ἢ de τίθεται καὶ προτακτικῶς μετὰ τινων προθέσεων· οἷον, τῆς après, τῆς avec, τῆς chez. On l'a peint d'après nature. La faiblesse de la raison humaine empêche souvent de discerner le vrai d'avec le faux. — Je sors de chez le président.

Εἰς τὰς παθητικὰς προτάσεις, τὸ ποιητικὸν αἷτιον παρ-ίσταται ἢ διὰ τῆς προθέσεως par ἢ διὰ τῆς de. Ὅταν μὲν ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐκφραζομένη ἐνέργεια ἦναι ὕλική τις ἢ νοερά, προτιμᾶται ἡ par· il a été tué par un tel. — il a été instruit par un tel. Ὅταν δὲ ἡ ἐνέργεια ἦναι ἠθικὴ τις, προτιμᾶται ἡ de· l'honnête homme est estimé même de ceux qui n'ont pas de probité.

Αἰ προθέσεις de, à καὶ en δὲν ἐννοοῦνται οὐδέποτε ἀπὸ κοινοῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνωνται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ὀνομάτων ἢ ἀπαρεμφάτων· il dut la vie à la clémence et à la magnanimité du vainqueur. — Il est doux de servir sa patrie et de contribuer à sa gloire.—On trouve les mêmes préjugés en Europe, en Asie, en Afrique, et jusqu'en Amérique.

Αἰ δὲ λοιπαὶ προθέσεις καὶ μάλιστα αἰ μονοσύλλαθοι ἐπαναλαμβάνονται μὲν ὅταν τὰ ὀνόματα μεθ' ὧν συντάσσονται δὲν ἔχωσι καμμίαν ὁμοιότητα σημασίας πρὸς ἄλληλα, ὡς dans la paix et dans la guerre—par la force et par l'adresse. Ὅταν δὲ ἦναι συνώνυμοι λέξεις, τίθενται μετὰ τῆς πρώτης ἐννοούμεναι εἰς τὰς ἐπομένους, ὡς, par la force et la violence — dans la mollesse et l'oisiveté — à travers les dangers et les obstacles.

Τὸ συγκριτικὸν plus τίθεται δις ἐφεξῆς ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἐλληνικὸν ὅσῳ πλέον, τόσῳ πλέον, plus on lit Homère,

plus on l'admire· ὅσον περισσότερον ἀναγινώσκει τις τὸν Ὅμηρον, τόσον περισσότερον τὸν θαυμάζει.

Τὸν συμπλεκτικὸν σύνδεσμον *et* μεταχειρίζονται ἐπὶ τῶν καταφατικῶν προτάσεων· ἐπὶ δὲ τῶν ἀποφατικῶν τὸν *ni*, ὡς φαίνεται εἰς τὰ ἐξῆς παραδείγματα. Il croit que la terre est une planète, et qu'elle tourne autour du soleil. Il ne croit pas que la terre soit une planète, ni qu'elle tourne autour du soleil.—Il cultive les lettres et les sciences. Il ne cultive pas les lettres ni les sciences.—Cet enfant est instruit et modeste. Cet enfant n'est pas instruit ni modeste.—Il agit lentement et prudemment. Il n'agit pas lentement ni prudemment.

Ἡ πρόθεσις *sans* ἢ ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τοῦ συνδέσμου *et*, ἢ ἀντικαθιστᾶται ὑπὸ τοῦ *ni*. Λέγε λοιπὸν δυοῖν θάτερον *sans* joie et *sans* regret ἢ *sans* joie ni regret.

Τὸ ἐπιρῥημα *aussi* (ὡσαύτως) εἶν' εὐχρηστον ἐπὶ τῶν καταφατικῶν προτάσεων, ἐπὶ δὲ τῶν ἀποφατικῶν τὸ *non plus*. Je sortirai aussi. Je ne sortirai pas non plus.

Τὸ μὲν *si* καὶ tant εἶναι μόρια ἐπιτατικά, τὸ δὲ *aussi* καὶ autant συγκριτικά, τίθενται δὲ τὸ μὲν *si* καὶ *aussi* μετὰ τῶν ἐπιθέτων καὶ τῶν ἐπιρρημάτων, τὸ δὲ tant καὶ autant μετὰ τῶν ρημάτων καὶ μετοχῶν. Si sage τόσον πολὺ σοφὸς, aussi sage, ἐπίσης σοφὸς, si sagement, aussi sagement· il travaille tant, τόσον πολὺ ἐργάζεται· il travaille autant que moi ἐργάζεται ὅσον κ' ἐγώ. Συντάσσονται δὲ τὸ tant καὶ autant καὶ μετὰ γενικῆς οὐσιαστικοῦ, tant de grandeur, τοσοῦτον μεγαλεῖον, autant de vices que de vertus, τόσαι κακίαι ὅσαι καὶ ἀρεταί.

Αἱ ἐπιρρηματικαὶ φράσεις en peine, à l'aise, à propos κτλ. δὲν ἐπιδέχονται πρὸ αὐτῶν τὸ ἐπιτατικὸν *si*, ὅθεν μὴ λέγῃς si en peine, si à l'aise, ἀλλὰ μετ' ἄλλου τινὸς ἐπιτατικοῦ μορίου, si fort en peine, si fort en colère, si bien à son aise, il est venu si bien à propos.

Ἰδιωτισμὸς γαλλικὸς εἶναι νὰ ἐκφέρωνται διὰ τῶν συγκρι-
τικῶν μορίων τὰ παρ' Ἑλλήσι διὰ τῶν συμπλεκτικῶν συν-
δέσμων συνδεόμενα ἐπίθετα· *il est aussi bon roi que vail-*
lant capitaine· βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής.

Ἔτερος γαλλισμὸς εἶναι ὁ ἐξῆς· *allons nous promener, il*
fait si beau! ὅπου τὸ *si* κεῖται ἐπιτατικῶς ἅμα καὶ αἰτιο-
λογικῶς· ὑπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν, ἰδὲ τί ὥραϊος καιρὸς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Περὶ τινῶν ιδιωτισμῶν Γαλλικῶν.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ ῥήματος μεταχει-
ρίζονται πολλάκις τὸ *faire*. *Il n'aime pas tant son ami*
qu'il faisait, ἀντὶ τοῦ *tant* qu'il l'aimait· ὅσον τὸν ἠγάπα·

Διὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου *trop* καὶ τῆς προθέσεως
pour, ἀποτελεῖται ἡ ἐξῆς φράσις *il est trop honnête*
homme pour mentir, ἥτις μεταφέρεται εἰς τὴν ἑλληνικὴν
οὕτω πως, τιμιώτερος ἐστὶν ἢ ὥστε ψευσθῆναι· ἢ κοινότερον,
εἶναι ἀρκετὰ τίμιος ὥστε δὲν θὰ ψευσθῇ. *Il est trop grand*
pour le supporter· μείζων ἢ ὥστε φέρειν. Καὶ ἀρνητικῶς.
Il est trop prudent pour ne pas sentir les motifs· εἶναι
ἱκανῶς συνετὸς ὥστε θέλει ἐννοήσῃ τὰ αἷτια κτλ.

Τὰ ῥήματα *commencer*, *finir* λαμβάνονται μετ' ἀπαρεμ-
φάτου καὶ τῆς προθέσεως *par* περιφραστικῶς ὅπως ἐν τῇ
ἑλληνικῇ αἰ μετοχαὶ ἀρχόμενος, τελευτῶν. *Il a commencé*
par résister. Ἀρχόμενος ἢ κατ' ἀρχὰς ἀντέστη. *Il a fini par*
céder. Τελευτῶν ἢ ἐπὶ τέλους ἐνέδωκε.

Ἡ φράσις *à mon tour*, *à votre tour*, *à son tour*, κ.τ.λ.
σημαίνει ἐνέργειαν ἐκ περιτροπῆς γινομένην. *Vous lirez à vo-*
tre tour· ὅ' ἀναγνώσετε καὶ ὑμεῖς, μετ' ἐμὴν σειράν σας δηλαδὴ.
Τὸ τοιοῦτον ἐξέφραζον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες διὰ τῆς δοτικῆς
ἐν τῷ μέρει. Ἀναγνώσεται ἐν τῷ μέρει. *Il lira à son tour*.

(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

Ἡ λέξις *faute* λαμβάνεται ἐνίοτε προθετικῶς μετ' ὀνομάτων ἢ ἀπαρεμφάτων σημαίνουσα ἔλλειψιν. *Il est mort faute de secours*. Ἀπέθανε δι' ἔλλειψιν συνδρομῆς· *faute de manger*, διὰ τὸ μὴ φαγεῖν.

Ἡ ἐπιρρήματικὴ φράσις *à force de* ἔχει σημασίαν ὀργανικὴν μετ' ἐπιτάσεως· *à force de prières*, διὰ τῶν πολλῶν δεήσεων. Καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου *à force d'enseigner*, ὅπερ ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ κομψῶς ἐρμηνεύει διὰ διττῆς μετοχῆς, διδάσκων, διδάσκων.

Τὸ ἐπίθετον *possible* ἔχει εἰς τινὰς φράσεις σημασίαν ἐπιρρήματος ἐπιτατικοῦ καὶ ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ὡς οἶόν τε. *Le plutôt possible* ὡς οἶόν τε, ἢ ἀπλῶς, ὡς τάχιστα.

Εἰς ἀνάλογον σημασίαν, ἥτοι ἐπιτατικῶς λαμβάνεται καὶ ἡ λέξις *monde le mieux du monde*, κάλλιστα, *le moins du monde*, ἥκιστα, ἐλάχιστα. Καὶ ἡ ἀρχαία δὲ ἑλληνικὴ μεταχειρίζεται ὁμοίως ἐπιτατικῶς μετὰ τῶν ὑπερθετικῶν ἐπιθέτων τὴν γενικὴν ἀνθρώπων· κάλλιστα ἀνθρώπων, εὐδοκίμωτάτ' ἀνθρώπων. Ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἑξῆς τεμάχιον Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου. Φοβούμενος ὁ Ἡρακλῆς μὴ οὐ δύνηται ζῆν ὁμοίως, *κάλλιστα ἀνθρώπων* θεράπευσεν ἑαυτὸν, πυρὰν νήσας ἐν τῇ Οὔτῃ ξύλων ὡς ξηροτάτων. (Δίων περὶ Ἀρετῆς)· ἔνθα ἡ γενικὴ ἀνθρώπων προσετέθη ἀπλῶς κατ' ἐπίτασιν.

Τὸ *plus d'un* λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ πολλοὶ καὶ συντάσσεται μ' ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ῥῆμα. *Plus d'un poète a traité ce sujet*. *Plus d'une Pénélope honora son pays*. Ἐκτὸς ἂν τὸ ῥῆμα ἐκφράξῃ ἀλληλοπάθειαν· τότε μεταχειρίζονται τὸν πληθυντικόν. *Plus d'un fripon se dupent l'un l'autre*. Ὡσαύτως τὸ συχνότατον *plus d'une fois* σημαίνει *πολλάκις* ἢ *πλειστάκις*, καὶ δύναται νὰ μεταφρασθῇ κατὰ λέξιν διὰ τοῦ οὐχὶ ἀπαξ ὅπερ παραπλησίως μεταχειρίζονται οἱ ἀρχαῖοι, μάλιστα δὲ ὁ Εὐριπίδης.

Ἰστέον δ' ὅτι οἱ Γάλλοι ἀποφεύγουσι τὰς μακροσκελεῖς περιόδους, κατὰτέμνοντες τὸν λόγον εἰς πολλὰς μικρὰς προ-

τάσεις ἀσυνδέτους ὥσεπιτοπλεῖστον ἀλλήλαις, ἀπ' ἐναντίας τῆς ἑλληνικῆς ἥτις οὐδὲν ἐν τῷ λόγῳ ἀφίνει ἐκκρεμὲς καὶ ἀσυνάρτητον, ἀλλὰ καὶ πρότασιν μετὰ προτάσεως συνδέει, καὶ κεφάλαιον μετὰ κεφαλαίου, οὐ μόνον ἡ ἀρχαία, ἀλλὰ καὶ ἡ νεωτέρα αὐτή, ἂν καὶ ὅχι τόσον αὐστηρῶς καὶ ἀπαραιτήτως. Ὅθεν ὁ μεταφράζων ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἄς καθιστᾷ τὸν λίαν κομματικὸν λόγον ἑλληνικώτερον, παρεμβάλλων ὅπου δεῖ τοὺς συμπλεκτικούς ἢ συλλογιστικούς συνδέσμους μέν, δέ, καὶ, ὅθεν, ἢ τρέπων τινὰ τῶν ῥημάτων εἰς μετοχάς, ἢ μεταχειριζόμενος τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας, κτλ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΥ.

.....

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

ΤΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

.....

Τὰ ἐξῆς παραδείγματα, ἀναγόμενα εἰς τοὺς διαφόρους κανόνας τοῦ Συντακτικοῦ, περιέχουσιν ἐπίτηδες σφάλματα συντακτικὰ, ἅτινα ἀνακαλύπτωρ ὁ μαθητὴς ἐγγυμνάζεται εἰς τὴν τῶν κανόνων ἐφαρμογήν.

Εἰς τὸ Ἄρθρον.

1. Les personnages les plus ridicules dans le commerce de la société sont ceux qu'on appelle de petits-maîtres.
2. Les pensées les plus sublimes ne sont rien, si elles sont mal exprimées.
3. Un grand cœur, disait un roi de Perse, reçoit des petits présents d'une main, et en fait des grands de l'autre.
4. Lycurgue disait aux Spartiates: voulez-vous être toujours libres et respectés? soyez toujours pauvres, et n'entreprenez jamais des conquêtes.
5. Nous avons acheté pommes et noix.
6. On le voit toujours avec de beaux-esprits ou de grands seigneurs.
7. Ceux qui font des antithèses en forçant les mots, sont comme ceux qui font des fausses fenêtres pour la symétrie.
8. Le père du Tertre dit que, si presque tous les nègres sont camus, c'est parce que les pères et mères écrasent les nez à leurs enfants.

Εἰς τὴν ἐπιθετικὴν συμφωνίαν.

9. La nature a pour les âmes sensibles un charme et une beauté toujours nouveaux.

10. Ils étaient nue-tête et jambes nu, les pieds chaussés de petites sandales.

11. Les demis-dieux des anciens n'étaient que des hommes qui s'étaient distingués par une valeur ou une vertu extraordinaires.

12. La feu reine était universellement adorée.

13. Feue votre mère réunissait les charmes de l'esprit à la bonté du cœur.

14. On trouve dans les fables de La Fontaine une ingénuité, une naïveté admirables.

15. Le peuple a toujours les yeux et les oreilles ouvertes pour découvrir les défauts des grands.

Εἰς τὰς ἀντωνυμίας.

16. Le premier hommage que reçoit l'homme d'un mérite supérieur, est la haine des sots (σελ. 100 σ. 26).

17. Estimer quelqu'un et lui donner toute sa confiance, est l'égaliser à soi.

18. Remarquer les défauts des autres sans faire attention à leurs bonnes qualités, est être injuste.

19. Régulus, dans son expédition contre Carthage, eut à combattre un prodigieux serpent, contre qui il fallut employer toute l'armée romaine (ἀναφορικά).

20. C'est lorsque nous sommes éloignés de notre patrie que nous sentons surtout l'instinct qui nous attache à elle.

21. Je ne suis point sa mère; mais lors même que je le serais, je ne saurais lui être plus attachée que je la suis.

22. La terre naturellement fertile, le serait bien davantage, si elle était mieux cultivée.

23. L'homme inconstant ne ressemble jamais à soi-même.

24. Les désirs ont des charmes qui cessent d'exister pour celui qui sans cesse s'abandonne à eux.

25. Ma haine va mourir que j'ai crue immortelle (σελ. 122).

26. C'est dans le creuset où l'on éprouve l'or, c'est dans l'adversité où l'on reconnaît l'ami véritable.

27. C'est dans la solitude où toutes les heures laissent des traces, et où le temps est au sage, et le sage à soi-même.

28. Sennamor, architecte arabe, florissait vers l'an quinze cent; c'est à lui à qui les Arabes doivent deux palais qu'ils ont placés au rang des merveilles du monde.

Εἰς τὴν ῥηματικὴν συμφωνίαν.

29. Le passé est un abîme où se précipite le présent et l'avenir.

30. Assez de gens méprise le bien, mais peu sait le donner.

31. On voit dans les cercles un petit nombre d'hommes et de femmes qui pense pour tous les autres et par qui tous les autres parlent et agissent.

32. Tous les hommes donnent facilement conseil, mais il y en a peu qui soit disposé à le suivre.

33. Ni le temps ni le malheur ne doit effacer de notre cœur le souvenir d'un ami.

34. Alexandre s'étant fait présenter la mère, la femme et les enfants de Darius, il leur parla avec bienveillance.

35. Il n'y a rien que la crainte ou l'espérance ne persuadent aux hommes.

36. Vieillards, femmes, enfants, personne n'échappèrent au carnage.

37. Cincinnatus et Fabius honoraient les dieux. Ni l'un ni l'autre ne faisait aucune entreprise sans les consulter.

38. Il est difficile de connaître les hommes; la plupart, comme les plantes, a des vertus cachées que le hasard fait découvrir.

39. C'est les Egyptiens qui, les premiers, observèrent le cours des astres, réglèrent l'année et inventèrent l'arithmétique.

40. Celui qui s'arrête dans le chemin de la vertu, il a déjà reculé sans s'en apercevoir.

Εἰς τὴν χρῆσιν τῆς ὑποτακτικῆς.

41. Quoique les méchants prospèrent quelquefois, ne pensez pas qu'ils sont heureux.

42. Il semble que le temps est un ennemi commun contre lequel tous les hommes sont conjurés.

43. Il me semble que rien ne soit plus propre à élever l'âme que la contemplation des merveilles de la nature.

44. La sagesse est la seule chose dont la possession est certaine.

45. Quoique les douceurs de la vie sont souvent le fruit des arts, elles ne sont pas toujours le partage des artistes.

46. L'exemple d'une bonne vie est la meilleure leçon qu'on peut donner au genre humain.

47. Le meilleur cortège qu'un prince peut avoir est le cœur de ses sujets.

48. Les grands ont peu d'amis qui sont plus attachés à leur personne qu'à leur fortune.

49. Le fameux colosse de Rhodes était une des sept merveilles du monde; c'était une statue du soleil assez élevée pour que les vaisseaux passent dessous; elle avait cent cinq pieds de hauteur; il y avait peu d'hommes qui puissent embrasser son pouce.

50. Solon, en mourant, ordonna qu'on porte ses os à Salamine, qu'on les brûle et qu'on en jette la cendre par toute la campagne.

51. On lisait au roi les actions des grands hommes, afin qu'il gouverne son état par leurs maximes.

Εἰς τὴν χρῆσιν τῶν μετοχῶν.

52. Sans les chameaux traversants les déserts avec la rapidité de l'éclair, la plupart des caravanes seraient ensevelies sous les sables mouvant.

53. Qu'elle est imposante cette mer, quand les vents soulevant les flots jusqu'au ciel nous font apercevoir, sur leurs sommets mouvant, des vaisseaux vacillant, qui un moment après, se perdent au fond des abîmes grondant.

54. Les hommes obligeant ont ordinairement le cœur noble et généreux.

55. Les hommes passent comme les fleurs, qui, épanoui le matin, le soir sont flétri et foulé aux pieds.

56. Nous oublions aisément nos fautes, lorsqu'elles ne sont su que de nous.

57. Le premier degré du pardon est de ne plus parler de l'injure qu'on a reçu.

58. Superbes montagnes, qui vous a établi sur vos fondements? qui vous a orné de forêts verdoyantes, de

ces arbres fruitiers, de ces plantes si utiles et si varié, de tant de fleurs agréables?

59. Le vice est une maladie de l'âme d'autant plus honteuse que ceux qui en sont attaqué refusent d'employer les remèdes qui les auraient guéri; aussi est-il bien rare que nous nous corrigions des vices qui se sont une fois emparé de notre cœur.

60. Que de siècles se sont écoulé depuis la création du monde!

61. Les anciens se sont peu occupé de physique expérimentale; cependant ils nous ont conservé un grand nombre de faits, qui ont contribué aux progrès que la science a fait dans les temps modernes.

62. Madame de Sévigné s'est rendu célèbre par le naturel et les grâces qu'elle a répandu dans son style.

63. Les hommes qui d'abord s'étaient servi de la danse dans leur culte, l'employèrent dans leurs plaisirs, et peu après l'introduisirent au théâtre.

64. Il n'est pas étonnant que ces deux grands écrivains aient été exposé à l'envie, et qu'ils se soient vu préférer des concurrents dont les noms se sont enseveli dans l'oubli.

65. La nature s'est montré une mère bienfaisante, elle a prodigué à ses enfants des biens précieux, dont ils ont abusé.

66. Les plus brillantes réputations ne valent jamais tous les sacrifices qu'elles ont coûté; Charles-Quint soupirait après la retraite; Ovide souhaitait d'être un sot.

67. La vertu excepté, tout passe comme un songe.

68. Les hommes que Dieu avait créé innocents et parfaits, se sont perverti.

Εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἀρνητικῶν καὶ λοιπῶν μορίων.

69. Il faut user de tout avec modération, de peur que la privation en soit trop sensible.

70. Les talents tiennent plus aux circonstances qu'on le croit, parce qu'elles déterminent leur essor.

71. Le flatteur qui ne cherche qu'à nous plaire, n'est pas moins dangereux que ne l'est l'ennemi qui veut nous perdre.

72. L'honnête homme est celui qui fait tout le bien qu'il peut, et qui ne fait pas de mal à personne.

73. Il ne faut pas être ni avare ni prodigue, il faut se renfermer dans les bornes d'une sage économie.

74. Toute nation est faible, à moins qu'elle soit unie.

75. Le génie et la vertu marchent au travers les obstacles.

76. La conversation d'aujourd'hui est toute en saillies, équivoques, calembourgs et jolis riens.

77. Il semblait que la nature s'était plu à réunir dans Alcibiade tout ce qu'elle peut produire de plus fort en vices et vertus.

Πρὸς τὸν κτῆριον. Σωφροσύνη. Τὸ Σωφροσύνη
 εὐχαριστῶν μετὰ τὴν αὐτὴν φωνασίαν. Τρῖσ' ^{λιν.}
ΠΕΡΙ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΑΣ. ^{αὐτὴν.} _{αὐτὴν.}

Ὁ μέγιστος καὶ εὐχρηστότερος γαλλικὸς στίχος εἶναι ὁ δω-
 δεκασύλλαβος ἢ τρίμετρος ἱαμβικός· τοῦτον μεταχειρίζονται
 μάλιστα εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν καὶ τὸ ἔπος· καλεῖται
 δὲ Ἀλεξανδρινὸς (vers Alexandrin) διότι ἡ πρώτη χρῆσις
 αὐτοῦ ἔγεινεν εἰς ἱπποτικόν τι ἔπος τοῦ Μεσαιῶνος ἔνθα ἐξ-
 ιστοροῦντο ἐπὶ τὸ θαυμασιώτερον ὁ βίος καὶ τὰ κατορθώματα
 τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ὁ δὲ μηχανισμὸς τῆς γαλλικῆς στιχουργίας εἶναι τοιοῦτος·
 ἀποφεύγουσιν ἐκ παντὸς τρόπου τὴν χασμωδίαν, ὥστε ὅταν
 ἡ ἡγουμένη λέξις λήγῃ εἰς φωνήεν, ἡ ἐπομένη ἄρχεται πάν-
 τοτε ἀπὸ συμφώνου· ἐξαίρουνται αἱ εἰς ε ἄφωνον λήγουσαι
 λέξεις, μεθ' ὧν δύναται ν' ἀκολουθῇ φωνήεν· ἀλλὰ τότε ἡ τὸ
 ε ἄφωνον περιέχουσα συλλαβὴ λογίζεται ὡς μηδὲν εἰς τὸ μέ-
 τρον. Εἰς τὸν στίχον λ. χ. τοῦτον·

Contre un peuple en fureur vous exposerez-vous?

ἡ τελευταία συλλαβὴ τοῦ contre καὶ τοῦ peuple δὲν μετρεῖ-
 ται, ἐνῶ ἐπομένου συμφώνου τὸ ε τῆς ληγούσης ἀποτελεῖ
 συλλαβὴν ὡς εἰς τὸν ἐξῆς στίχον·

Prend le sacré couteau, le plonge dans son sein.

ἐνθα ἡ λήγουσα τοῦ ῥήματος plonge ἀποτελεῖ μίαν τῶν δώ-
 δεκα τοῦ στίχου συλλαβῶν.

Ἡ τομὴ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ στίχου γίνεται εἰς τὴν ἑκτὴν
 συλλαβὴν· τῶν ἀνωτέρω στίχων ἡ τομὴ εἶναι εἰς τὴν λήγου-
 σαν τοῦ fureur καὶ couteau. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ λέξις
 ἐνθα ὁ στίχος τέμνεται δὲν δύναται νὰ λήγῃ εἰς ε ἄφωνον,

ἐκτὸς ἂν τὸ ε τοῦτο πλεονάζῃ, ἥτοι τὸ δεύτερον ἡμιστίχιον ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, ὥς εἰς τὸν ἐξῆς στίχον·

Mais s'il vous faut, Madame, expliquer ma douleur.

Ἡ κατὰληξις ἐν τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου τῶν παρατατικῶν καὶ ὑποθετικῶν χρόνων δὲν μετρεῖται ὡς συλλαβή, ὥς φαίνεται εἰς τοὺς ἐξῆς στίχους·

Mes yeux ne voyaient plus, je ne pouvais parler...

Crois-tu qu'il me suivraient encore avec plaisir

Et qu'ils reconnaîtraient la voix de leur visir?

Ἀλλὰ τὸ ἐν τοῦ ἐνεστώτος, τοῦ ἀορίστου καὶ τῶν χρόνων τῆς ὑποτακτικῆς μετρεῖται ὡς συλλαβή.

Sa gloire, son amour, mon père. mon devoir

Lui donnent sur mon âme un trop juste pouvoir...

(Racine Iphigénie).

Qu'ils viennent donc sur moi prouver leur zèle impie,

Et m'arrachent ce peu qui me reste de vie.

(αὐτόθι).

Πᾶς στίχος εἶναι ἢ ἀκατάληκτος, ἢ ὑπερκατάληκτος κατὰ μίαν συλλαβὴν, ἔχουσιν ε ἄφωνον· οἱ ἀκατάληκτοι στίχοι καλοῦνται ἀρσενικοὶ (vers masculins), οἱ δὲ ὑπερκατάληκτοι θηλυκοὶ (vers féminins). Εἰς δὲ τὰ ποιήματα οἱ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ στίχοι διαδέχονται ἀλλήλους ἐναλλάξ ἀνὰ δύο πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ὁμοιοτελεστοῦ.

Descends du haut des cieux, auguste vérité,

Répands sur mes écrits ta force et ta clarté;

Que l'oreille des rois s'accoutume à t'entendre.

C'est à toi d'annoncer ce qu'ils doivent apprendre:

C'est à toi de montrer, aux yeux des nations,

Les coupables effets de leurs divisions.

Dis comment la discorde a troublé nos provinces;

Dis les malheurs du peuple et les fautes des princes.

(Voltaire. la Henriade).

Οἱ δύο πρῶτοι στίχοι εἶναι ἀρσενικοὶ, οἱ ἐπόμενοι δύο θηλυκοὶ, ἡ τρίτη συζυγία σύγκειται αὐθις ἐκ δύο ἀρσενικῶν, ἡ τετάρτη ἐκ δύο θηλυκῶν, καὶ οὕτως ἐφεξῆς. Συνδυάζονται δὲ καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλους τρόπους εἰς τὴν λυρικήν ποίησιν, ὥς ὅταν τὸ ὁμοιοτέλευτον διάκηται κατὰ σχῆμα τετραγώνον,

Dès qu'on signale une nef vagabonde,
Serait-ce lui, disent les potentats,
Vient-il encor redemander le monde?
Armons soudain deux millions de soldats.

(Béranger).

Ἡ κατὰ σχῆμα χιαστὸν, ἥτοι ὁ πρῶτος στίχος συμφωνῇ μὲ τὸν τέταρτον, ὁ δεύτερος μὲ τὸν τρίτον.

Προσὸν ἀπαραίτητον τῆς γαλλικῆς στιχουργίας εἶναι τὸ ὁμοιοτέλευτον (la rime), διότι ἡ ποίησις αὕτη ἐλάχιστον μετέχουσα ρυθμοῦ δὲν ἤθελε σχεδὸν διακρίνεσθαι ἐκ τοῦ πεζοῦ λόγου ἄνευ τοῦ κόσμου τῆς ὁμοιοκαταληξίας.

Ἐκτὸς τοῦ δωδεκασυλλάβου ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα μέτρα· ὁ δεκασύλλαβος στίχος ἀρμύζων μάλιστα εἰς τὴν λυρικήν ποίησιν, ὁ ὀκτασύλλαβος, ἑπτασύλλαβος μέχρι τοῦ δισυλλάβου· οἱ δὲ τῶν ἑνδεκα καὶ ἑννέα συλλαβῶν δὲν ἀποτελοῦσιν ἴδια μέτρα, ἀλλὰ παρεμβάλλονται εἰς τὰ λοιπά. Τὰ διάφορα ταῦτα μέτρα περιέχονται ὅλα εἰς ποίημά τι τοῦ Βίκτωρος Οὐγου ἐπιγραφόμενον les Djinns (πνεύματα) ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς ἄσμασι.

ἡ στροφή. Δισύλλαβοι.

Murs, ville,

Et port,

Asile

De mort,

Mer grise

Où brise

La brise:

Tout dort.

β' στροφή. Τρισύλλαβοι.

Dans la plaine
Naît un bruit;
C'est l'haleine
De la nuit κτλ.

γ' στροφή. Τετρασύλλαβοι.

La voix plus haute
Semble un grelot:
D'un nain qui saute
C'est le galop.

δ' στροφή. Πεντασύλλαβοι.

La rumeur approche;
L'écho la redit.
C'est comme la cloche
D'un couvent maudit! κτλ.

ε' στροφή. Ἑξασύλλαβοι.

Dieu! la voix sépulcrale
Des djinns . . .! quel bruit il font!
Fnyons sous la spirale
De l'escalier profond! κτλ.

ς' στροφή. Ἑπτασύλλαβοι.

C'est l'essaim des djinns qui passe
Et tourbillonne en sifflant.
Les ifs que leur vol fracasse
Craquent comme un pin brûlant κτλ.

ζ' στροφή. Ὁκτασύλλαβοι.

Ils sont tout près! Tenons fermée
Cette salle où nous les narguons.
Quel bruit dehors! hideuse armée
De vampires et de dragons! κτλ. κτλ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Πρόλογος	Σελ. γ'.
--------------------	-------------

ΜΕΡΟΣ Α'. ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛ. Α'.	Περὶ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς προφο- ρᾶς αὐτῶν.	1
ΚΕΦΑΛ. Β'.	Περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου,	17
ΚΕΦΑΛ. Γ'.	Περὶ Ἄρθρου καὶ Ὀνόματος.	—
ΚΕΦΑΛ. Δ'.	Περὶ σχηματισμοῦ πληθυντικοῦ ἀριθ- μοῦ τῶν ὀνομάτων.	20
ΚΕΦΑΛ. Ε'.	Περὶ γένους τῶν ὀνομάτων.	22
	Παρατηρήσεις τινὲς περὶ τῶν ὀνομάτων	25
ΚΕΦΑΛ. ΣΤ'.	Περὶ ἐπιθέτου.	26
	Κανόνες περὶ σχηματισμοῦ τοῦ θηλυ- κοῦ γένους.	—
	Περὶ συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν. . . .	28
ΚΕΦΑΛ. Ζ'.	Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων. . . .	30
ΚΕΦΑΛ. Η'.	Περὶ Ἀντωνυμιῶν.	32
ΚΕΦΑΛ. Θ'.	Περὶ Ῥήματος.	39
	Περὶ σημασίας χρόνων.	40
	Σχηματισμὸς τοῦ βοηθητικοῦ ῤήμα- τος avoir.	42
	Σχηματισμὸς τοῦ βοηθητικοῦ ῤήμα- τος être.	44
	Πρώτη συζυγία τῶν ληγόντων εἰς er. . .	46
	Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ῤημάτων τῆς Α. Συζυγίας.	49

	Σελ.
Δευτέρα συζυγία τῶν ληγόντων εἰς ig.	49
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῆς δευτέρας συζυγίας.	52
Τρίτη συζυγία τῶν ληγόντων εἰς oig.	—
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῆς τρίτης συζυγίας.	54
Τετάρτη συζυγία τῶν ληγόντων εἰς re.	55
ΚΕΦΑΛ. Ι΄. Περὶ Μετοχῆς.	57
ΚΕΦΑΛ. ΙΑ΄. Περὶ παθητικοῦ ῥήματος.	—
ΚΕΦΑΛ. ΙΒ΄. Περὶ τῶν αὐτοπαθῶν ῥημάτων.	60
Σχηματισμὸς τοῦ οὐδετέρου ῥήματος tomber.	—
ΚΕΦΑΛ. ΙΓ΄. Περὶ τῶν οὐδετέρων ῥημάτων.	62
Σχηματισμὸς τῶν αὐτοπαθ. ῥημάτων.	63
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν αὐτοπαθῶν ῥη- μάτων.	65
ΚΕΦΑΛ. ΙΔ΄. Περὶ τῶν ἀπροσώπων ῥημάτων.	—
ΚΕΦΑΛ. ΙΕ΄. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ῥημάτων εἰς τὰς ἐρωτήσεις.	66
ΚΕΦΑΛ. ΙΣ΄. Περὶ παραγωγῆς τῶν χρόνων τῶν ῥη- μάτων.	68
ΚΕΦΑΛ. ΙΖ΄. Περὶ ἀνωμάτων ῥημάτων.	70
ΚΕΦΑΛ. ΙΗ΄. Κανόνες ἀναγόμενοι εἰς τὸν σχηματι- σμὸν τῶν διαφόρων ῥημάτων ὁμα- λῶν τε καὶ ἀνωμάτων.	76
ΚΕΦΑΛ. ΙΘ΄. Περὶ τῆς χρήσεως τῶν δύο βοηθητι- κῶν ῥημάτων avoir καὶ être.	78
ΚΕΦΑΛ. Κ΄. Περὶ Προθέσεως.	80
ΚΕΦΑΛ. ΚΑ΄. Περὶ Ἐπιφθέματος.	82
ΚΕΦΑΛ. ΚΒ΄. Περὶ Συνδέσμου.	84
ΚΕΦΑΛ. ΚΓ΄. Περὶ Ἐπιφωνήματος.	—
ΚΕΦΑΛ. ΚΔ΄. Κανόνες Ὄρθογραφίας.	85

ΜΕΡΟΣ Β'. ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ.

		Σελ.
ΚΕΦΑΛ.	Α'. Χρήσις τῶν ἄρθρων.	88
ΚΕΦΑΛ.	Β'. Περὶ ἐπιθετικῆς συμφωνίας.	94
ΚΕΦΑΛ.	Γ'. Χρήσις τῶν ἀντωνυμιῶν.	97
	Προσωπικαί.	97
	Δεικτικαί.	98
	Κτητικαί.	101
	Ἀναφορικαί.	102
	Περὶ τῆς ἀορίστου ἀντωνυμίας même.	106
	Περὶ τῆς ἀντωνυμίας tout.	107
	Περὶ τῆς quelque.	109
	Περὶ τῆς ἀντωνυμίας tel.	110
	Περὶ τοῦ on.	111
	Περὶ τοῦ personne.	112
	Περὶ τοῦ aucun.	—
	Περὶ τοῦ rien.	113
	Περὶ τοῦ nul.	—
	Περὶ τοῦ Quiconque, Quelconque, καὶ ἄλλων τινῶν ἀορίστων ἀντωνυμιῶν.	114
ΚΕΦΑΛ.	Δ'. Περὶ ῥήματος.	115
ΚΕΦΑΛ.	Ε'. Περὶ συμφωνίας τοῦ ὑποκειμένου μετὰ τοῦ ῥήματος.	118
ΚΕΦΑΛ.	Σ'. Ἄλλαι ἀνωμαλῖαι εἰς τὴν ῥηματικὴν συμφωνίαν.	119
ΚΕΦΑΛ.	Ζ'. Περὶ τοῦ ἀντικειμένου.	121
ΚΕΦΑΛ.	Η'. Ὅταν ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος ᾖ ἀπαρέμφατον.	124
	Ῥήματα θέλοντα τὸ κατόπιν ἀπαρέμ- φατον μετὰ τῆς προθέσεως à.	124
	Ῥήματα θέλοντα τὸ κατόπιν ἀπαρέμ- φατον μετὰ τῆς προθέσεως de.	125

ΚΕΦΑΛ. Θ'.	Περὶ χρήσεως τῆς ὑποτακτικῆς.	127
ΚΕΦΑΛ. Ι'.	Περὶ χρήσεως τῶν χρόνων τῆς ὑποτακτικῆς.	130
ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'.	Περὶ τοῦ Ἀπαρεμφάτου.	130
ΚΕΦΑΛ. ΙΒ'.	Περὶ Μετοχῆς.	133
	Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς.	184
ΚΕΦΑΛ. ΙΓ'.	Περὶ τῆς χρήσεως τῶν ἀρνητικῶν μορίων.	137
ΚΕΦΑΛ. ΙΔ'.	Περὶ τῶν ὑποθετικῶν προτάσεων.	140
ΚΕΦΑΛ. ΙΕ'.	Περὶ τοῦ συνδέσμου que καὶ περὶ ἄλλων τινῶν μορίων.	141
ΚΕΦΑΛ. ΙΣ'.	Περὶ τινῶν ἰδιωτισμῶν γαλλικῶν.	145
	Γυμνάσματα τῆς Γαλλικῆς Συντάξεως.	149
	Περὶ Γαλλικῆς Στιχουργίας.	156

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Τὰ σχόλια τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τῆς Γαλλικῆς Χρηστομαθείας παραπέμπουσιν εἰς τὴν παροῦσαν ἐκδοσιν τῆς Γραμματικῆς· τὰ δὲ τῆς πρώτης ἐκδόσεως εἰς τὴν πρώτην καὶ δευτέραν ἐκδοσιν τῆς Γραμματικῆς.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, written in a cursive script.

Main body of handwritten text, consisting of several lines of cursive script, likely a letter or a document. The text is written in a fluid, cursive style.

$x^2 + 2x + 1 = (x+1)^2$
 $x^2 + 2x + 1 = (x+1)^2$
 $x^2 + 2x + 1 = (x+1)^2$

$$2x + 9 = 20$$

$$2x + 9 - 9 = 20 - 9$$

Κυριολατρία

Κυριολατρία. Π
I.

Πασινολατρία

Εργασίες

Πασινολατρία
αὐτὴ λατρία

$$x^2 - 6x + 9$$

$$x^2$$

$$x^2 - 6x + 9$$

$$5x^2 - 12x^2 + x^2$$

$$5x^2$$

$$19x^2 - 12x^2 + x^2$$

$$4a^6 - 15a^6 + 20a^6 = 4a^6 \quad 2a^7 - 5a^6 + 2a^5$$

$$= -10a^6 + 2a^5$$

$$2a^5$$

$$15$$

$$4a^6 - 15a^6 + 20a^6 = 4a^6 \quad 2a^7 - 5a^6 + 2a^5$$

$$2a^6 + 10a^5$$

$$2a^5$$